

Šentjurske

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik VII, št. 7

25. julij 2000

cena 250 SIT

poština plačana pri pošti Šentjur

Bo 20 milijonov rešilo Tolo?

**Tajne plače javnih
uslužbencev**

**Mrk kableske TV? -
Jerovšek razburil Šentjurčane**

**Zastava in himna
ob spričevalih?**

**Test hrane v
Domu starejših občanov**

**Kunilinkcija -
poduk ali pohujšanje**

Želimo vam prijetne počitnice

OPTIKA PETRA

Petra VOGA-KUMER s.p.
Drofenikova 16, 3230 Šentjur
tel. & fax: 063/ 740-152 gsm: 041/ 733-268

ZA VAS POSLUJEMO VSAK DELOVNI DAN
OD 9-12 IN 12³⁰-17, SOBOTA 9-12

- okulistični pregledi
- pestra izbira okvirjev in stekel za korekcijo
- pribor za čiščenje in shranjevanje očal
- tekočina za kontaktne leče
- velika izbira sončnih očal kolekcije 2000
- hitra izdelava očal

NOVO-NOVO-NOVO

**VELIKA PONUDBA
DALJNOGLEDOV**

PREVOZI - TRGOVINA

OSEB IN TOVORA NA DEBELO IN DROBNO

Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinska
ŠENTJUR (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

NUDIMO VAM:

- PVC CEVI
- VSE VRSTE OPEK
- SCHIEDEL DIMNIKE
- PARKET 1. KLASE
- CEMENT, APNO, MIVKO
- RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŠČ IN TLAKOVCEV
- NOSILCE, POLNILA
- BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP
- DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŠČE
- IZOLACIJE NOVOTERM IN TERVOL...

PONUDBA MESECA

OPEKA MODUL ORMOŽ
TLAKOVCI PODLESNIK,
STAVBAR IN BRANIK

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

TELEFON: 03/749-18-77, MOBILTEL: 0609/624-091

DELOVNI ČAS: VSAK DAN: 7.00 - 18.00, OB SOBOTAH: 7.00 - 13.00

TRGOVINA
pri Wiharju
SELIČ LEON

NAJ DOBER GLAS
SEŽE V NOVO VAS!!!

Šentjur, mesto mladih?

Samo Gazvoda

Pravijo, da svet na mladih stoji. Če stoji na mladih svet, potem mora tudi Evropa, če želi v korak s svetom. Če želimo mi, Slovenci, v korak z Evropo, potem mora na mladih stati tudi Slovenija. In počasi pridemo do zaključka, da mora ta vsesplošno priznani rek veljati za sleherno regijo, mesto, kraj, vasico, zaselek itd. Naša občina pri tem seveda ni nobena izjema.

Kako naj torej občina, v našem primeru šentjurska, skrbi za svoj razvoj v prihodnosti? Odgovor je na dlani. Ker vladavina nobene vodilne garniture ni in ne more biti večna, je treba skrbeti za naslednike. Sčasoma bodo slednji prevzeli vodilna mesta tako v politiki kot v gospodarstvu, šolstvu, sodstvu, zdravstvu, kmetijstvu in še kje. Ker pa ne moreš nikogar prisiliti v opravljanje neke funkcije, mu moraš vzpodbuditi zanimanje zanjo. Na tem mestu pa Šentjur pade na izpitu.

Res je, da vso breme (ne)aktivnosti mladih ne more in ne leži na plečih oblasti, v našem primeru občinske uprave. Veliko odgovornost pri tem nosijo tudi mladi, ki morajo dajati pobude. Kje ste pa videli, da bi društvo upokojencev organiziralo npr. rave koncert? Ali pa morda veste za primer, da je bil organizator rap koncerta župan? Najbrž ne. Takšne prireditve pač mora organizirati nekdo, ki se spozna na zahteve, želje in potrebe ciljnega občinstva. Če gre v našem primeru za rave, rap, rock, pop koncert ali kakšno drugo prireditev za mlade, jo pač morajo organizirati mladi, kar je praksa tudi pri nas. In kaj ima pri tem oblast? Veliko! V organizacijo prireditev je treba vložiti veliko napora, to je najbrž vsakomur jasno. Ker dandanes ni več nič zastoj, prireditve pa zaenkrat še ne poganjajo korenin, da bi jih lahko zasadil na njivi in jih potem zalival, križal med seboj ter na koncu tudi žel (pa še seme bi najbrž drago stalo...), je treba imeti finančno podlago. Dejstvo je, da je v našem okolju gospodarstvo na psu, število kulturnih prireditev in prisilcev denarja pa narašča iz dneva v dan, tako da s tega naslova ne gre pričakovati izdatnejše podpore. Zaradi na nek način nerodne lege Šentjurja – smo preblizu Celja – ne moremo računati niti na uspeh mladinskega servisa in nam tako ostane samo en (glavni) vir – občinski proračun. No, tu pa stvari postanejo zanimive.

Mladinska društva, ki obstajajo pri nas, so taborniki-skavti roda Divjega petelina, Društvo podeželske mladine, Študentski klub mladih Šentjur, Klub mladih Planina in pogojno tudi katoliški skavti. Slednji pogojno zato, ker gre za izrazito versko združenje, ki bojda ni niti registrirano kot društvo. Omenjeni so le zato, ker v občinskem proračunu obstaja postavka "Katoliški skavti", znesek ob njej pa je enak kot pri postavki "Taborniki-skavti" in skoraj tolikšen kot pri postavki "Študentska organizacija"! Hja, Cerkev gre v naši občini kar dobro, ni kaj. Kakorkoli že, edino društvo tipa "mladi-za-mlade" (ŠKMŠ, da ne bo pomote), ki potencialno zavzema najširši krog mlade populacije v Šentjurju, je v občinskem proračunu obravnavano enako kot druge, bolj obrobne organizacije za mlade. KLUMP je tu izvzet, ker še ne obstaja dovolj dolgo, da bi lahko prišel v letošnji proračunski načrt.

Ob vseh teh podatkih je človeku takoj jasno, od kod frustracije vodilnih mož v mladinskih organizacijah naše občine. Slednja na eni strani daje za naše razmere lepe denarje v obnovo in razvoj cerkvene infrastrukture, na drugi strani pa za vse mladinske organizacije skupaj, pa naj bodo študentske, mladinske, podeželske ali pa skavtske, letno namenijo štirikrat manj denarja. Pa še občuten delež tega gre na rovaš katoliških skavtov. No ja, saj je povsem razumljivo – gre za vlaganje v volilno bazo vladajoče strukture. Razumljivo že, opravičila za tako ravnanje pa ni.

Kako torej stvari obrniti na bolje? Z novimi vodilnimi možmi! Zdajšnja vodilna garnitura je pokazala veliko okornost in nerazumevanje za probleme mladih. Ni strategije, dolgoročnih načrtov, konkretnih zamisli in projektov. Vse nekako lebdi. Namesto da bi iskali prostor za mladinski center v Šentjurju, mlade celo skušajo izseliti iz njihovih sedanjih prostorov. Pa jim za zgled ni treba iti daleč, niti iz naše občine ne. Na Planini so Klumpovci v kratkem času delovanja uspeli pridobiti ličen mladinski prostor. Zakaj kaj takega ni možno v Šentjurju?

Velika večina mladih tako sili ven iz ograj našega mesta. To je tudi sporočilo uvodnika Moči intelligence, glasila ŠKMŠ. Šentjurju se še naprej obeta beg možganov, ki jih v zdajšnji mladi generaciji resnici na ljubo ne primanjkuje. Kje pa naj najdejo spodobno zaposlitev v naši občini, ki ustanovi pospeševalni center podjetništva in za njegov prvi projekt postavi lokalni časopis. Uf, kakšno spodbujanje, pardon, pospeševanje razvoja podjetništva; od hitrosti me bo kar konec!

Moja vizija Šentjurja v prihodnosti? Spalno naselje za zaposlene v bližnji in tudi daljni okolici. Industrije bo za vzorec, toliko da se bo lahko z njo nekdo hvalil. Podobno bo s kulturo. Šport je zaenkrat svetla izjema, a se mu prav tako ne obeta nič dobrega. Le cerkvenim krogom se ni za bati za svojo prihodnost. Mladi? Kolikor jih bo ostalo, bodo morda lahko delali v domu ostarelih, ki se bo razširil in postal osrednja ustanova take vrste v Sloveniji. To bo, kot kaže, edina perspektivna zaposlitev v Šentjurju, če ti seveda ne bo uspelo priti v občinsko upravo, s čimer ti pade sekira v med in tam nedvomno ostane za vselej.

Če bi se mestom lahko meril srčni utrip, bi bil Šentjur skoraj klinično mrtev!

IZ VSEBINE

Izredna seja občinskega sveta:	
Občina rešuje Tolo	4
Kmalu ob kabelsko televizijo?	6
Plače javnih delavcev so praviloma še tajne	7
Na kosilu v domu upokojencev	9
Anketa: Podeljevanje spričeval	11
Predstavljamo vam: direktor zdr. doma, Andrej Fidler	12
Vrtoljubec iz Jakoba	17
Domna je spet zamoril dež	18
Mednarodni tabor na Ponikvi	21
Razmišljanja	25
Policijska kronika	28
Šport	28
Pepca	29

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur, Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektor:

Eva Kovač

Postavitev in oblikovanje:

Samo Gazvoda

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Žiro račun:

Šentjurske novice
50770-601-24123.

naslednja številka:

[torek]

22. avgust 2000

Izredna seja občinskega sveta

20 milijonov za rešitev Tola

Sredi julija je župan presenetil občinske svetnike z vabilom na izredno sejo občinskega sveta, pa ne zaradi poplave, kot smo navajeni, ali letos zaradi suše, temveč zaradi poročila za kredit v višini 20 milijonov SIT, s katerim naj bi se Tolo rešil iz svojih težav. Razlog se mi je zdel nekoliko nenavaden, zlasti še zato, ker se je v preteklosti večkrat dogajalo, da je občina posojala svoje proračunske likvidnostne viške, za katere občinski svetniki praviloma še vedeli niso, kaj šele da bi o njih odločali. Tako tudi o dolgu Alposa, ki naj bi tokrat dal poročilo Tolu v imenu Občine, in ki po neuradnih podatkih znaša kar dvakrat več od Tolu namenjene vsote, svetniki formalno nič ne vejo. In tudi v zaključnem računu občinskega proračuna bi zaman iskali to postavko. Z ozirom na to se je kar sama od sebe ponujala misel, da je teh 20 milijonov za Tolo več ali manj zavestno vnaprej odpisanih, za kar pa občinski možje potrebujejo morebitne grešne kozle. In so jih zlahka v občinskih svetnikih tudi našli.

Tolove težave so znane. Potem ko so izgubili jugoslovansko tržišče, pred dvema letoma pa jih je pustil na cedilu nemški partner Elefant, so v nenehni stiskah. Direktorji so se menjavali, Jagra je zamenjal Pušnik, njega Avguštin, Avguštin pa ekonomistka Saša Vidic iz Kranja, bivša komercialistka Planike Kranj. Problemi pa so ostajali. Tako se je po besedah Saše Vidic, ki jo je pred dvema mesecema na mesto direktorja postavil Nadzorni svet, Tolo znašel v primežu v kratkoročnih kreditov. Trenutno ima Tolo preko 100 milijonov tolarjev kratkoročnih kreditov in okrog 35 milijonov neporavnanih obveznosti, kar znese na zaposle-

nega preko 700.000 SIT. Saša Vidic je zavrnila, da imajo perspektivne pogodbe s francoskim Mephistom in avstrijskim Gallusom, nimajo pa denarja tako za nabavo potrebnih strojev in materiala za razvoj svoje prav tako perspektivne kolekcije, s katerimi naj bi Tolo splaval. Dodelavni posli jim trenutno sicer omogočajo preživetje, ne pa akumulacije. Težava Tola je v tem, da so banke, omenjena je bila Banka Celje, očitno nad njim obupale in mu niso več pripravljene zaupati svojega denarja.

Razprava, ki je sledila, je bila anemična. Župan je v uvodu podal nekaj razlogov za pomoč Tolu, še najbolj prepričljiv je bil s

trditvijo, da bi omenjeni znesek občinski proračun nepovratno izgubil v roku dveh let na račun plačevanja zdravstvenega varstva nezaposlenih, če bi Tolo šel v stečaj. Erjavac je v imenu Združene liste podprl predlog za poročilo, hkrati pa predlagal, da se namesto Banke Celje, ki ji očitno za šentjursko gospodarstvo ni veliko mar, poišče druge partnerje. Županc (LDS) je podvomil v uspešnost takšnega posojila, Pajek (LDS) je opozoril, da so težave v Tolu posledica pomanjkanja pravih lastnikov in vodstvenega kadra, Kolečeva (LDS) pa je videla upanje že v tem, da je ženska postala direktorica ženskega kolektiva. Kovač (SDS) je bil tudi zato, da se dolg Alposa porabi za reševanje Tola, pa čeprav je takšno reševanje firme, od katere so dvignili roke finančniki in gospodarstveniki, praviloma jalov posel, kot se je na primer pokazalo v Štorah ali pri mariborskemu Tamu. Na to se je ostro odzval Korže (SDS), češ da je pomoč Štoram dala pozitivne rezultate. Pred glasovanjem se je oglašil še podžupan Čokl, ki je najodločneje zatrdil (glede tega sta bila Vidiceva in župan Malovrh neprimerno bolj zmuzljiva in diplomatska), da posojilo zagotovo predstavlja edino rešitev za Tolo. Sklep o poročilu je bil sprejet soglasno.

Tudi predlog župana, da se Tolu do konca tega leta odloži plačevanje nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča, gre pa za lanskega dolga v višini 730.000 SIT in letošnjega plačila v višini 830.000 SIT, je bil sprejet brez pripomb.

Kaj pravijo v Tolu

Tomo Tatarevič, predsednik Svobodnih sindikatov (ZSSS): "Vse boste najlepše zvedeli pri di-

rektorici. Njej zaupamo in vse delamo odprto, nimamo nobenih skrivnosti."

Nevanka Obreza, predsednica Neodvisnega sindikata (KNSS): "Najnovejših informacij nimam, ker sem bila na dopustu, sicer pa

... Težava Tola je v tem, da so banke, omenjena je bila Banka Celje, očitno nad njim obupale in mu niso več pripravljene zaupati svojega denarja. ...

so težave stare in poznane. Ampak zdaj imamo vsaj dovolj dela, delamo tudi ob sobotah in marširaj tudi 12 ur dnevno. Veliko delamo za Planiko in Pamiso. Večina delavk ima minimalno plačo, to je 51.000 SIT, nadur nimamo plačanih, plače pa dobivamo z zamikom, praviloma zadnji dan v mesecu. V sindikatu seveda nismo zadovoljni, toda tudi nimamo pravih rešitev. Za stavko, ki je seveda tudi sama po sebi vprašljiva, nimamo tehničnih razlogov in o njej še ne razmišljamo."

Saša Vidic, direktorica Tola: "Nekaterim se zdi, da je 20 milijonov veliko denarja, a ne gre za vsoto, ki bi bila odrešljiva. Ravno kar prihajam iz Banke Celje, kjer smo poskušali naše kratkoročne kredite pretvoriti v dolgoročne. Ni šlo. Le trimesečni odlog smo dosegli. To pa ne bo dovolj. Smo v dogovarjanju še z drugimi bankami. Kakšna je moja plača? Takšna kot mi jo je določil nadzorni svet. Ampak še prve plače nisem v celoti dobila."

Še enkrat o nadomestilu za stavbna zemljišča

Zgodba o šentjurskem nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča, očitno še ni končana. Najprej je svoje dodal gospod J.R., ki nam je poslal sklep s katerim so ga šentjurski davkarji oprostili plačila nadomestila za uporabo nezazidanega stavbnega zemljišča za leto 1998. Upravičeno je bil vesel, saj je šlo za lepe denarce, ki so jih naši davkarji imeli skorajda že v žepu. Ampak bolj zanimivo je, da v sklepu, ki mu ga je poslal gospod Peperko, šef šentjurskih davkarjev, piše, da so J.R. dolg odpisali na osnovi sklepa z dne 22. maja 2000 in zapisnika z dne 26. maja 2000.

Kdo je tako sklenil in zapisal in kdo mu je to dovolil? V Odloku (UL 13/98) piše, da je za takšne in podobne popuste pristojen izključno Občinski svet. Zagotovo pa vem, da le - ta tiste dni ni zasedal.

Nič ne ugovarjam k vsebini odločitve, saj je bila logična, toda na lepe oči pa spet ne gre. Dokler obstaja občinski odlok, pa čeprav je malo čuden, ga je vsak pošten občinski ali državni uradnik dolžan spoštovati. Jasno, spremeni pa ga lahko le tisti, ki je pristojen za sprejem odloka. Gre spet za primer pravne države po šentjursko, ali pa so naši davkarji res našli luknjo v zakonu?

Nadaljevanje zgodbe, načete v prejšnji številki ŠN v članku "Nadomestilo za uporabo stavbnih zemljišč - nuja ali le davek za naivne?" bo potekal v režiji Odbora za gospodarjenje s stavbnimi zemljišči, ki mu predseduje Cveto Erjavac. Odbor je že pred dobrim mesecem sprejel sklep, s katerim je zahteval od občinske uprave, da takoj trditve v omenjenem članku dokumentirano ovzrže. Če pa se bo pokazalo, da so v njem tudi morebitne zlonamernosti, pa naj ukrepa tudi drugače. Kot avtor članka sem prestrašen, kot občan pa prijetno presenečen: zgodilo se bo prvič, da bo naša oblast na provokacijo odgovorila pisno in z argumenti. Komaj čakam. **F.K.**

Dobovčani so praznovali svoj prvi občinski praznik

V nedeljo, 23. julija, so občani Dobja proslavljali svoj prvi občinski praznik. Niso ga posvetili niti svoji Škoplirski materi božji, niti svojemu znamenitemu Pokaži kaj znaš, temveč 22. juliju, ki je nekje vmes, dnevu, ko je Državni zbor na stečaj odprl vrata za ustanovitev dobovske občine. Ker vse kaže, da jim osamosvojitve res prinaša dobre obete za nadaljnji hitrejši razvoj, kot so ga imeli v bivši skupni občini, ima takšna odločitev pravo utemeljitev. Vsaj tako je bilo nedvoumno razumeti slavnostni nagovor župana Salobirja.

V dveh letih samostojnosti so popravili vse svoje ceste (tudi s pomočjo države, ki jim je zagotovila celo malenkost višjo proračunsko porabo na prebivalca, kot ga ima osrednja šentjurska občina!), tik pred praznikom so s finim asfaltom "oblekli" še že nekaj let čakajočo osrednjo cesto od Trat do središča občine, ponašajo se z lepimi uspehi svoje šole in njenih šolarjev, v načrtu imajo izgradnjo treh občinskih stanovanj, nabavo gasilske cisterne in še marsikaj. Še najpomembnejše pa je, da občani z zadostnim zaupanjem spremljajo prizadevanja svoje občinske oblasti.

Na prazniku so razvili svojo zastavo in svoj grb, kar še dodatno utrjuje njihovo samozavest. Belo zelena barvna kombinacija na zastavi je prav simpatična, grb z rumenima hrastovima vejicama, rdečim želodom in belim slavčkom, vse skupaj pod žarečim rumenim soncem, pa bo verjetno še predmet vročih razprav, saj je po mnenju nekaterih le preveč kičast in brez "otipljive" vsebinske ali zgodovinske osnove.

Občinska priznanja so podelili d.o.o. Hrib za njegov doprinos k gospodarskemu razvoju občine, OŠ Dobje predvsem za dosežke učencev na regijski in državni ravni, Jožici Salobir pa za njena prizadevanja za samostojnost občine. Občinska priznanja so dobili tudi trije učenci: Anja Guček iz Presečnega za prizadevnost, Jurij Pušnik z Večjega brda za cel kup različnih državnih priznanj (bronasto in srebrno Cankarjevo priznanje, bronasto Vegovo priznanje, bronasto in srebrno Stefanovo priznanje, bronasto in srebrno Pregljevo priznanje), Ernerst Rajh z Večjega brda (bronasto in srebrno Cankarjevo, bronasto Vegovo, bronasto in srebrno Stefanovo in bronasto Pregljevo priznanje). Županove pohvale za osemletni odlični uspeh so dobili: Andreja Križnik iz Vodice, Tadeja Plahuta iz Kostrivnice in Matjaž Vodišek s Presečnega.

Slovesnost s kulturnim programom je trajala dve uri, kar je bilo za približno 500 občanov in

gostov, zlasti tiste na soncu, skoraj malo preveč. Svečani nagovori, odkrivanje grba, zastave, blagoslovitev, predolg govorni nastop predsednika heraldičnega društva iz Ljubljane, pa šentjurskega župana Malovrha (ki je čisto pozabil, da je bil donedavna zagrizen nasprotnik dobjanske osamosvojitve), zahvale... V kulturnem programu so Dobovčani pokazali vse svoje kulturne ustvarjalce. Voditeljica Kolečeva, ki je med nastopajočimi bila edina "tujka", je recitirala (rimaške) slavonspeve njihovih pesnikov in pesnic, prvič se je javnosti predstavil njihov mešani pevski zbor (vodi ga g. Volasko), odlično sta nastopila cerkveni pevski zbor, ki je presenetil z mladinsko zasedbo, in že renomirani nonet Grič. Seveda tudi brez mladih folkloristov ni šlo. Še največji aplavz pa je požel župan Salobir s svojo skupino harmonikarjev. Dobovčani so očitno uspešno dokazali upravičenost slavčka v grbu.

Občinski praznik smo zaključili, kot se za Dobje spodobi, z golažem in veselico. **F.K.**

Koliko je škode po suši

Kljub julijskemu hladnemu vremenu in čestim padavinam, suša ni pozabljena. Na Občini in na davkarji zbirajo prijave, komisije hodijo po terenu in ocenjujejo. V četrtek, 20. julija, sem poskušal dobiti nekaj okvirnih podatkov o nastali škodi in sploh o dogajanju okrog te nadloge.

Direktorica občinske uprave Brigita Škoberne: "Podatkov še nimamo zbranih in ne morem reči nič dokončnega. Po okvirni oceni kmetijske svetovalne službe je na travnikih od 35 do 45 odstotkov škode, na silažni koruzi od 20 do 40 odstotkov, enako tudi v vinogradih in sadovnjakih. Komisije so že na terenu, do 28. julija pa mora biti vsa akcija gotova."

Kakšno pomoč lahko pričakujemo od države?

"Po dosednjih izkušnjah morda v višini 10% od škode. V kakšni obliki bo le ta prišla do oškodovancev, bo odločal Odbor za kmetijstvo. Pa olajšave pri davku bodo."

Pred sejno sobo, v občinskem nadstropju, kjer so počitniški praktikanti zbirali in kompletirali prijave, je s šopom papirjev čakalo 8 kmetovalcev, med njimi tudi Čokl s Kamenega in Sivka iz Jarmovca: "Ne pričakujemo ravno veliko, toda škodo je treba prijaviti, da vsaj ohranimo upanje", sta bila rahlo sarkastična.

Popisovalci, dva fanta in dve dekleti so lahko le povedali, da so da sedaj prejeli okrog 800 vlog.

Gospa Katja z davkarje je povedala, da so do sedaj dobili 137 vlog za zmanjšanje dohodnine, prijavljene škode pa znašajo za travnike 50 - 70%, za njivske posevke pa do 50%.

F.K.

Nič novega pri šolskih ravnateljih

Domača politika si je polomila zobe

Čeprav je prvi hip izgledalo, da bo pri letošnji "ravnateljski reelekciji" prišlo do rahlih pretresov in sprememb, je nazadnje vse izpadlo zelo miroljubno. Gajšek v OŠ Hruševac in Gradišnik v OŠ F. Malgaja že od začetka nista bila zanimiva, saj jima ni nihče dihal za ovratnik, bolj vroče je bilo na Ponikvi in v Dramljah, kjer sta se Ratajc in Jančič znašla v navzkrižnem ognju različnih interesov. V obeh primerih se je proti njima aktivno angažirala domača politična scena. Neuspešno, kajti minister Šturm je že pozebral njuno imenovanje.

Na Ponikvi je Ratajcu sprva slabše kazalo, a jo je zvožil brez težav. Sedanji in prihodnji ravnatelj naj bi imel nad seboj kar več grehov in verjetno ta, da je bil nekdanji "kontinuitetni" politični funkcionar, zdaj pa je še privrženec Združene liste, niti bil odločilen. A kljub temu se ni dalo prezreti, da se je v Občinskem svetu zanj odločilno potegnila levica, med tem ko ga je desnica rušila. No, na koncu so zanj odločilne glasove menda vendarle prispevali krščanski demokrati. Ocenjujem pa, da so bili težji očitki, da nima prave avtoritete med učitelji, da slabo vodi šolo in slabo sodeluje z občino. Mnogi so prepričani, da glede slednjega tudi odslej ne more biti nič boljše.

Zakaj so se zoper Jančiča zarotili Drameljčani, je težko reči. Jančič sicer strankarsko ni opredeljen, velja pa za dokaj liberalno usmerjenega, ker je verjetno bilo dovolj za razmeroma zelo konzervativne Dramlje, ki jih v poli-

tičnem smislu v celoti obvladujejo Malovrhovi krščanski demokrati. In ti so v Občinskem svetu zelo uspešno lobirali ter gladko zavrgli njegovo kandidaturo. No, Šturm se je odločil drugače.

Mag. Jančiča sem prosil za komentar dogajanja: "Ne vem kaj se je dogajalo v ozadju in kakšne informacije je imela občinska kadrovska komisija, ki me je zavrnila. Sicer pa bi jim odgovoril s svetopisemskim rekom, da naj vrže kamen prvi tisti, ki je brez greha. Res pa je, da sem po izobrazbi naravoslovec, in čeprav izhajam iz krščanskega okolja, na vse iščem razumske odgovore, kar nekaterim ni všeč. Morda so bili Drameljčani proti meni tudi zaradi določenih nesoglasij glede izgradnje poslovno stanovanjskega objekta na parceli bivše šole, ki pa bi ga mi radi imeli za igrišče."

F.K.

Naročnikom kableske televizije je prekipelo

- Visok račun za naslednje šestmesečje razburil šentjurske kableske naročnike - Bosta
krajevna skupnost in občina ukrepali ali bo vse počakalo do televizijskega mrka programov? -

Kabelskim naročnikom v Šentjurju je ob računu za naslednje šestmesečno obdobje porasel krvni pritisk. Poleg položnice s precej višjim zneskom so dobili še obrazložitev, da se je zaradi podpisa nove pogodbe o dobavi signala za 40 TV programov (prej samo 29) povečala mesečna tarifa za 8 DEM. Torej z 10 DEM na 18 DEM na mesec. Na položnici pa je celo številka 13.494,00 SIT za šest mesecev, plačano vnaprej, ali kar 21,4 DEM na mesec, brez priznanih obresti. Ker je večini naročnikov prekipelo in so klici deževali na občino, krajevno skupnost, na Elektro Turnšek Celje ter tudi k g. Jerovšku (le redki srečneži ste ga dobili na telefon) je sklical predsednik krajevne skupnosti g. Cveto Erjavec zbor krajanov.

Verjetno občinska dvorana že dolgo ni bila tako polna, kot je bila tokrat. Zbralo se nas je krepko čez 100, ki pa glavnega krivca za jezo nismo dočakali. G. Jerovška se verjetno ne tičejo takšni zbori, kjer bi se lahko pogovoril s svojimi odjemalci. Naslednji dan je poslal na KS le pisemce, v katerem se je zahvalil za povabilo, a ker je imel pomembne poslovne pogovore, se povabilu ni mogel odzvati. Seveda ni v Šentjurju nikogar več, ki bi Jerovšku še karkoli verjel.

Osvežimo spomin, kako se je sploh vse začelo. Direktorica občinske uprave Škobernetova je povedala: G. Jerovšek, takrat lastnik firme Yessel electronic, je ob izgradnji plinovoda naslovil na krajevno skupnost in občino vlogo za investiranje v kabelski sistem. Cena 16 milijonov SIT. KS tega predloga ni sprejela, občina pa tudi ne. Dobil je le soglasje KS za polaganje kabla, s Slovenskimi plinovodi pa se je tudi dogovoril za ceno 2 DEM po metru izkopa. Za kabliranje ni imel nobene dokumentacije, zato so Plinovodi kmalu ustavili polaganje kabla. G. Jerovšek se je z njimi pogodil za novo ceno 590 SIT za meter in nadaljeval z deli. Obljubil je, da bo pridobil dokumentacijo in vse obveznosti poravnal v roku 120 dni po podpisu pogodbe. Ker zneska vse do sedaj ni poravnal, mu Slovenski plinovodi ne dajo soglasja za pridobitev lokacijske dokumentacije. Zaradi tega je šentjurski kabelski sistem brez lokacijskega, gradbenega in uporabnega dovoljenja. Takratni dolg, na občinskem svetu je bilo pred dobrim letom rečeno, da je šlo za 6 milijonov SIT, je sedaj menda narasel že na več kot 10 milijonov. Občinski svet je že pred časom ustanovil komisijo, ki ji predseduje podžupan Janez Čokl. Ta naj bi skušala sanirati nastali problem in nekako priti do gradbenega dovoljenja. Komisija se je menda dvakrat sestala z Jerovškom, a do dogovora ni prišlo. Občina je bila pripravljena poravnati Jerovškov dolg, toda le pod pogojem, da postane v višini tega zneska solastnica položenega kabla oziroma večinski lastnik firme. Za večinsko lastništvo je Jerovšek zahteval ogromen kup denarja (številke niso povedali), kar za občino ni bilo sprejemljivo. O tem, da so dejanski lastniki kabla pravzaprav naročniki, ki so plačali 1300 DEM priključnine, ali skupaj kar okrog pol milijona mark, se menda ni nič govorilo. Jerovšek je še naprej širil svoje omrežje brez slehernega dovoljenja, z naročniki pa je sklepal celo tri vsebinsko povsem različne pogodbe. V blokih so imeli nekaj manj priključne takse, ter večjo mesečno naročnino, v stanovanjskih hišah pa ravno obratno.

Danes ima Šentjur v vsej državi najdražji priključek na kabelsko televizijo, kar 1406 DEM, in najvišjo mesečno tarifo za vzdrževanje sistema, 21,4 DEM, pa nobene garancije, da bo sistem res deloval.

Pozanimali smo se kako je s cenami pri drugih kabelskih operaterjih. Navedeni so v tabeli, ki je dovolj zgovorna. Vendar veselice še ni konec. Naročniki sedaj plačujejo svoje obveznosti firmi Yessel group d.o.o., s katero nimajo nobene pogodbe. Lastnik le - te je tudi Jerovšek, ki se menda z ustanovitvijo vzporedne firme skuša izogniti dolgovom in stečaju.

Tabela: Pregled stroškov priklopa in mesečne naročnine po nekaterih bližnjih mestih

mesto	Stan, hiša	Blok	Mes. naročnina
Šentjur	1400 DEM	600 DEM	21,4 DEM
Celje	800 DEM		10 DEM
Petrovče	850 DEM	330 DEM	15 DEM
Velenje		350 DEM	12 DEM
Bistrica	600 DEM	300 DEM	12 DEM
Šoštanj	420 DEM		11 DEM

Na zboru so naročniki zadolžili KS, da prevzame vso zadevo, izvolili so tudi petčlansko komisijo, ki jih bo neposredno zastopala v KS. Vendar vse skupaj dobi slab priokus, kajti podobna komisija je enkrat že bila ustanovljena, a ni nič naredila.

Elektro Turnšek iz Celja, ki šentjurski razdelilni kabelski sistem oskrbuje s signalom, je podražitev osvetlil še iz drugega zornega kota. Stroški za prenos signala znašajo 5,8 DEM po naročniku in so zajeti v mesečni naročnini. V tej ceni so zajeti stroški, najem optičnega kabla in razdelilne postaje. Turnšek že pet let Jerovšku omogoča signal za 42 kanalov, a mu teh stroškov doslej ni

zaračunaval, čeprav je ta denar Jerovšek pokasiral pri naročnikih. Zaračunava mu jih šele od januarja letos. Ker Jerovšek teh stroškov ne plačuje, grozi Jerovšku oziroma Šentjurju odklop. Poudaril je, da je Jerovškovo izgovarjanje na Elektro Turnšek zaradi šentjurske podražitve povsem neumestno.

Kdo je kriv za težave s šentjurskim kabelskim sistemom? Prav gotovo v največji meri občina in KS, ki sta se dolga leta obnašali, kot da pri kabelskim razdelilnem sistemu ne gre za komunalno infrastrukturo. In ko jima je enkrat zadeva ušla iz rok, tudi nista ničesar storili, da bi zaščitili občane, ki so bili in so še žrtve dokaj brezobzirne poslovne manipulacije. Kot vse kaže, je šele sedaj po 6 letih, ko Šentjurju grozi televizijski mrk - Jerovškovo omrežje bo mrknilo bodisi zaradi ukrepanja inšpekcije, ker gre še vedno za črno gradnjo, ali zaradi stečaja zaradi dolgov Plinovodom in Elektro Turnšku - so se zadeve začele premikati. Zborovalci so zavezali svoje predstavnike in vodstvo KS, da s tožbo uveljavijo solastniške deleže naročnikov na kabelskem sistemu (okrog 500.000 DEM), občini pa predlagajo odkup Jerovškovih dolgov in prevzem upravljanja njegove zadolžene firme. Sprejeli so tudi odločitev, da bodo zavrnili plačevanje povišane mesečne naročnine in zahtevali nove pogodbe z Yessel group. V kolikor, do dogovorov ne bo prišlo, bodo согласно prenehali plačevati svoje mesečne obveznosti in zaostri položaj do konca.

J.G.

Plače javnih delavcev so praviloma še tajne

(nadaljevanje iz prejšnje številke)

Akcija ŠN o plačah javnih uslužbencev je pokazala, da so državne plače vse prej kot na očeh davkoplačevalcev. Z redkimi izjemami, med katerimi moram imenovati predvsem šolnike, se je večina vprašanih poskušala tako ali drugače izogniti odgovoru, koliko zaslužijo. Nekateri s trditvijo, da je tajnost plač zakonsko predpisana, drugi z izgovorom, da bi prav radi povedali, koliko zaslužijo, pa jim takšni ali drugačni šefi ne pustijo itd. Predstojniki in šefi pa so bili praviloma še bolj skrivnostni, kar zadeva plače njihovih podrejenih.

Zakaj vprašanje o mesečni plači povzroča toliko nelagodja? Plača je gotovo eden od podatkov, ki opredeljuje človekovo mesto na vrednostni rang lestvice, zato predvidevam, zakaj nekateri, zlasti tisti z nižjimi plačami, ne želijo govoriti o njej. Drugi razlog za skrivnostnost, ki sem ga zasluhlil, je očitno v bojazni, da bi javnost zvedela, da prejema večjo plačo, kot jo zaslužijo. In mislim, da je pri občinskih in državnih uslužbencih, s katerimi občani že po pravilu nismo zadovoljni, celo odločilen.

Sicer pa, kaj bi filozofiral, raje pogledjmo, kaj so nam povedali šentjurski "služabniki ljudstva".

ŠOLE - plače so vendarle javne

Učitelj in profesorjev nisem spraševal, ampak sem jim plačo kar izračunal. Znaša od 120 do 170 tisoč tolarjev. Izjemno pridni lahko zaslužijo tudi nekaj več, so mi pritrdili nekateri ravnatelji.

Jaka Ratajc, ravnatelj OŠ Blaža Kocena Ponikva ni okolišil: "Naše plače določa minister. Osnovni koeficient za profesorja znaša 3,25, za učitelja pa 2,96. K temu je treba prišteti še 0,8 koeficienta za pogoje dela, približno po 0,2 koeficienta za vsako stopnjo napredovanje in dodatek na leta. Tudi za ravnatelje določa koeficient minister in je odvisen od velikosti šole, pogojev dela.... Jaz imam osnovni koeficient 5, skupaj pa je moja bruto plača 291.000 SIT oziroma **nekaj manj kot 200.000 SIT**". Gospodu Ratajcu sem naračunal 197.500 SIT plače.

Ravnatelj OŠ F. Malgaja Gradišnik: "Moja plača se sestoji iz naslednjih koeficientov: 5,25 + 0,75 + 1,23 + 12%, kar skupaj znese **nekaj več kot 200 tisočakov mesečno**". Po moji šabloni izračunano znese to okrog 222.000 tolarjev.

Franc Krampl, ravnatelj OŠ Dobje: "Moja plača ni nobena skrivnost. Aprila sem dobil točno 227.000 tolarjev plače."

Robert Gajšek, OŠ Hruševac, ni okleval niti trenutka: "Tako jo bo, le v računovodstvo pogledam... takole je, v mesecu maju sem zaslužil 200.116 SIT."

VRTCI

Plače v vrtcih sem izračunal iz koeficientov, ki jih je ravnateljica predložila Občinskemu svetu, kot osnovo za podražitev vrtcev. **Ravnateljica Zora Ketiševa** ima med našimi šolniki in vzgojitelji najvišjo plačo in sicer naj bi se v njeni mesečni kuverti zbralo okrog 260 000 SIT. Vzgojiteljice so nekoliko bolj skromne od svoje šefice in sicer naj bi imele v povprečju okrog 140 tisočakov mesečne plače.

ZDRAVSTVO

Plače v zdravstvu so predvsem zaradi dežurstev slabo primerljive s plačami v drugih javnih ustanovah. Pa vendarle so.

Direktor Zdravstvenega doma Andrej Fidler, ki se je zelo jezil, ko smo mu predlani pripisali 700.000 SIT plače, tudi letos ni bil pripravljen povedati, koliko zasluži. Njegova plača je res dobro varovana skrivnost, saj o njej tudi vprašani člani sveta zavoda niso imeli pojma. Uspel sem le zvedeti, da individualna pogodba, ki jo je podedoval po prejšnjem direktorju Moserju in ki naj bi dajala okrog 700.000 SIT plače, ne velja več. Po okvirnih izračunih bi njegovi skupni mesečni dohodki lahko znašali okrog 500.000 SIT.

Najmlajši šentjurski zdravnik **Goran Šiljeg**, v ZD je prišel pred nekaj meseci, me je najprej vprašal, če bo podatek objavljen, in ko sem mu pritrdil in mu hkrati tudi "zagrozil", da bom sicer pač zapisal, da ni hotel povedati, je le malo pomišljal in oznanil, da je prejšnji mesec zaslužil 320.000 SIT, od tega kar polovico z dežurstvom. Njegova medicinska sestra **Mira Vukmanič** je bila že bolj nedorečena: "Medicinske sestre vključno z dežurstvom zaslužimo več kot polovico manj". Torej, recimo, 150.000 SIT.

LEKARNA

Zakaj so lekarne javni zavodi, je težko uganiti. Osebo mislim, da brez potrebe. Sicer pa se tudi zaposleni počutijo bolj zasebne podjetnike, saj niti pod razno niso bili pripravljeni povedati, kako je s plačami. **Milena Škornik** je dejala, da jim je vodstvo strogo prepovedalo dajati kakršnekoli informacije o plačah, vodja šentjurske lekarne, magistra **Martina Lapornik** pa tudi ni bila pripravljena nič povedati. Da naj vprašam kar direktorico Zavoda. Njenemu nasvetu seveda nisem sledil, ker toliko sem se že naučil, da vem, kaj bi mi natrobezljala. Sodeč po podatkih iz drugih lekarn, sem ji prisodil okrog 280.000 SIT. Obstajali pa so tudi namigi, da apotekarji "mlatijo mnogo večje pare" in so zato tako skrivnostni.

KNJIŽNICA

Gospa ravnateljica Cmokova je povsem soglašala, da so plače javnih delavcev, torej tudi v knjižnici, javne, toda konkretne številke ji sprva niso šle prav rade z jezika. Koeficienti, dodatki pa že težje. Končno se je "razjezila" in številke so bile na dlani. **Ravnateljica Cmokova** je prejšnji mesec zaslužila 231.700 SIT. Drugače je bilo s podatki o plačah knjižničark: naknadno nam je ravnateljica poslala dopis, da ne dovoljuje objaviti niti njihovih koeficientov. Kljub temu, da plač knjižničarkam sploh ni

težko izračunati tudi brez pomoči ravnateljice, njihove plače sploh niso tako atraktivne, da zahtevi ravnateljice ne bi zlahka ugodil.

LJUDSKA UNIVERZA

Tajnica ni bila pripravljena niti pod razno povedati, kakšno plačo ima, ravnatelj **Ludvik Mastnak** pa tudi ne, in sicer z izgovorom, da bi objava ravno v času po njegovem ponovnem imenovanju učinkovala v javnosti negativno, hvalisavo. Kaj narediti? Preostane mi le ugibanje. Predvidevam, da je ravnatelj izhodiščni koeficient podoben koeficientom drugih ravnateljev. Ker pa se LU ukvarja tudi s "profitnimi" dejavnostmi, bi utegnil ravnatelj nekaj potegniti tudi iz tega naslova. Torej 250.000 SIT.

SKLAD RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti

Anita Koleča, vodja te službe, je prejšnji mesec zaslužila 137.000 SIT. Z ozirom na to, da je pravnica, bi rekel, da ima eno od bolj "črnskih" državnih plač.

CENTER ZA SOCIALNO DELO

Direktorica gospa Jagrova: moja majska plača je znašala 220.000 tolarjev, **socialna delavka** z več deset let prakse pa dobi okrog 130.000 SIT plače.

Gospa Anica Veber, diplomirana socialna delavka, je bila še bolj konkretna: "Skupaj z nadomestilom za malico dobim 160.000 SIT. Ampak bo bolje, da ne zapišete, ker je to sramotno slabo."

DOM STAREJŠIH OBČANOV

Tudi Dom starejših občanov je javni zavod in plače naj bi bile v skladu s sistemom plač javnih uslužbencev.

Tajnica gospa Supovčeva, ki sem jo prvo dobil na muho, me je najprej poučila, da so plače tajna zadeva in zato ne bo povedala, koliko zasluži, da pa je s plačo povsem zadovoljna.

Direktor Branko Gorečan je bil edini javni uslužbenec, ki mi je brez oklevanja tudi pokazal svojo plačilno listo. Prejšnji mesec je dobil 271.000 SIT. Pojasnil je tudi, zakaj je njegova plača za odtenek višja od plač sorodnih javnih delavcev: ker ima za davčno olajšavo prijavljene tri otroke.

JAVNO KOMUNALNO PODJETJE

Direktor Igor Gorjup: "Naše plače so usklajena z določili naše kolektivne pogodbe. V mesecu maju sem zaslužil skupaj z vsemi dodatki 230.000 SIT." Hvala za neobotavljajoč odgovor - pa čeprav JKP ni prava državna služba.

SODIŠČE

Do predsednice Okrajnega sodišča je zelo težko priti: ali ima obravnave, je na malici, ali pa zaseden telefon. Po petih telefonskih poskusih, ko sem ocenil, da selekcijo telefonskih klicev opravi kar tajnica, sem obupal. Sicer pa z ozirom na javno zmrdovanje nad sodniškimi plačami, kajpada da so previsoke, od predsednice Zapuškove tudi nisem pričakoval, da mi bi pokazala svoj plačilni listek. Ker so plače sodnikov dokaj javne, zahvaljujoč predvsem zdravnikom, ki se po medijih potegujejo za sodniški plačilni status, sem predsednici Zapuškovi naračunal okrog 420.000 SIT mesečnega dohodka.

SODNIK ZA PREKRŠKE

Gospod Lihteneger je povedal, da je s svojim koeficientom 2,4 na eni najnižjih stopničk plačnega sistema v sodstvu, vendar skupaj z različnimi (dodatki na leta, vodstveno mesto, nezdružljivost) pririne mesečno na 330.000 SIT, s čimer je čisto zadovoljen. Nekaj malega še dobi zraven, če dežura. In še zanimivost: gospod Lihteneger je svojo prvo informacijo naknadno samoiniciativno popravil, ker je ugotovil, da je pozabil prišteti kredite. Kdo bi si mislil, da v tej ihti skrivanja plač obstaja tudi kaj takšnega.

ZAKLUČEK

In to je vse. Ste morda tu in tam presenečeni? Mislim, da razlogov za pretirano razburjanje

sploh ni. Država ima očitno z redkimi izjemami dokaj usklajen plačni sistem, iz katerega poskušajo izskočiti posamezne institucije. Ne verjamem, da so pri tem naši uradniki kaj bolj spretni od tistih iz drugih občin.

Še vedno pa ostaja odprto vprašanje, zakaj nekateri tako dosledno skrivajo svoje zaslužke, in pa, kolikšni so pravzaprav ti zaslužki. Gre za izjemne, morda celo nezakonite in nezaslužene denarje, ali pa zgolj za preventivo pred očitki podrejenih oziroma navadnih državljanov, ki se preživljajo z veliko skromnejšimi sredstvi?

Spoštovani bralci, če so vam morda dostopni dokumenti o bistveno drugačnih plačah naših državnih uradnikov, ali če imate o njih drugačne informacije, nam sporočite! Več ljudi pač več ve.

F.K.

Še pomnite, tovariši

Čez nekaj mesecev, marca 2001, bomo doživeli konec obdobja samoprispevka. Ob tem happyendu veliko ljudi tlači mora, kaj se je zgodilo z dvema odstotkoma njihove neto plače, upokojenci ne vedo kje je 1% pokojnine, lastniki vikendov pa pogrešajo 150 DEM letno v svoji denarnici! Zato je dobro, da oživim obljube iz leta 1996, in upamo da ljudstvu ne bom preveč pokvaril razpoloženja. Vi pa bodite pozorni, če je nekaterim, ki so pred petimi leti veliko obljubljali, zrasel dolg, predolg nos.

Poglejmo, kako je bilo tam, kjer jim samoprispevka ni bilo volja plačevati. Saj ni greh, če nekaj ne narediš, greh je če te pri tem ujamejo.

V Šentjurju so nameravali zbrati 99 milijonov. In preroška vizija porabe tega denarja je bila: ekološka sanacija mesta, kolektorji (Pešnica-hotel, Hrušovec ob Hudičevem grabnu, ureditev dotrajanih komunalnih naprav, ulična razsvetljava...), izgradnja pločnikov ob Ljubljanski cesti, od črpalke do kapele pri Šumeju, v ulici Miloša Zidanška do šole, in v ulici Franja Malgaja. Obljubili so ozeleniti mesto, poskrbeti za neoporečno pitno vodo in obnoviti kulturne objekte. Za podvoz pri Bohorju bi namenili 40 milijonov SIT. Toda samoprispevek ni uspel in našemu centru province se je obetal razvojni mrk. Ampak tukaj pride do luknje v scenariju. Kajti če danes pogledamo z svojimi zdravimi očmi, vidimo večino teh samoprispevnih želja dograjenih, za preostale pa se že pljuva v dlani.

Drugi kraj pa je v KS Gorica pri Slivnici. "In kje za vraga je to". To je vaška skupnost Gorica v katero prideš iz Bukovja po razdrapani cesti, iz Javorja po nevarno razdrapani cesti, iz Paridola prav tako po razdrapani cesti, iz Slivnice po strmi razdrapani cesti iz Voduc vas pa lahko pri pelje le helikopter civilne zaščite. In v Gorici so s samoprispevkom obljubljali položiti asfalt na ceste: Urban-Vezovje, do vrtca, v Turnem, v Sotni... Sanirati dva plazova, urediti avtobusno postajališče, kabelsko televizijo, plinifikacijo in javne površine. Od vsega naštetega, danes gledajo le kabelsko, ki so jo seveda prej plačali. Zato vse več ljudi govori, da smo "banana" občina. Bog ne daj! Lahko rečemo le, da sta oba kraja naročila sladoled, vendar ga v Gorici niso lizali. V Šentjurju pa so polizali sladoled, pa še sladoledarja so pojedli. Da rigneš od ugodja. Dober tek!

L. Žafran

ZLATARSTVO
MILAN GAJŠEK

V TRŽNO-PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU

Drofenikova 16, tel.: (03) 5743-727

- * prodaja zlatega nakita
- * izdelava nakita po želji stranke z vgrajenimi dragimi in poldragimi kamni
- * krstna, obhajilna in birmanska darila
- * ekspres izdelava poročnih prstanov
- * prodaja ročnih, stenskih in stojčih ur
- * prodaja japonskih in kitajskih biserov

VELIKA IZBIRA
KOMPLETOV ZA DARILA
(graviranje brezplačno)

za vse kupljene
izdelke brezplačno
graviranje

Novi modeli ur OCEAN PACIFIK in STORN.

Izredna ponudba zlatega večernega nakita!

Šentjurske novice so se prepičale:

V Domu starejših občanov jejo dobro

Ker je bilo okrog hrane v Domu starejših občanov dvignjenega toliko prahu, smo se odločili, da jo preskusimo na lastnih želodcih. Test smo opravili v dveh "izmenah" in s tem zmanjšali možnost naključno dobrega ali slabega kosila.

Prvi test smo opravili pri kosilu v petek, 14. julija, v akcijo pa sva šla C.H. in F.K.

Okolica doma je napravila na naju prijeten vtis – veliko zelenja in cvetja. Ob vhodu pozdrav prijazne receptorke, jedilnica pa še prazna. Deset minut sva bila prehitra. Mize so bile že pogrnjene, pribor na papirnatih prtičkih, na nekaterih mizah vaze s svežimi cveticami, v zraku občutek prijazne svežine, na stenah pa slike. Kar prijetno vzdrušje.

Gospodična za točilnim pultom naju je prijazno sprejela in posadila za mizo, ki še ni bila pripravljena. Kar hitro je zadevo uredila, odstranila je z mize vazo, da nama ne bi bila napoti in pripravila pogrinjek. Prva črna pika: pribor je prišla na tistem koncu, ki gre v usta. Sicer pa naju je postregla spretno in hitro in ko so pričeli posamezno prihajati v jedilnico varovanci, sva midva že jedla.

Juhe je bilo razmeroma veliko in bila je zelo dobra. Mislim, da se je v njej poleg kosti kahal tudi kakšen kos mesa. Le za spoznanje bolj topla bi lahko bila. **Piščanci paprikaš:** simpatičnega izgleda, veliko mesa (kar cela bedra), okus pa zelo mil. Po najini oceni, bi lahko bil nekoliko bolj pikanten. Mogoče bi lahko bil malo manj moknat in z dodatkom žlice kisle smetane. **Krompirjev pire** je bil dober, ravno tako **solata** – mehka, ne prekisla, z rahlim okusom po česnu. Tako paprikaš kot krompir sta bila morda spet za odtonek prehladna.

Kosilo sva brez težav pospravila in ga ocenila za zelo dobrega. Seveda sva vmes tudi poškilila na sosednje mize in se preričala, da naju niso poskušali podkupiti. Le, da sva bila

midva postrežena v porcelanastih krožnikih, varovanci pa v kovinskih.

Nadaljevala sva s kozarcem refoška, na toliko zaradi potrebe, kot zaradi cene in postrežbe. Postrežba je bila OK, 120 SIT za deciliter pa se nama ni zdelo ravno poceni. za

Juhe so goveje z različnimi zakuhami, pa tudi zelenjavne (cvetačna, ohrovtova in krompirjeva).

Tudi glavne jedi se ne ponavljajo. Nekaj primerov – makaronovo meso in cvetača v solati, kuhana govedina,

povedala. Povabila naju je v svoje stanovanje in nama ponudila kavico. Prav vzorno je imela vse urejeno.

Na hodniku sva srečala Ivanko Pintar: "Danes je bilo kosilo odlično. Sicer pa nič več ne rečem. Zamere na vseh koncih so prehude."

Tudi profesor Sirk iz Celja je bil poln pohval za dom.

Že takoj naslednji dan, to je v soboto, je bil na vrsti še drugi test, na vrsti pa je bila dvojica M.K. in L.H.

Že takoj na začetku sva naredila napako. Ko sva se usedla pač vsak na svoj stol, ne da bi slučajno pomislila, da so prostori rezervirani. Simpatična strežnica nama je vljudno razložila "pravila" in pokazala, kje si lahko izbereva mizo.

Bila sva prezgodnja, saj sva prepozno ugotovila, da je kosilo šele ob pol enih. Sprva so nama torej delali družbo oddaja na televiziji in razne gospe in gospodične, ki so vihrale mimo po opravkih. Medtem ko sva čakala na obrok, sva se razgledala po zelo okusno in moderno opremljeni jedilnici. Ni prav dolgo trajalo, ko so naju postregli s krompirjevo juho. K njej nisva imela prav nobenih pripomb. Tudi makaronovo meso in solata iz cvetače, ki sta sledila, sta bila okusna, porcije velike, postrežba pa zelo prijazna. Zlahka sva ugotovila, da sva se prav dobro najedla. Privoščila sva si še kavo s smetano, potem pa se vljudno zahvalila za dobro pojedino.

Končna ocena: hrana v šentjurskem domu starejših občanov resda ni na ravni hotelov z množico zvezdic, a nikakor ne moremo reči, da je slaba. Ravno nasprotno, obe testni ekipi šentjurskih novic sta bili z njo zadovoljni, pravzaprav zelo zadovoljni tako z okusnostjo kot s količino in postrežbo.

C.H. in M.K.

Prijazno opremljena jedilnica, v kateri velja sedežni red

nameček naju je g. majcen pogostil s kavo, na katero tudi nisva imela pripomb. Tudi cena, ki sva jo razbrala s cenika, 60 SIT, se nama ni zdelo pretirana.

Gospa Božičeva nama je dala jedilnik za ves teden, ki sva ga seveda preštudirala.

Za zajtrk so oskrbovancem na voljo čaj, kava, mleko, poleg tega pa še bodisi mlečni rogljiček, margarina, marmelada, pašteta, pariška salama ali sir.

Na voljo je tudi dietni zajtrk z dietno marmelado, medom, dietnim jogurtom in polnozrnatim kruhom. Večkrat dobijo tudi sadje.

Kosila

pražen krompir, jabolčni hren, telečja obara, krompirjevi žganci, nadevana paprika, pire krompir. V glavnem vsak dan drugače. Poskrbljeno je tudi za žolčno-želodčne bolnike. Obrok po želji tudi spremenijo, na primer namesto solate dajo kuhano zelenjavo. Za sladkorne bolnike pripravljajo dietne sladice.

Za **popoldansko malico** ponudijo jogurt, puding, kakšno sadje, piškote s čajem. Tudi pri popoldanski malici dobijo sladkorni bolniki dietni obrok.

Večerje so lahke, npr.: hrenovka z majonezo, kompot, kruh, skutin zavitek, bela kava, mlečni močnik, posebna klobasa v solati.

Ni kaj reči. Tako na papirju izgleda vse kar v redu.

Zapletla sva se v pogovor z gospo, ki je prišla v Šentjur iz Ljubljane. Pohvalila je dom, pohvalila je hrano. Da je boljša kot je bila v Ljubljani, je

Sai družina na Planinci vendarle gradi?

Nesporna voditeljica Sai družine na Planinci "mama" Alojzija se še ni vdala. Na zavrnitev vloge za gradnjo stavbe - ekološke kmetije na Planinci v tlorisni izmeri 500 m² - za katero sicer mnogi menijo, da gre za izgradnjo objekta z verskim značajem - se je pritožila na državnozborsko komisijo za pritožbe. Le - ta se je presenetljivo hitro odzvala in v ponedeljek, 17. julija celo obiskala Planinco. Kaj so sklenili, ni znano. Je pa zanimivo, kako uspešne zveze vse tja do državnega vrha ima Alojzija Erjavec, ki je že na spomladansko novinarsko konferenco pripeljala kar nekaj simpatizirajočih državnih uradnikov. Po nekaterih informacijah, pa so vztrajni saibabovci že zastavili nekaj temeljev za svoj bodoči dom. Ali jim bo le uspelo pretentati Jurija Malovrha? **F.K.**

Srnjak - žrtev podivjanih psov

V ponedeljek, 17. julija, so v Črnem tumpfu v Črnlci lovci našli polmrtvega kapitalnega srnjaka, ki sta ga, po pričevanju slučajnih očividcev, pri živem telesu trgala dva psa. Za ranjeno žival ni bilo več rešitve, Jože Urleb se je odločil za milostni strel. Policisti lastnikov psov doslej niso odkrili.

"Psi niso krivi, krivi so njihovi lastniki", pravi predsednik LD Andi Prevolnik. Poziva vse lastnike psov, da spoštujejo zaporo za pse, da jih imajo zaprte ali na vrvi. Opozarja tudi na nove primere stekline na našem območju.

Lovci prosijo vse, ki bi jim lahko pomagali odkriti lastnike prostih podivjanih psov, da jih pokličejo na telefon 741 815.

V Bohorju - prestrašeno

Povod za obisk v tem našem znanem podjetju je bila kratko opozorilo neznanega Bohorjevega delavca, ki me je ustavil na ulici in me pozval, da naj pridem pogledat k njim, kajti njihove plače in delovni pogoji naj bi bili na kritični ravni. On sam, da ne zasluži niti petdeset tisočakov, je povedal.

V petek, 14. julija, sem se nenapovedan pojavil pri vratarnici: "Bi lahko govoril s predsednikom sindikata?"

Vratar je bil prijazen, ker pa g. Franca Romiha ni bilo mogoče s telefonom priklicati do vratarnice, sem dobil dovoljenje, da ga obiščem na delovnem mestu. Slučajno sem prej našel podpredsednika g. Strnišo. Rahlo nejeverno me je po strani pogledal in odločno izjavil, da ne bo nič izjavil. Pokazal pa mi je predsednika, ki je s skupino prekladal deske. G. Romih me je odpravil še po krajšem postopku: "Nič nimam povedati", in mi je obrnil hrbet. Pa sem še kar vztrajal in poskušal pri slučajnih sogovornikih. Prvi mi je pobegnil še preden sem dobro uspel povedati kaj želim. Naj grem vprašat direktorja, je še od daleč uspel izjaviti.

Končno sem le uspel najti dva sogovornika, seveda tudi brezimna. Prvi, če sem prav razumel nekvalificiran ima 65.000 SIT plače, drugi, kvalificiran pa okrog 80.000 SIT. Da nekateri zaslužijo manj kot 50 tisočakov, mi nista pritrdila. Toda tisti, ki zlagajo les bi utegnili biti zelo blizu tej številki.

Direktorja Karnerja sem ujel za rokav, mimogrede: "Da zaslužijo premalo in, da so izkoriščani? To Vam pa niso povedali, da smo, odkar

sem tu direktor, plačni fond zvišali s 15 na 22 milijonov? In da imajo danes veselico, dan bukve, tudi ne? Sicer pa nimam časa, ker grem na Občino. Najavite se naslednji teden, če bo kaj več časa."

In sem šel naprej z malo daljšim nosom. Pri vratarnici je prijetno dišalo, mož v belem predpasniku pa je pod nadstreškom "po domače" pekel kotlete.

Tole bo pa za dan bukve, za fešto, sem se naredil pametnega.

"Jaz nič ne vem, nimam pojma, zakaj bo", me je presenetil. Pa tudi sicer prijazen vratar ni vedel, zakaj se pečejo kotleti.

Pokukal sem še v jedilnico: lepo pogrnjene mize, krožniki... Kuharic niti nisem šel vprašat, kaj počnejo. Verjetno tudi one ne bi vedele, zakaj in kaj pripravljajo.

Komentar skorajda ni potreben. Sindikalisti, ki so to očitno le po imenu, in prestrašeni delavci kajpada niso ponos nobene firme niti širše družbe. Edina "faca" je direktor. Takšen je pač ta naš kapitalizem. Dokaj turoben.

F.K.

Da ne pozabimo

Lesna industrija Bohor

Bohor je nastal leta 1954, ko se je končal razlastitveni postopek zoper Štefana Borlaka. Zablembna komisija mesta Celja je 24. avgusta 1945 izdala odločbo o zaplembi z obrazložitvijo, da je Borlak nemškega rodu. Borlak se je pritožil, s potrdilom OF je dokazoval, da je med vojno živel v Celju in Šentjurju, da se ni politično angažiral, njegov zet Anton Kropušar mu je pomagal pridobiti izjavo, da je bil simpatizer NOB in da je sabotiral okupatorjeve odredbe. Odločba je bila razveljavljena, vendar se je nanjo pritožilo celjsko javno tožilstvo, češ da je bila Borlakova družina še iz Avstrije poznana kot nemčurska. Federalna zablembna komisija je pritožbo upoštevala in 22. oktobra 1946 postaneta njegova žaga in furnirnica splošno družbeno premoženje.

Borlakovo premoženje je obsegalo žago z gatom na naftni pogon, v spodnjih prostorih pa sta bila razrez furnirja in parilnica. Okrog je bilo tudi nekaj pomožnih nadstrešij.

Okraj Celje je nabavil manjši furnirni nož, ki ga je kar nekaj časa zadrževala na železniški postaji okrajna planska komisija, dokler se ni odločila, da ga montirajo v Šentjurju. Vgradili so ga v zasilno predelani stavbi na desni strani vhoda. Po načrtu direktorja ing. Ladislava Najžerja se je prešlo od sušenja furnirja na prostem na sušenju v montažni sušilnici. Zagon furnirske proizvodnje je opravil Ivan Voga - Anza, Gabrov Anzluh. Razrez lesa se je nadaljeval na Borlakovem starem gatu, ki je s svojim delovanjem stresal ves postajniški okoliš.

Med železnico in sedanjim vhodom je nekaj stala domačija Šporerjevih, pred vojno gostilna in trgovina, za žago pa hiši Antona Koželja in Gornikovih. Hiše so bile odkupljene, Šporerjeva in Gornikva tudi porušene, v Koželjevi hiši pa je še sedaj uprava podjetja. Uprava je bila dolgo v Celju, kasneje pa so kupili Muršičevo hišo, to je stavba na Kvedrovi 11, v kateri so sedaj Celjska banka, Center za socialno delo in drugi. Na zemljišču ob progi, kjer je zdaj skladišče lesa, so imeli mnogi Šentjurčani vrtno grede.

Leta 1958 so podjetju priključili lesno industrijo v Mestinju (bivša kopitarna Karla in Franca Koeniga), leta 1962 pa še žago v Kozjem. Vse do leta 1966 na obratu v Šentjurju ni bilo večjih širitev in posodobitev. Takrat je bil nabavljen portalni žerjav, za večje investicije pri

bankah ni bilo razumevanja, pa čeprav je takrat bil Bohor dober izvozni obrat.

Transport lesa se je vršil kamionsko ali preko železnice, transport od postaje pa večinoma s konjskimi vpregami Šporerja, Toneta Golesa in Slapšaka, les pa so delavci razlagali in nalagali ročno, s cepini, mački (kantringi). Prvi tovrnjak je izrinil vprege, leta 1970 pa je bil postavljen tudi industrijski železniški tir, ki je bil 6 let kasneje podaljšan do Cevarne. *(se nadaljuje)* **Vinko Jagodič**

ŽELIMO VAM ŠE NAPREJ

PRIJETNE POLETNE DNI,

VEDNO PRIJAZNE, IN

UGODNE NAKUPE V

PRODAJALNAH -

**trgovinah
užmah**

na Planini
tel.: 579 11 42

v Šentvidu
tel.: 579 11 13

v Dramljah
tel.: 579 84 40

e-mail:
tobis.uzmah@siol.net

Anketa: Spričevala, zastava in himna

Okrožnica oziroma priporočilo ministra za šolstvo Šturma, da naj podeljevanje spričeval spremljata himna in zastava, je izzvalo kar veliko komentarjev, zlasti v medijih. Mnogi so ta ukrep pozdravili kot enega od načinov, kako dati temu aktu bolj svečan, obredni značaj, hkrati pa tudi nekaj storiti za tako imenovano domovinsko vzgojo mladega rodu, drugi pa so spet menili, da gre za nedovoljen poseg v ideološko nevtrarno šolstvo, za negacijo enega od načel sodobnega liberalizma. Slišati je bilo celo primerjave z medvojnimi časi hitlerjevskega obreda podeljevanja spričeval. Mnogi so celo prepričani, da bodo mladi, ki sta jim politika in domovinska vzgoja deveta skrb, iz svečanosti na takšen ali drugačen način naredili burko in že v kali izničili njen namen.

Kaj se je letos ob koncu junija dogajalo na naših šolah smo povprašali učence in učitelje.

Stanislav Jančič, novi ravnatelj OŠ Dramlje:

V začetku je bilo le nekaj pomislekov zaradi časovne stiske, sicer pa nobenih težav. Na šoli smo izobesili zastavo, vsak razred (moj zagotovo) je pred podelitvijo zapel himno. Bil je resen dogodek in nobenemu ni padlo na pamet, da bi ga izigral. Zaradi tega pač nimam nobenih pomislekov, da gre za vdor ideologije ali politike. Zastava in himna sta izraz državnosti in res ne vidim razloga, da z njima ne bi počastili tudi takšne priložnosti. Mislim, da je bila ministroma okrožnica na mestu.

Franz Krampl, ravnatelj OŠ Dobje:

Večnamenski prostor smo ustrezno okrasili, seveda tudi z zastavo, pevski zbor je zapel himno, podelitev

spričeval pa smo popestrili tudi s programom in podelitvijo priznanj najboljšim učencem. Ne da bi se hvalil, uspela nam je izjemno prijetna prireditev, ki smo je bili veseli tako učitelji kot učenci. Ne, nobenih pomislekov ni bilo, nasprotno, vsem se nam je zdelo zelo v redu. Le kakšna grožnja nevtrarnosti šole! In tudi ne vem, zakaj bi se v šoli sramovali himne in svoje države.

Robert Gajšek, ravnatelj OŠ Hruševca:

Pri nas je zastava vedno obešena, saj smo državna inštitucija, glede himne pa smo naredili tako, da jo je po zvočniku zapela učenka. Še prej smo v obliki razgovora, prav tako po zvočnikih, opozorili učence na pomen državnih simbolov. Po osamosvojitvi smo šolniki res nekoliko zanemarili to področje, domovinsko vzgojo, kot se reče, in je prav, da se dela na tem. Drugo leto se bomo pripravili bolje.

OŠ Planina:

V šoli sem našel le administratorko, ki pa podelitve

spričeval ni želela komentirati. Na igrišču sem "zahakljal" kolesarja, ki se mi je zdel podoben šolarju. Na vprašanje, kako je bilo na podelitvi spričeval, mi je odgovoril s protivprašanjem: "A mislite tisto v telovadnici?" Še preden sem mu dobro prikimal, je izstrelil: "Smotano!", in odvihral naprej.

Manca Kmecl, učenka iz Šentjurja:

O tej zadevi nisem nič slišala, verjetno pa bi bilo malo nenavadno, ker pač nismo vajeni, da bi bil takšen ceremonial. Mene osebno nebi nič motilo, ker mi je pravzaprav vseeno na kakšen način mi podelijo spričevalo, samo, da ga dobim.

Tamara Horvat, učenka iz Šentjurja:

Letošnja podelitev spričeval je bila tašna kot vsako leto, brez kakšnih posebnosti. To, da naj bi bila prisotna himna in zastava, slišim prvič in o tem nič ne vem. Kar zadeva mene, mi je

vseeno in sploh ne razmišljam o tem, če bi bilo to vredno ali ne.

Dagmar Šoster, učenec iz Šentjurja:

Prvič slišim za to stvar in sem popolnoma nevtralen, nimam nič proti, če bi kaj takega postala navada. Meni je vseeno.

Maja Vengušt, učenka iz Šentjurja:

Čeprav to prvič slišim, mislim da bi bila to super ideja, da bi podeljevanje spričeval spremljala himna in zastava. Posebno za osmošolce, ko se poslavljajo, bi bila to še bolj svečana prireditev. Verjetno bi se tega dogodka tudi bolj z veseljem spominjali. Naša podelitev spričeval na OŠ Hruševca je potekala čisto običajno, razredničarka pa nas je na koncu povabila na sladoled.

M.K., F.K.

Velja za moške: živeti v Šentjurju je nevarno

(nekaj statističnih podatkov za UE Šentjur iz leta 1998)

Prebivalstvo

Na območju UE je živelo 19.300 prebivalcev, 9.489 moških in 9.811 žensk. 5.086 prebivalcev je mlajših od 20 let, 11.791 je starih od 20 do 64 let, 2.423 pa je starejših.

Umrljivost

V opazovanem letu je umrlo 118 moških in 107 žensk. Groba stopnja umrljivosti za moške znaša 12,19 (na 1000 prebivalcev), za ženske pa 10,63. Primerjava s celjsko regijo (moški 10,57, ženske 9,79) ali s Slovenijo (moški 10,17, ženske 9,15) kaže de nismo preveč čvrstega "lebna".

Povprečna starost umrlega Šentjurčana je znašala 65,45 let, Celjana 65,55 in Slovenca 66,77.

Povsem drugače je bilo pri naših ženskah. Šentjurčanke so umrle povprečno pri 76,94 letih, Celjanke pri 75,42 letih in Slovenke pri 76,14 letih.

Potencialno izgubljena leta življenja

Še slabše so se moški odrezali pri številu izgubljenih let. Po tem kriteriju se računa število potencialno izgubljenih let (na 100.000 prebivalcev) zaradi smrti pred 65. letom starosti. Šentjurčani izgubimo 8.397 let, Celjani 7.267,1 leta in Slovenci 6.431 let. Po tem kriteriju so spet na boljšem naše ženske, ki imajo 2.443,5 izgubljenih let, Celjanke 2.820,9 let in Slovenke 2.628,7 let.

Pričakovano trajanje življenja

Generacije, ki so se rodile v začetku devetdesetih let, lahko pričakujejo naslednjo dolgotrajno življenje: moški v Šentjurju 66,23 let, ženske pa 75,44 let. Če se boste preselili (statistično!) v zahodno Slovenijo, boste profitirali 4,4 leta življenja (70,59 let), če ste moški, ali 2,8 let, če ste ženska.

Vzroki smrti

Največ smrti povzročijo obolenja ožilja (43,1%), rak (24%), bolezni dihal (8,9%), poškodbe in zastrupitve (7,6%). Umrljivost zaradi teh vzrokov je bila večja od umrljivosti v Celjski regiji in tudi v Sloveniji.

Predstavljamo vam

Andrej Fidler, zdravnik in direktor Zdravstvenega doma

Andrej Fidler je trenutno edini pravi domačin med šentjurjskimi zdravniki. Rodil se je pred malenkost več kot šestdesetimi leti v Novi vasi, že od leta 1965 je zdravnik v Šentjurju, od leta 1997 pa tudi direktor Zdravstvenega doma. Splošno je poznan, med pacienti in med prijatelji, kot sila redkobeseden in tudi v tem pogovoru se ni izneveril svojemu slovesu; največkrat me je poskušal odpraviti kar z da ali ne. Upal sem, da mi bo z navzkrižnimi vprašanji vendarle uspelo zvedeti kaj atraktivnega o naši hiši zdravja in njenem direktorju, a se mi je kar prevečkrat spretno izmuznil iz prijema.

Bom začel kar s poskusom provokacije: ali dejstvo, da ob množici šentjurjskih medicincev - ocenjujem, da jih je trenutno najmanj dvajset, ki imajo zdravniške diplome - v vsem zdravstvenem domu pa si edini pravi domačin le Ti, ne pomeni, da je nekaj narobe z vašo kadrovsko politiko? Še posebej je zanimivo, da menda že več kot polovica šentjurjskih zdravnikov in zobozdravnikov ni slovenske narodnosti. Tudi oba upokojena domača zdravnika (Moser, Svetina) ste zamenjali s "tujci"?

"Res smo imeli in še imamo kar nekaj domačih zdravnikov, toda so nam vsi ušli v bolnišnice. Tam so večje možnosti za uresničitev strokovnih ambicij, naši ljudje pa so očitno ambiciozni. Tudi v Šmarju, na primer, je enako. Zdaj smo skoraj vse leto iskali zdravnika in komaj smo našli Gorana Šiljega, ki pa je le delno Hrvat, saj njegova mati izvira iz Štor. Da pa je v Sloveniji vse več tujih zdravnikov, je krivo podaljšanje študija medicine in uvedba sekundarija. Z njima smo izgubili tako rekoč tri generacije."

Pa se vrniva nazaj. Prosim Te, da predstaviš ustanovo, ki jo vodiš, in njene težave.

"Do 1. julija 1993, ko je prišlo do privatizacije, je v ZD Šentjur bilo zaposlenih 61 delavcev, sedaj pa nas je vsega le še 26. Javnemu zavodu so ostale v Šentjurju štiri splošne ambulate in ginekologija, na Planini pa ena splošna ambulanta in ena zobna ambulanta. Javni zavod je izgubil okrog 75% svojega prihodka in je postal majhen, z vsemi težavami, ki pestijo male kolektive. Imamo težave z zamenjavami ob izpadih, dopustih, pri izobraževanju... Po pogodbi z ZZZS imamo točno določeno število delavcev in nam ne priznavajo nobenih rezerv. Septembra smo morali prevzeti tudi ambulanto v Domu starejših občanov, za kar nam Zavarovalnica ne prizna novih zaposlitev."

Za investicije je sicer zadolžen ustanovitelj, to je Občina, toda zanje v preteklih letih vse do letos, ko naj bi iz proračuna dobili nekaj več kot 10 milijonov, ni bilo denarja in smo vse delali s svojimi sredstvi. Kar veliko se je popravljalo in dograjevalo tako v Šentjurju kot na Planini, nabavili pa smo tudi precej osnovnih sredstev, računalniško opremo, EKG, dva pulсна oksimetra, hematološki analizator in veliko drobnih aparatov za ambulantno delo. Lani smo investirali okrog 16 milijonov, od tega je prišlo od najemnin od zasebnih zdravnikov okrog 10 milijonov SIT. Letošnji načrt je bolj

ambiciozen, naračunali smo preko 60 milijonov, skupaj z občinskim denarjem in najemnini pa imamo zagotovljeno le slabo polovico te vsote.

Kljub kadrovskim stiskam imamo na specializaciji dva zdravnika.

Nezadovoljni smo s pogodbo z ZZZS. Ta pogodba nadaljuje zatečeno stanje, kljub povečanemu obsegu dela v javnem zavodu. Sistem nadzora zdravstvenih storitev s strani zavarovalnice pa se mi sploh zdi nesmiseln in je brez pravega ekonomskega učinka. Zavarovalnica bi morala spremljati predvsem največje izdatke v osnovni službi, za zdravila, bolniške staleže, pošiljanje na specialistične preglede, na drugi strani pa spodbujati racionalne izvajalce tako, da bi jim prihranjena sredstva prepuščala za nabavo medicinske opreme, s čimer bi dvigovala raven na osnovni ravni in bi zniževala stroške na sekundarni in terciarni ravni. Osebo se zavzemam, da bi sistem plačevanja zdravniških timov na osnovi količnikov za posamezne storitve stoddostno zamenjali z plačevanjem po glavarini. Sedanje razmerje 50 : 50 spodbuja k snubljenju pacientov in k inflaciji zdravniških storitev."

Velikanski odstotek privatizacije v šentjurjskem zdravstvu je nekaj nenavadnega v slovenskem prostoru. Zakaj je do nje prišlo in kakšne so posledice?

"O vzroku za takšno navdušenje za privatizacijo ne bi vedel kaj povedati, glede posledic pa lahko rečem, da so za paciente ugodne. V določeni meri je konkurenca le vzpostavljena in oboji se bolj posvečamo bolnikom."

Prva leta je bilo kar veliko hude krvi okrog odnosov s "privatniki". Kako je s tem danes?

"Lahko rečem, da so se zadeve umirile in z njimi dobro sodelujemo. Zdravstveni dom deluje skoraj kot ena celota, delimo si dežurstvo, se družimo. Kar v redu je."

Že skoraj štiri desetletja skrbiš za zdravje šentjurjskih občanov, kakšne so tvoje primerjalne ocene današnjega časa in tistega izpred 4 desetletij?

"Primerjave so kar težke. Ko sem začel, smo bili v Šentjurju 3 zdravniki in dva zobozdravnika, zdaj pa nas je približno trikrat toliko. Spominjam se, da je bilo včasih 70 pacientov na dan nekaj običajnega, danes jih imam le okrog 30. Veliko smo dežurali, veliko hodili peš. Na dežurstvo sem imel približno enkrat več obiskov na domu kot sedaj. To

slednje je seveda bolj posledica uvedbe popoldanskih ambulant in pa velikega razmaha motorizacije, kot pa manjše obolevnosti. Gede zahtevnosti bolnikov pa mislim, da ni večjih razlik. Sedanja dežurstva so zame brez dvoma dosti bolj stresna, kot so bila včasih. Sicer pa lahko rečem, da so naši bolniki razmeroma disciplinirani. Opremljenost ambulant, klimatizacijo prostorov, opremljenost, službeni avtomobili - vse to se težko primerja z nekdanjim stanjem."

Med ljudmi veljate zdravnik skorajda za polbožanstva - odločali naj bi o življenju in smrti. Se počutiš tako pomembnega? In nasprotno, se ti je že zgodilo, da si začutil, da nisi naredil vsega, kar bi lahko in da je smrt zmagala zaradi tvoje takšne ali drugačne nepazljivosti, napake? Ali grede Šentjurčani tudi na sodišče, če jih razočarate? Koliko sodnih odločitev imaš za seboj in kakšen je bil izid?

"Ne verjamem, da je tako, kot navajaš v prvem vprašanju. Do sedaj me ni tožil še noben pacient, in kolikor mi je znano imamo v Zdravstvenem domu menda en sam primer tožbe. Pride včasih do groženj, zlasti ob različnih čustvenih stiskah, ki pa se kmalu umirijo. Sicer smo zdravniki zavarovani za odškodninske zahtevke do višine 10 milijonov SIT."

Tvoji načrti, direktorski in osebni?

"Nimam posebnih načrtov. Direktor sem postal skorajda po sili razmer, saj bi sicer imeli viške zaposlenih, če bi prišel nekdo od zunaj. Drugo leto mi poteče mandat, dobra tri leta pa imam še do upokojitve. Zdravstvo je sistem, ki se na hitro ne spreminja, zato ne verjamem, da se v tem času lahko zgodi kaj posebnega. Prav bi bilo, da se izenačijo pogoji poslovanja javnega zavoda in zasebnikov. Ocenjujem, da so le - ti sedaj zlasti glede različnih dajatev in davščin bistveno na boljšem."

In za konec: kaj počne zdravnik Fidler, ko ni zdravnik?

"Vrtnarim na vikendu, rad nastavam kakšno partijo šaha, pozimi se rad spravim na smuči. Šah je moja ljubezen že od otroških let, na fakulteti pa sem se enkrat celo vpisal med prve medicinske fakultete. Zadnjih 15 let se precej intenzivno ukvarjam z radiesteziijo, ki jo pojmem kot dobro zdravstveno preventivo."

F.K.

100 let lokarskih gasilcev

DEŽ NI ZMOTIL SLAVJA

Sedmi in osmi julij 2000 bosta nedvomno pomembna datuma v zgodovini PGD Lokarje. Na ta dneva so namreč s slavnostno sejo, gasilsko parado ter veselico uradno proslavili letošnjo stoletnico društva. Ob tej pomembni prelomnici so uradno prevzeli tudi novo gasilsko vozilo, izdali bilten ter s fresko Svetega Florijana polepšali gasilski dom. Veselica s Koradom in Brendijem je kljub dežju nadvse uspela.

Številni požari koncem 19. stoletja so bili razlog, da se je pred 100 leti ustanovila Požarna bramba za okolico Sv. Jurija ob južni železnici, ki je bila zadolžena za 24 vasi. Sedež je bil od začetka v šentjurskem zgornjem trgu, a je večina gasilcev bila iz Lokarj in okoliških vasi, zato se je sedež društva preselil v Lokarje, na mesto, kjer je danes trgovina Kea. Leta 1929 so tam zgradili prvi gasilski dom, ki so ga, tako kot se to spodobi, krstili z veliko vrtno veselico. 20 let kasneje so kupili prvi gasilski avto, za katerega so tudi dozdali garažo. Prvotni gasilski dom je svojem namenu služil do leta 1985, ko je bil julija pred 15 leti namenu predan nov dom na Selah. Na takratni slovesni otvoritvi so prevzeli novo Tamovo vozilo, nato pa se je ob zvokih fantov legendarnega Lojzeta Slaka zabavalo kar 3000 ljudi. Plesati je bilo takorekoč nemogoče, hrane pa je zmanjkalo že ob šestih zvečer! Ah, stari časi...

V zelo kakovostnem zborniku ob stoletnici lokarskih gasilcev je moč zaslediti edinstven primer v gasilstvu daleč naokoli. Leta 1951 so namreč nepridipravi iz gasilskega doma v Lokarjih ukradli motorno brizgalno in še nekaj drugih pripomočkov. Lopovi so demontirali motor, črpalko pa pustili v globokem jarku blizu vasi.

Iz arhivskih virov je razvidno, da so v 100 letih gasili okrog 60 požarov. Društvo je v svoji zgodovini zamenjalo 17 predsednikov, isto število poveljnikov ter 18 tajnikov. Lokarski gasilci so imeli nekajkrat kadrovske težave, še posebej med in po obeh svetovnih vojnah, ki sta močno razredčili članstvo. Konec petdesetih let so zaradi padca števila

članov morali društvo skoraj razpustiti, a so se z mladimi kadri uspeli pobrati. Poleg gasilstva so vseskozi skrbeli tudi za družabno in kulturno življenje. V šestdesetih letih so tako organizirali tudi po pet veselice na leto. Pozimi v hmeljarskih sušilnicah v Dolah in na Primožu, poleti pa navadno pod Šafarjevim kozolcem pri gasilskem domu. V teh zelo plodnih letih so odigrali tudi dve uspešni gledališki predstavi.

To je kratek povzetek zgodovine lokarskega gasilstva, ki je ob 100-letnici izšla v izredno zanimivem jubilejnem zborniku.

Slavnostna seja, velika gasilska parada in prevzem Mercedes

Na petkovi slavnostni seji društva so predstavili bilten ob stoletnici lokarskega gasilstva in podelili priznanja najzaslužnejšim članom in simpatizerjem. Naslednjega popoldneva sta bili pred gasilskim domom na Selah še velika javna proslava in gasilska parada.

Organizatorji so se zelo potrudili. Pripravili so simpatičen oder, ki je nedvomno bolj primeren kot pa razni tovarnjakarski "kesoni", na katerih se običajno odvijajo podobne svečanosti. Z velikim šotorom so pokrili številne mize, ki jih je med uradnim delom zasedalo malo morje (bojda okrog 400) gasilcev, ki so prišli iz bližnje in daljne okolice. Nekateri zlobneži so se spraševali, kakšna "scena" bi bila, če bi se, bog ne daj, v času proslave slučajno kje vnel požar...

Tone Vrabl, profesionalen in spreten kot vedno, je počasi pričel s programom. Takšna slavnostna prireditev seveda "zahteva" številne

govornike in tudi tokrat ni bilo nič drugače. Začel je oče župan **Jurij Malovrh**. Tako kot vedno je blestel. Razložil nam je, da beseda jubilej v hebrejščini pomeni trobljenje v rog, kar si lahko privoščimo ob visokih obletnicah. Še nekaj lepih stavčnih zvez, seveda obteženih s kruto nam zgodovino, nato pa končni "adijo", ki mora dati kakšen nauk. Tokrat je župan izbral zelo inovativno in priložnostno primeren skavtski pozdrav: "Bodite vedno pripravljeni!" Govor, ki je za šentjurske razmere takorekoč vrhunski.

Županu so svojimi nagovori, čestitkami in pozdravi sledili: predsednik PGD Lokarje **Martin Trebovc**, predsednik GZS Šentjur **Jože Zupanc**, predsednik državne GZS **Ernest Eory**, **Hans Barz** iz pobratenega nemškega društva **Kirschhausen** (lokarske gasilce je povabil drugo leto na obisk v Nemčijo) in pa predsednik KS **Blagovna Edi Peperko**. Slednji je gasilec kot najstarejšemu društvu podelil najvišje priznanje **KS Lokarčane** sta z visokima priznanjema obdarili tudi šentjurska in slovenska gasilska zveza, kateri so domačini s svojim priznanjem takoj vrnilo pozornost. Prva epizoda nagrajevanj je bila tako končana.

Prišli smo do vrhunca programa, uradnega prevzema novega gasilskega lepota, znamke Mercedes. Gasilka **Nada Zupanc** je kot prva predala ključ županu, ki ga je predal naprej poveljniku društva, ta pa ga je predal.... No, po pravi štafeti je ključ le prišel v roke šoferjev, ki so simbolično prižgali "stroj". Častni gostje so se s tribune sprehodili na dvorišče gasilskega doma, kjer je

šentjurski dekan **Mirko Zemljčič** najprej blagoslovil avto, nato pa še fresko Svetega Florijana, ki jo je ustvaril **Dani Markošek**.

PGD Lokarje se je ob visokem jubileju s priznanji spomnilo najzaslužnejših. Objavljamo tiste, ki so prejeli priznanja na republiški ravni. Republiško plamenico 2. stopnje so prejeli: **Jože Vrečko**, **Jože Gajšek** in **Ludvik Doberšek-starejši**. Z republiško plamenico 3. stopnje se lahko pohvalijo: **Ivan Jug**, **Jože Košec**, **Matjaž Tiselj**, **Jože Zupanc**, **Daniel Markošek**, **Jože Povalej** in **Jože Čelič**. **Janez Hladnik** bo nosil republiško odlikovanje 1. stopnje, **Jani Guzej**, **Janko Pušnik**, **Branko Klajnšek** in **Marjan Mastnak** pa 2. stopnje. Odlikovanja 3. stopnje so se veselili **Martin Trebovc**, **Franc Korenjak** in **Karel Jagodič**.

Glavni del je bil tako za nami, sledilo pa je še množično podeljevanje priznanj in zahval. Vse skupaj je bilo kar nekoliko dolgočasno, saj je bilo zaslužnih zares veliko. Seveda so si številni botri, sponzorji in častni gostje zaslužili omembo pred široko množico, ki se je počasi pomikala proti šanku in prigranari osvežitvi v nič kaj poletnem popoldnevu.

Barab in veseljarjev dež ni motil

Na slavnostno soboto vreme lokarskim gasilcem ni bilo ravno naklonjeno. Dež se je kahal celo popoldne in nekajkrat poškrpil zbrano množico že med uradnim delom. Okrog osmih, ko se je veselica šele prav pričnala, pa se je vilo kot iz škafe. Toda to obiskovalcev ni odvrnilo, da ga ne bi prišli žurat. Pod ogromnim šotorom se jih je zbralo kar okrog 700, po besedah organizatorjev pa jih kar nekaj vedrilo tudi pod pokritimi šanki in v garaži. Primorski veseljak **Korado** in nekdanji **Don Juan Brendi** sta skupaj s svojim ansamblom **Barabe** ustvarila sijajno vzdušje. Zabava je trajala do ene ure jutraj, ko je množica počasi začela iskati domove. Zadovoljstvo je bilo vsestransko. Nekateri obiskovalci so zatrdili, da je bila to zagotovo ena boljših veselice v zadnjih letih, slovenski šlager zvezdnik **Brendi** pa skoraj ni mogel verjeti, da se ljudje veselijo v tako slabem vremenu. Nenazadnje pa so bili zadovoljni tudi lokarski gasilci, ki so v promet "spravili" skorajda vse tekoče in trde zaloge. **L. H.**

Kamra
okrepčevalnica in pizzerija
Valentina orožna 1, 3230 Šentjur
03 749 22 50

Z veselice na Dolgi gori

Sprehod po veselici

Dolgogorski gasilci so letos na vse pretege vabili na njihovo srečanje muzikantov. Mnogi transparenti in plakati (celo v Podčetrtku) so zvabili iz metropole tudi hibrid ekipe ŠN. Kot kaže nismo samo meščani ignorantski do periferije, saj se tudi cestarjem kmalu po Ponikvi očitno ni dalo zarisovati belih črtic. Dolga gora sama pa si očitno ne zasluži niti krajevne table.

Parkiranje - veselica zase

Nekaj sto metrov od središča dogajanja je bil na preizkušnji naš šofer, saj je bila na cesti, kjer se v normalnih razmerah težko srečata dva jeklena žrebca, že hladnokrvno parkirana dolga kača pločevine. Na preostalih dveh metrih asfalta pa je potekal "dvosmerni" promet do (brezplačnega!) parkirišča na travniku. Ker je bilo le-to kar kakšnih 300 metrov stran od velikega veselicega šotora, je bilo razumljivo, da s(m)o tam parkirali samo največji naivneži. Grbi na tablicah so izpričevali "mejno" lego Dolge gore, saj je bilo šentjurskih le kakšna četrtna.

Ples, skakanje, letenje, cikcakanje...

Ogled domačih muzikantov, ki so bili uradni povod za prireditve, je odpadel, saj smo bili prepozni. Kljub žarki sončni svetlobi so se ob pomoči Dorijev na plesišču vrteli in znojili mnogi obiskovalci. Ostali so se zabavali z nekakšnim sinhronim zadnjičnim poskakovanjem na klopeh, ki so ponekod komaj prestale preizkušnjo.

Poznavalci iz domačih logov so bili nad obiskom navdušeni. Še bolj pa je takšno razpoloženje prevevalo tiste, ki so skrbeli za žejo in lakoto, saj navite cene gostov niso kaj prida ovirale. Najmlajši so lahko spoznavali zakonitosti gravitacije na vrtiljaku, starejši pa v brunarici, kjer so točili rumenega muškata kapljico, ki jim je pošteno razvezala jezik. Padale so izjave: "Avto me uboga, policaj je nadloga...", in podobne resnice. Ženska naloga je bila odmerjena na varovanje zasedenega omizja, smehljanje, dajanje vtisa skrbne matere in občasen skok na plesišče. Organizatorji so mislili tudi na nogometne glave, ki so pred

ekranom lahko spremljale veliki evropski finale.

Enlgme gasilske stavbe

Če se je kdo odločil, da ne bo zalil trte katerega izmed sosedov, je lahko svoj mehur olajšal v bližnjem gasilskem domu. Večja koncentracija mladeniških ritk pa je tam nekega starejšega gospoda spozabila, da je kar pogumno segal po njih. V taisti stavbi so izdajali tudi nagrade od srečelova, ki je povzročil tudi nekaj hude krvi. Namreč, nekdo je ugotovil, da se mu za glavno nagrado - okrog jurja mark vreden motor, ki še ni bil oddan, splača kupiti nekaj čez sto preostalih srečk. Razvezal je mošnjo in že kalkularil, koliko bo profitiral. A mopeđa med srečkami ni bilo, saj je dobiček baje "potegnil" že nekdo prej, vendar se ni takoj javil... Prišlo je do obtoževanja, šef gasilcev Arzenak pa ga je skušal potolažiti, da je s tistim, kar je dobil še vedno na plusu.

Franci Arzenak, vodja
dolgogorskih gasilcev

Viličastno

Nekaj po deveti je ozračje zadrhtelo, ženske so se začele nemirno ozirati in zvezdnik tega večera, sam Vili Resnik, je zasijal med njimi. Z: "Torej, Vel'ka gora, zdravo!" je poskušal razbiti led in jel kot navit skakati po odru in med ljudmi. Šov je bil zelo razgiban in naenkrat se je na v pevsko plesnem duetu na mizi znašel z njim tudi šefe Arzenak, ki je zapel *Moje dekle je še mlado...* Ljudstvo je bilo presrečno. Živega vlaka *Vili ekspres* se je udeležilo kar 81 vagonov, solze domoljubja pa so stekle ob tehno verziji *En hribček bom kupil...*

'hko noč!

Mestnega ritma vajenim gostom sprva ni šlo v račun, zakaj se je prizorišče začelo prazniti že proti polnoči. Prijazni domačini pa so (nas) vse nepoučene razsvetlili, da ima vaško življenje svoje zakonitosti; poskrbeti je treba za živino in zjutraj zopet hitro vstati. Preostalo je le še zbiranje vtisov...

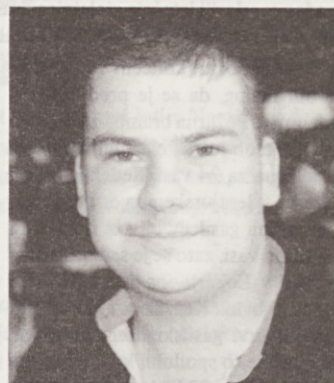
br, pm

Organizatorji zadovoljni, muzikanti pa tudi

Letošnji odziv obiskovalcev je bil zares velik. Razlog tiči tudi v zelo dobri oglaševalski kampanji, saj so dolgogorski gasilci natisnili kar 500 plakatov in razobesili 12 transparentov širom regije. Največja gneča je bila ob tekmovalnem delu - srečanju muzikantov, ko je bilo bojda nemogoče najti prosto mizo pod velikim šotorom. No, kasneje, ko so začeli "nažigati" Doriji, so nekateri odšli opravljati v hlev, druge pa je "utrudilo" hudobno sonce. Vendarle je še vedno ostalo veliko razigranih ljudi, ki so bili pripravljeni na ranjanje z Dorijem in kasneje gospodom Resnikom.

Navdušen in zadovoljen je bil tudi vodja dolgogorskih gasilcev in šef prireditve Franci Arzenak, ki je dejal: *"Letošnje že osmo srečanje muzikantov je bilo prvič na novi lokaciji, ki se je izkazala za idealno. Dobra reklama in atraktivni glasbeni gostje so po mojih ocenah k nam pripeljali okrog 900 obiskovalcev. Glede na obisk moram biti zadovoljen. Po dveh letih dežja nam je končno uspelo narediti nekaj velikega. Mesec dni trdega dela tako ni bilo zaman. Zahvalil bi se številnim sponzorjem, ki vedo da vlagajo v uspešno prireditev, tako da jih ni težko pridobiti."*

Poglejmo še rezultate tekmovalnega dela srečanja muzikantov, ki je pravzaprav osnovni namen prireditve. Dva meseca pred dogodkom je izšel javni razpis, na katerega se je s kaseto prijavilo 17 muzikantov, katerih skoraj polovica domuje v šentjurski občini. Vse so sprejeli. Pomerili so se v štirih starostnih in številčnih zasedbah, organizatorji pa so razglasili najboljšje po izboru strokovne žirije in žirije sestavljene iz publike.

Gašper Jelen iz Gorice pri Slivnici, *zmagovalec tekmovanja solistov nad 15 let po oceni občinstva*: "Igranje je zame konjiček, ki se mu rad predajam, kot tudi vsemu drugemu, kar je povezano z glasbo. Nastop kot današnji je zame pomemben, da vidim in slišim, kaj delajo drugi, pomembno pa je tudi druženje. Vsi nastopajoči smo dobili unikaten spominek na današnje prireditev, zmagovalci posameznih kategorij pa bomo lahko potešili lakoto v različnih gostilnah. Razdelitev tekmovanja na kategorije je pravilna in bolj pravična do tekmovalcev."

Gašper je letos končal Srednjo zdravstveno šolo v Celju, oktobra pa bo postal študent. Skupaj s sokrajanko Jožico Verdev je skomponiral himno svoje bivše šole, ki je naletela na zelo ugoden odziv.

Strokovno žirijo so sestavljali Anti Gubenšek, Stane Podgoršek in Bogdan Horvat. V kategoriji solistov in duov je bil med mlajšimi od 15 let najboljši Aleš Stropnik iz Mislinje, med starejšimi od 15 let pa je bil najboljši Duo Zagožen in Plevčak iz Šmartnega. Med mlajšimi ansambli so komisijo prepričali Šentjurski zvončki, Ansambel Francija Lesjaka iz Kostrivnice pa je zablestel med starejšimi.

Komisija publike je tako kot strokovna za najboljše v mlajših kategorijah razglasila Aleša Stropnika in Šentjurske zvončke. V kategoriji nad 15 let pa sta nagradi odšli v Gorico pri Slivnici. Med solisti je bil najuspešnejši Gašper Jelen, med ansambli Skupina pevk in muzikantov.

Absolutni zmagovalec po mnenju strokovne in gledalske komisije je tako postal Aleš Stropnik, sledil mu je Stane Žavski iz Stopč, tretji pa je bil Duo Zagožen in Plevčak. L. H.

Vesele kmetice

Njihov tekmovalni nastop smo kajpada zamudili, vendar smo se po naključju usedli čisto blizu njih. Že takoj nam je bilo živahno omizje s prijaznimi obrazi nekako "sumljivo", še posebej, ko smo videli, da so gospe uniformirane v nekakšne cvetlične predpasnike. Sprva smo jih imeli za del streznega osebja, vendar smo opazili, da smo se pošteno zmotili, ko jih je gostujoči ansambel povabil k sebi na oder. Seveda so skupaj "užgali" eno popularno (Ne boš ti meni ...) in poželi ovacije občinstva. Še preden so si uspele malo oddahniti, smo si izprosili kratek pogovor.

Vsakega povabila, ki jih je seveda vedno več, so zelo vesele, ljudje pa jih vsepovsod lepo in pristrčno sprejmejo. Igrajo in pojejo za zabavo, gredo v družbo in se poveselijo, kolikor jim pač dopušča naporno domače delo. Kariera s polnim delovnim časom jih ne zanima, so nam z nasmeškom pripovedovale. V komercialne vode tako ne bodo zašle in bodo verjetno ostale pri občasnih nastopih po veselicah in prireditvah, ki jih je v naših krajih vedno dovolj. Kljub temu se potrudijo in napišejo tudi kakšno svojo pesem, ki sledi osnovnemu motivu ostalih: govorijo o preprostem, napornem kmečkem

Vesele kmetice v akciji

Izvedeli smo, da so doma iz Gorice pri Slivnici, torej so takorekoč sosede. So le preproste ženske, kmetice in gospodinje, ki pa so želele poskrbeti za malce drugačno zabavo, hkrati pa skrbeti, da se ne pozabijo stari običaji, glasbila in pesmi, ki so jih prepevale že naše babice. Tako je vsaka pograbila svoj preprosti inštrument, tako da njihov "orkester" sedaj sestavljajo klepec, rifle, drvinska žaga, boben, frulica, pokrovke, pumperdum, klarinet,...

vsakdanu in o ženski vlogi v njem.

Vesele kmetice so: Marica Resjak, Olga Gradič, Verica Salobir, Romana Kunšek, Helena Recko in naša sogovornica Nada Pungeršek. Da ne bo kakšne pomote; v svoje vrste so pripustile še dva moška člana, to sta Andrej in Uroš Salobir. Ob koncu pogovora so se želele še zahvaliti gospodu Marku Šramlu, Modei Šentjur in svoji šivilji Jožici Mraz. Mi smo jim z veseljem ustregli in se od njih poslovili z željami, da bi vztrajale pri svoji dejavnosti še naprej. **pm**

Spet veseli večer na Prevorju

V novi osnovnošolski društveni dvorani se je v soboto 1. julija zgodila zabavno glasbena prireditev z imenom "Smeh je pol zdravja". To je že kar tretja tovrstna prireditev na Prevorju, pripravil pa jo je podmladek njihovega kulturnega društva pod vodstvom Sandre Maček. Gostje, šentjurski Špilferderberji so "prestrašili" starejše prevorsko občinstvo.

Še eden tistih večerov, ki v manjše kraje privablja polne dvorane ljudi in naselja pušča napol prazna. Ob devetih je bil mala dvorana polna.

Že ob prvem skeču "Ljubeči Ferdo" je prostor prevzel val smeha, aplavzov ter komentarjev. Drugi skeč "Kava", kjer tri babnice obrekujejo in se zapletajo v dvoumne dialoge, je požel še večji aplavz. Medtem, ko so statisti pospravljali in pripravljali novo improvizirano sceno, so zapeli še Ljudski pevci ter tercet Domima.

Znova so se zvrstili skeči, "Vesela ločenka" in "Rentgen", pri katerem so iz občinstva povabili tri krepke fante in jim slikali genitalije. Seveda sta obe predstavi zopet poželi buren aplavz, in ker najboljše pride šele na zadnje so za konec prihranili glasbeni skeč "Sodišče", kjer je jecljavec lahko govoril samo kadar je pel. Odgovori sodnici so bili ob spremljavi harmonike res pravi hit. Ob narodnih pesmih jecljavca se je pridružila še cela dvorana in smeha je bilo za izvoz.

Glavna režiserka Aleksandra Maček je bila navdušena nad odzivom gledalcev in je takoj po koncu predstave zavihala rokave, da gostje niso imeli preveč suhih grl. Dvorana se ob koncu predstave sploh ni izpraznila. Šentjurski glasbeniki Špilferderberji so bili tisti, ki so bili zadolženi za dobro vzdušje, ki pa je trajalo samo do konca zabavne glasbe. Ko so prišli na svoj stil, t.j. na rock&roll, se je dvorana začela hitro prazniti in ob enajstih zvečer je bila že povsem prazna, Špilferderberji pa so razočarano ugotavljali, da imajo res pravo ime. Šele na koncu, ko se je zamenjala generacija in so v dvorano prišli mladi in željni plesa, se je zabava razvnela in trajala do zgodnjih jutranjih ur. **J. G.**

Mala pasja nebesa

Daleč stran od prometne ceste se v Jarmovcu pri Dramljah nahaja hotel za male živali Zonzani (naglas na i!). Trenutne kapacitete ne dohajajo povpraševanja, saj premorejo le 38 boksov, tako da je to poletje praktično nemogoče dobiti "sobo" za psa ali muco. Že naslednje leto bo prostora s 66 boksi veliko več. Lastnik, g. Franc Lenko, predvideva da bo kmalu zaposlil dva delavca, opravljali pa bodo tudi 24-urno dežurstvo. Že sedaj pa nudijo mnoge storitve, ki jih gostje iz vse domovine in tudi tujine s pridom uporabljajo. Ker živali pri bivanju potrebujejo predvsem mir je odpiralni čas omejen le na ure med 12. in 16. od ponedeljka do petka.

Zadnje čase pa poleg hotelskih storitev Zonzani vedno bolj postaja tudi zavetišče za živali za širšo regijo. Problematika pasjih zavetišč v Sloveniji je žgoča, saj zakonodaja predvideva zavetišče za vsako regijo, sedanje stanje pa je prava tržna niša.

Vse najdene živali Zonzani oglašuje v lokalnih medijih in na spletni strani <http://come.to/zonzani/>.

Ko pripeljejo najdenega psa, ima lastnik samo 8 dni časa, da uredi papirje, sicer izgubi lastništvo, po 30 dneh psa veterinar usmrti. Stroške oskrbe najdenih psov si delita občina in država, za sterilizacije psic, ki stanejo 18.000 SIT, pa "skrbijo" donatorji.

Velik problem je, da lastniki svojih psov ne cepijo, saj je takšne populacije povprečno 30%, na vasi pa celo 50%. Ravno v teh mesecih so začeli veterinarski inšpektorji pospešeno izvajati nadzor nad psi. Kazen znaša, kar 100.000 SIT, medtem ko cepljenje stane 5.000 SIT. **br**

radio

ŠMARJE PRI JELŠAH

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Podsreda
87,6 MHz

Boč
93,7 MHz

Studio Centrala
Tel.: 063 817 10 30 Tel.: 063 817 10 11
063 817 10 40 Fax: 063 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

Zidar Metka, s.p.

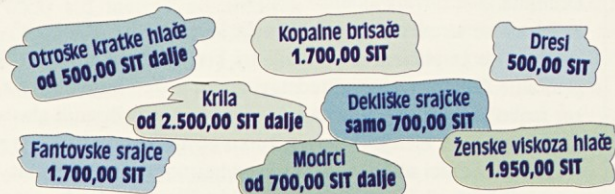
Ljubljanska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa

TRGOVINA ROSANA - JULIJ 2000

10% gotovinski popust pri nakupu nad 5.000,00 SIT

Za vašega šolarja smo pripravili pestro izbiro
šolskih potrebščin - od radirke do trenerke

Ne prezrite
novega
delovnega časa
delavnik: 7:30 - 19:00
sobota: 7:30 - 12:30

PRI NAS ŠE VEDNO LAHKO PLAČATE NA VEČ ČEKOV,
Z BA KARTICO, KARTICO ACTIVA ALI MAGNA, DAJEMO
PA VAM ŠE VEDNO MOŽNOST ODLOGA PLAČILA.

**TRGOVINA
TRAUNER**
Trauner Betka s.p.

Nudimo vam
vse vrste
ženskega
in moškega
spodnjega perila,
kopalke, hlačne
nogavice, maje,
kostime, hlače...

v tržnici Šentjur

Drofenikova 16 ŠENTJUR
Telefon: 03 574 01 42

foto LANGUS TONČKA,
s.p.
Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 063/741-801, 041/693-388

**POPUSTI ZA
ŠTUDENTE**
OD 1. 8. 2000
DO 30. 9. 2000

DELOVNI ČAS: 8 - 18, sobota: 8-12

RENAULT

ZA POLETNE DNI **TWINGO**
IN **CLIO "OCEAN"**

Cene pri nas so med
najugodnejšimi
v Sloveniji!

Premagajte strah pred letenjem z **Meganom** in **Laguno "Concorde"**

Pri menjavi **staro za novo** prihranite
pri nakupu **novega vozila Renault*** do

- 180.000 SIT

*(twingo, clio, kangoo in megane)

kredit na položnice za vsakogar (kmetje, študentje, dijaki...)
kredit od TOM + 0%
leasing

Prodaja testnih vozil!

ŽGAJNER

Rogaška Slatina -
na obvoznici

tel.: 03 818 22 52, 041 218 413, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

Dan odprtih vrat pri Maurjevih pod Rifnikom

Ali veste, kdo so vrtoljubci?

Bil je lep poletni dan in s Špelo sva se ravno odpravili malce po Šentjurju, ko sva srečali g. urednika. Kaj hitro naju je vklopil v svoje načrte z besedami: "Gospod Mauer ima Dan odprtih vrat. Boš šla malo pogledat?" In ker so mi nedavno nazaj ravno hvalili kakšen lep vrt imajo pri Maurjevih, sem z veseljem prikimala.

Od dneva odprtih vrat je minilo kar precej časa, preden sem si uspela splanirati kakšno urco še za sprehod proti Jakobu, in tako se je zgodilo, da ko smo se končno z mamico in Špelo vse skupaj odpravile od doma, ni bil več tako lep poletni dan. Pravzaprav je bil za večino ljudi dokaj turoben, saj je vsake toliko časa neusmiljeno deževalo iz črnih oblakov na nebu, tako da za ogled vrta ni bil ravno najbolj primeren. Hišo sem najprej zgrešila, saj sem pričakovala, da se mi bo že s ceste odprl pogled na cvetoče in zelene rastline. Vendar je ta mali raj kar dobro skrit, če nisi pozoren.

Pred hišo, ne vem ali spada še pod Jakob ali pa že pod Rifnik, me je pričakal visok in vitek gospod, ki se mu je za brki in brado risal nasmeh. Kar takoj sva se odpravila na sprehod po vrtu, saj je sonček ravnokar uspel malce posijati med oblaki. Precej me je seveda zanimalo, kako to, da se je gospod odločil za vzgojo vrta. Večina primerkov moškega spola v moji okolici namreč ni preveč naklonjena rastlinskemu svetu, saj jim predstavlja le neprijetno obveznost s košenjem, zalivanjem in obrezovanjem. Izkazalo se je, da g. Gorazd že od majhnih nog naprej rad skrbi za rože in kaj hitro me je poučil, da imajo najlepše vrtove v Sloveniji in na svetu ravno moški: "Moški mora v življenju zgraditi hišo, narediti otroka in posaditi drevo!" Oba sva se strinjala, da za tisto zadnje večini vendarle zmanjka volje in časa. Predvsem pri ureditvi vrta je namreč potrebno kar nekaj časa, preden rastlinice zrastejo v takšno sliko kot smo si jo mi na začetku zamislili. Maurerji so tu doma že od leta 1990 in ko so iskali svoj prostor pod soncem, je bila njihova želja hiša in dovolj zemlje okrog za velik travnik, da se bodo otroci lahko igrali, in za ureditev vrta z lepimi in redkimi rastlinami. In to so tudi našli.

Na 2000 kvadratih stoji ljubka hiška, ob njej pa se razprostira velik travnik, ki bi v marsikom vzbudil kar malce ljubosumja s svojo lepo pristriženo travico. Del travnika je seveda nasipan, saj je bilo treba zravnavati strmino, ki se je prej tam razprostirala. Travo g. Mauer redno kosi glede na potrebe (deževno ali sušno obdobje) in rezultat je tu. Kar pa se tiče rastlin, naj najprej povem podatek, da je na drobnih "otočkih" ob robu travnika posajenih okrog 1200 različnih vrst trajnic in 250 različnih vrst iglavcev. Njegova ljubezen so ravno slednji - iglavci. Primerke zbira iz vsega sveta in vsakokrat, ko dobi novo rastlino, se mora poučiti tudi glede njenih zahtev, kako velika zraste itd. Rahlo nejevoljen mi je pokazal tudi sekvojo oziroma tisto kar je ostalo od nje. Sekvoja izhaja iz Amerike, njegova nejevolja pa je bila posledica srnjakovih obiskov zanimivega vrta. Srnam iz bližnjega gozda se je namreč sekvoja zdela nadvse okusna, seveda na žalost g. Gorazda, saj so

posamezne rastlinice ne samo lepe in ponos vzbujajoče, temveč tudi precej drage.

Seveda so v njegovem vrtu še drugi številni primerki na katere je ponosen in jih ob Dnevih odprtih vrat prav rad pokaže tudi drugim: "Da bodo vedeli kaj vse obstaja in kaj se da vzgojiti!" Na primer bor z eno iglico iz Amerike. Če to iglico malce pomaneš med rokami, diši po pomaranči. Pa droben iglavec, ki ima 30 cm dolge iglice in do 4kg velike storže. Maurerjeve hibiskuse krasijo 25 cm veliki cvetovi, ima tudi prezimni amarilis, pa prezimno fuksijo in čisto pravo velikonočnico poleg tistih, ki jih lahko kupimo v trgovini. Ta zadnja je seveda zelo zahtevna za vzgojo. Nekateri iglavci v njegovem vrtu zrastejo le po nekaj milimetrov na leto in tako recimo 8-letna rastlina na njegovem vrtu lahko seže komaj do mojega gležnja. Kot lepi okrogli grmički so me očarali iglavci z zanimivim imenom: podocarpusi.

Vse rastline v vrtu pa so prezimne. "Nima smisla saditi rastlino na vrtu, če bo pozimi odmrta. Vrt mora biti lep pozimi in poleti, v mrazu in suši ravno tako kot ob lepem vremenu z dovolj vlage." G. Gorazdu pravzaprav pomeni vrt hrano za vseh pet čutov, saj rad pove, da mora v takšnem zelenem raju tudi dišati, za kar poskrbijo tudi sivka, curry in ljubka rastlinica, katere imena si nisem zapomnila, a njeni listi prijetno dišijo po ananasu. Nekatere so celo užitne: enodnevno lilijo pozna že triinpol letna Tanja, ker jo lahko mirne duše pohrusta. V vrtu ne manjka tudi ribnik, z eksotičnimi lokvanji in ribicami, ki seveda tako kot rožice prezimijo zunaj.

G. Mauer se tudi v delovnem času ukvarja z rastlinami, saj o skrivnostnem botaničnem svetu poučuje mladino. In njegovi najbolj pridni učenci, tisti s taboljšimi ocenami, ga lahko obiščejo tudi doma ter izpopolnjujejo svoje znanje na njegovem vrtu. Jaz sem ga takole na oko ocenila za kar stroga učitelja, saj je rekel, da že takoj v prvem letniku vidi kdo ima smisel za vrtarstvo in kdo ne. Pa tudi njegovo znanje mora biti ogromno, glede na množico knjig o rastlinah na njegovih policah in podstrešju in seveda preštevilne lepe rastlinice, ki se bohotijo zunaj. Včlanjen je tudi v neformalno društvo (približno 25 članov), ki je pravzaprav le skupnica ljudi, ki vsi gojijo enako strast do zelene in cvetoče narave, s katerimi izmenjujejo znanje in užitke ob vzgoji zanimivih rastlin. Najbrž ima tudi redko srečo, da tudi njegova družica, ga Majda svojo ustvarjalnost prelija v cvetje in zelenje. Skupaj se odpravijo poleti na morje - in iščejo primerne kamne za zunanjo ureditev, pa v gore - in vselej prinesejo domov kakšno redko rastlinico... Res je precej časa in truda vloženo v njihov vrt in če boste še kdaj slišali, da imajo pri Maurjevih Dan odprtih vrat, se le odpravite malce pokukat še v čisto drugačen svet.

Domov smo se odpravili z res posebnim občutkom, obogateni s fuksijo (prezimno seveda) in lončkom domače slivove marmelade, katero mi je zelo pohvalil enajstletni Nace. Najlepše bi ta občutek zajela z besedami, s katerimi se je od Maurjevih posločila moja mami: "Vi ste ena sama duša!". **Barbara Gazvoda**

Domna je spet zamoril dež

Planinski gasilci z Domnom nimajo prave sreče. Pred sedmimi leti, ko so začeli zdaj že s tradicionalno letno prireditvijo, z uprizarjanjem ljudskih iger na prostem, jim je Domna pokvaril dež, letos pa jih je doletela podobna usoda. V petek in nedeljo ni bilo s predstavo nič, sobotni večer, 15. julija, pa je bil po celodnevem kisanju vremena novembrsko hladen, temu primerno klavno pa tudi prizorišče na gradu; zasedena le polovica avditorija, pa še od tega več otrok kot odraslih, komaj kakšen tržan, Dobjane ali Šentjurčane pa sem med njimi sploh zaman iskal. Celo rutinirani igralci, kot na primer predsednik gasilcev Riko Stopinšek, niso mogli skriti rahlega razočaranja. Morda se tudi zato igra na odru ni tako razvnela, kot bi se lahko.

Igralsko ekipo sem obiskal pol ure pred predstavo. V grajski kašči so bili že vsi v kostumih in naličeni, nobene treme ni bilo opaziti. Riko, kot graščak Sova, je zaskrbljeno kukal skozi vrta in štel redke obiskovalce, režiser Žagar - tokrat je tudi igral, kajpada uspešno v svojem poznanem slogu, krojača Špiljkinega Jožeta - je bil povsem spokojen, Saša Krofl, tokrat kot dekla Jerica, je zavita v bundo čemela v kotu in zamišljeno strmela v prazno, Šeško z Brda pa je preverjal naboj v svoji lovski puški, s katero je na koncu igre graščak Sova ustrelil svojega požigalca in nekdanjega konkurenta v ljubezni, berača Urha, in je mimogrede razbil kozarec, kar je vendarle kazalo, da čisto brez treme ne bo šlo. Večine igralcev pa bodisi zaradi ličenja ali zato, ker gre za mlajšo generacijo, pa tako nisem poznal. Napravili smo še "gasilski" posnetek, pa še nekaj časa je ostalo za pogovor.

Ferdo Žagar, režiser: "Nič posebnega nimam povedati. Za ponovitev Domna smo se odločili, ker nas je pred sedmimi leti, takrat smo igrali na Tajfunovem dvorišču, temeljito zmotil dež. Ekipo je v večji meri povsem ista, vsaj v glavnih vlogah, novinci (Saša Krofl, Jože Hvalc, Franc Gračner, Tinko Žibret, Srečko Pušnik...) pa so tako že naši preizkušeni igralci. V ekipi je 23 igralcev. Vadili smo od meseca maja, v začetku enkrat tedensko, zdaj proti koncu tudi vsak večer. Seveda je težko, ker igrajo tudi dijaki, študentje in drugi, ki jih med tednom ni na Planini. Tudi sodelovanje celjskega gledališča (razsvetljava, kostumi, masker Tanjšek) je že tako rekoč standardna. Glede na predstavo pred sedmimi leti smo spremenili le sceno, ki je sedaj stalna in prilagojena grajskemu okolju."

Riko Stopinšek, predsednik gasilcev in tudi glavni organizator: "Če nam bo takole nagajalo vreme, bo hudo. Stroškov imamo za okrog 300 tisočakov in ne bo jih lahko pokriti. Za zdaj smo dobili le od Občine 70.000 SIT in 20.000 SIT od Tajfuna, drugi sponzorski prispevki pa so še v fazi obljub. Ponovitev naslednji vikend zaradi dopustniški odsotnosti ne pride v poštev, misel na gostovanje pa smo tudi v načelu zavrnili. Radi bi druge privabili k nam in nekaj naredili za promocijo svojega kraja."

Pričela se je predstava. Posedli smo se še po rahlo vlažnih in hladnih klopih, grajske razvaline so se zavile v tesnoben mrak, skozi grozeče oblake je občasno pokukala luna, v ozadju je za gosto plastjo zelenja kulise skrivnostno dopolnjevala razsvetljena cerkev Svetega Križa. Vmes je priletelo še nekaj dežnih kapelj. Narava in okolje sta bila kot naročena -

za takšno po slovensko zamorjeno predstavo, kot je Domen.

Vsebina Jurčičevega Domna je znana in o njej ne velja izgubljati besed. Slovenska ruralna scena izpred 200 let, hudobni graščak Sova ne eni strani, nekje vmes oblast z županom in biriči (Jože Obrez, Franc Gračner, Andrej Koprivc), kmet Jurec, kot Domnov gospodar (Ivan Obrez predvsem zaradi izgovorjave ni bil najbolj prepričljiv) in sprva hud nasprotnik velike ljubezni med hlapcem Domnom (Sandi Kovačič) in njegovo hčero (Irena Mlakar), ki pa sta že nosilca pozitivne scene. Čeprav se vse dogajanje vrti okrog Domna, je najbolj opazna oseba v igri vendarle berač Urh. Pa ne le zaradi iskrih dialogov in odlične igre Antona Tisla, temveč tudi zato, ker je bil kljub svoji beraški usodi in vlogi maščevalnega požigalca gradu, vendarle nosilec nezateženega pogleda na življenje. Sandi Kovačič je vlogo Domna odigral dobro, pa čeprav se mi je ves čas vsiljevala misel, da bi bil z ozirom na kilograme in okrogel, samozavestni obraz primernejši bodisi za župana ali gospodarja, kot za hlapca. Še vedno pa ni bil dovolj prepričljiv v ljubezenskih prizorih. Podobno sta bili zamenjani tudi vlogi Irene Mlakar kot Anke, Jurčeve edinke, in Saše Krofl, kot dekla Jerice. Čeprav sta obe zelo dobri igralki, je tokrat dekla Jerica s svojo samozavestno pojavo v njunih skupnih prizorih kar nekako odrivala lik ponižne in upognjene Anke. Težko je reči, ali gre v teh primerih za režiserjevo voljo, ali pa sta mu igralki "ušli". Frida Gračner kot Meta, Domnova mati, je

tokrat zablestela in bi jo kazalo postaviti vstrec s Tislom. Riko Stopinšek kot graščak Sova je bil na svoji standardni visoki ravni, a vendarle manj prepričljiv kot v nekaterih prejšnjih vlogah. Ocenjevati igralce v množičnih prizorih je težko, omenim pa lahko vsaj predico Francko Hvalc, toda ne zaradi odlične igre (spregovoriti ji namreč niso dali niti besedice), temveč zato, ker je med predicami bila edina, ki je res predla. Druge so se le delale, da predejo.

Ko sem dobora premražen okrog 23. ure "tipal" skozi temni grajski park, sem poskušal prisluškovati komentarjem odhajajočih. Več kot "ja, res so dobri", nisem uspel slišati. To pa sem videl tudi sam. Toda zakaj ni bilo na gradu niti domačinov? Že družinski člani nastopajočih bi lahko napolnili avditorij. Pa ga niso. Je pa zato bilo slišati živahne glasove iz bifejev, "Fakultete", "Beznice" in tudi iz gostišča Montparis. Riko in njegovi gasilci se bodo morali nad tem dejstvom zamisliti. Kaj pa če so Domen in podobne slovenske žaloigre le pretežke za poletno romantiko planinskega gradu? Spomnil sem se, kako se je neznani moški med predstavo večkrat na glas zakrohotal, in to tudi ob do skrajnosti dramatičnih prizorih. Kot da je hotel pokazati, da ne sprejema te resničnosti, temveč hoče neko drugo, veselo, smešno? Morda je to tisto pravo? Škoda bi bilo, da bi edina resnejša poletna prireditev v naši občini pričela zamirati.

F.K.

Predstavljamo vam Mrk s Ponikve

Kmalu bo minilo peto leto od ustanovitve mlade glasbene skupine Mrk s Ponikve. Miha Kundih, Damjan Krajnc-Dado ter Robi Špur so mladi fantje, ki jih družijo prijateljstvo in veselje do glasbe. Za sabo pa imajo že več kot dvesto nastopov po vsej Sloveniji.

Kakšni so bili vaši začetki?

No, naš začetek je bil naključen. Miha je že nekaj časa igral električni klavir, pa je za rojstni dan dobil aktivni zvočnik. Nanj se je poleg njega priklopil tudi Dado s kitaro. Slučajno pa je na obisk prišel tudi Robi in izrazil željo, da bi tudi on rad kaj igral. Najprej smo hoteli, da bi tolkel po bobnih, vendar je na koncu pristal na bas kitari. Skoraj standardni začetki skupin.

Ste hodili v glasbeno šolo?

Ne, vsi smo samouki, edino Miha se je izpopolnjeval po raznih

glasbenih tečajih, tako da lahko rečemo, da je glasbeno izobražen. Drugače pa Robi in Miha pojeta tudi pri raznih zborih in si tudi tam nabirata izkušnje, čeprav v skupini pojemo vsi.

Imate kaj lastnih skladb?

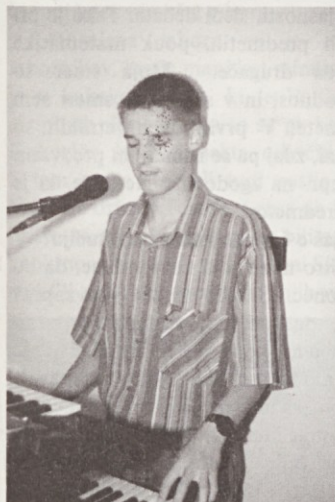
Imamo. Po večini jih je napisal Miha, zadnje čase pa piše besedila in zloga akorde tudi Dado. Materiala za pesmi je vedno dovolj. Sami smo posneli tudi svojo zgoščenko, katere naslov je bil "Do prve plate".

Zdaj ste me prehiteli z vprašanjem, kakšne so vaše ambicije, zgoščenka?

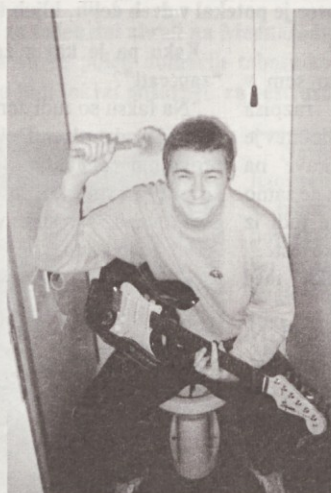
Zaenkrat so naše ambicije predvsem na realnih tleh. Radi bi posneli zgoščenko tudi v kakšnem profesionalnem studiju. To nam je sedaj velika želja, vendar je povezana z financami. Še pred tem pa bi radi ansamblu priključili bobnarja in pevko.

V Šentjurju mlade skupine tarnajo, ker nimajo prostorov za vaditi, kako pa je z vami?

Na Ponikvi teh problemov nimamo. Vadimo predvsem pri Mihi doma, če pa potrebujemo večji prostor, vadimo tudi v dvorani nad pošto in v osnovni šoli! Za kar pa bi rad tudi izkoristil to priliko in se zahvalil vsem, ki so nam omogočili vadbene prostore!

Miha Kundih - alfa in omega Mrka

Damjan Krajnc - Dado pri svojem najljubšem opravilu (!)

Kaj pa vaš največji koncert?

Naš največji koncert je bil pred dvema letoma in to v mariborskem ŠTUK-u. Igrali smo predvsem rock in pop. Takrat smo imeli poleg naše zasedbe zraven še solo kitarista in bobnarja. Lansko leto je bilo zaradi odhoda pevcu in "front mena" Mihe v vojsko slabše. Tudi nastopov in rednih vaj nismo imeli.

Je v bližnji prihodnosti na vidiku kakšen velik koncert?

Ker ima naša skupina septembra peto letnico obstoja, bomo poleti na stadionu na Ponikvi organizirali

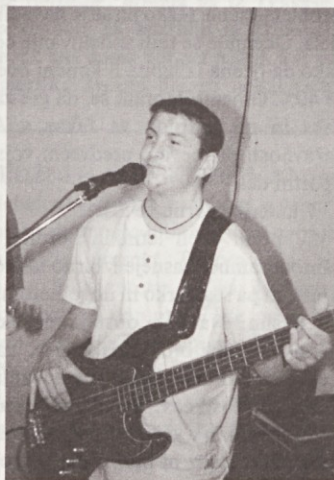
veliko zabavo na prostem. Poleg nas bodo igrale še druge skupine, med njimi tudi šentjurski Špilferderberji, s katerimi imamo dobre stike že od njihovega začetka, tako da bo glasbe za vsako uho dovolj.

Kaj počnete v prostem času?

Torej v prostem času smo velikokrat skupaj. Skupaj hodimo na zabave, tudi na morje. Smo prijatelji že iz mladosti.

Hvala vam za prijetem pogovor, želim vam veliko uspeha še naprej!

JG

Robi Špur

Da ne pozabimo

30 let ceste na Kalobje

Leta 1955 ustanovljena šentjurska občina je v razvitosti v marsičem zaostajala za drugimi območji, KS Kalobje pa še dodatno za preostalimi desetimi KS. Tako Kalobje tudi ni imelo makadamske cestne povezave. Središče kalobške KS s šolo, farno cerkvijo in gostilno Erjavce je bilo oskrbovano po vaških kolovozih, z vprežno živino in kmečkimi vozovi. Šolski upravitelj Franc Cerkevnik je kar v nahrbtniku ali košu prenašal potrebščine za šolo iz Šentjurja. Tega sicer ni imel v svojih delovnih zadolžitvah, toda tudi drugačnih možnosti ne.

Občinski odbornik Alojz Plahuta iz Kostrivnice je leta 1967 na zboru volivcev v Slivnici zahteval, da se v občinski načrt vnese tudi cesta na Kalobje.

Na zboru volivcev na Kalobju, 11. februarja 1968, so se Kalobčani obvezali, da bodo brezplačno odstopili zemljišča za traso ceste in tudi delovno in organizacijsko pomagali pri izgradnji.

Novi šentjurski župan Aci Svetina je držal obljubo prejšnje garniture in začel z delom. Idejni načrt za traso je izdelal projektant za gozdne ceste ing. Dušan Hus. Ta se je odločil za odcep iz Jezerc. Že v času prejšnje Jugoslavije so nekateri strokovnjaki predlagali povezavo s Šentjurjem preko Osredka in nadaljevanje proti Gračnici, da bi se izognili strmim Jezercam, a za to ni bilo nikoli denarja.

Gradnjo je prevzela skupina zasebnih obrtnikov, ki jih je povezoval Jože Voga iz Slivnice. Ljudje kar niso mogli verjeti svojim očem, da se cesta res gradi. Za občinski praznik leta 1970 je na Kalobje prispela prva kolona osebnih vozil. Mnogi v njih so bili sploh prvič na Kalobju.

Nadaljevali so se pogovori med Občino in Izletnikom za uvedbo redne avtobusne proge. Poskusna vožnja predstavnikov obeh partnerjev se je končala na zakuski pri Erjavcu. Po vrnitvi v avtobus je bil le - ta dobesedno zasut s cvetjem. Redna proga je bila kmalu odprta, pa čeprav nikoli ni bila rentabilna.

Leta 1977 je bilo Kalobje vključeno še v brezžično telefonsko omrežje.

Danes je Kalobje eno od naših prijaznih in panoramsko bolj slikovitih naselij z več dovoznimi cestami in drugimi komunalnimi napravami, s prijaznimi ljudmi, ki pa jih je žal vse manj. **Vinko Jagodič**

Adriatic
zavarovalna družba d.d.

Zastopnik: Zoran LIPAR, Agencija
Šentjur, GSM: 041/745-601,
doma 063/482-842

**Ob sklenitvi KASKO
zavarovanja vam podarjamo**

35%

**komercialni popust in
BREZPLAČNO
ČLANSTVO V AMZS**

**Brezplačno vam bomo izračunali premijo za
vaš avto in vam jo po pošti poslali domov.
Pokličite 041/745-601 (Agencija Šentjur)**

Vojko Sotlar - Hruševčan na West pointu

Šentjur se z ameriške perspektive ne spreminja

Spet je na dopustu naš Vojko Sotlar, študent na West Point-u in štipendist Ministrstva za obrambo. Mineva že tretje leto, odkar ga v Šentjurju srečujemo le nekaj krat na leto. Pogovor je potekal v dveh delih, kljub temu pa ne bi mogli trditi, da napisano že ni bilo kdaj povedano.

Vojko, kako se pride na West Point?

"Bil sem drugi letnik na FDV, ko sem v časopisu slučajno zasledil objavo razpisa Ministrstva za obrambo za ta študij. Odločitev je pravzaprav padla v trenutku. Priprave na sprejemni izpit so bile pri meni bolj kot ne samo fizične narave, opravljal pa sem teste tudi iz Angleščine, matematike in pa psihološke teste."

Kaj je po tvoje bistvena razlika med tamkajšnjimi in našimi fakultetami?

"V principu to, da se tam vse dela sproti. Ni možno narediti faksa, če čez leto ne počneš nič. Pri vsakem od izpitov moraš letno opraviti dva kolokvija, poleg tega ti naložijo še razne seminarske naloge in projekte. Težavnost ni problematična, težko pa se je navaditi sprotnega dela. Ocenjuje se tudi sodelovanje čez celo leto, tako da ocena iz izpita h končni oceni prispeva le 40%. Omeniti moram še, da gre za specifičen faks in ne nasploh za fakse v Ameriki. K težavnosti prispevajo predvsem vojaške vaje in športni del."

V katerih športih se urite?

"V prvih dveh letnikih borilne veščine oz. samoobrambo, kasneje izbirno lahko nadaljuješ s tem, in pa s košarko in nogometom, ameriškim ali našim. Na šoli obstaja nekakšen sistem tekmovalj oziroma šolske lige, za tiste zelo dobre pa tudi medšolska tekmovanja in lige."

Kaj pa prosti čas? Se kdaj dolgočasiš?

"V prvem in v večini drugega letnika prostega časa pravzaprav ni bilo. Zdaj lahko gremo ven tudi med tednom, več je vikend izhodov, nasploh so izhodi večinoma neomejeni. Družabno življenje je druženje s prijatelji, kakšna večerja ali kino. Vikend izhoda je fino izkoristiti za ogleda Amerike, sploh če imaš koga, pri komer lahko prespiš zunaj "baze". New York je komaj uro in pol vožnje stran. Ni mi dolgčas, saj se imam kar veliko za učiti. Če ne grem ven, pa prosti čas izkoristim za spanje. Sicer je baza kot nekakšno mestece zase, s trgovinami, črpalkami, lokali ipd, locirana med samimi malimi mesti."

Kako pa je kaj z ženskami? Se da katero "zapecati"?

"Na faksu so tudi ženske, katerih je nekje od 20 do 30 odstotkov. Delajo po popolnoma istem programu kot fantje. Seveda se da uloviti tudi kakšno partnerko, a so daljše zveze zelo otežkočena, saj smo vsi iz različnih koncev Amerike in sveta."

Vojko (levo) pred West Pointom

Američani so znani po svoji individualnosti, skorajda glavna vrednota njihove družbe pa je uspeh. Prihaja v tej njihovi, lahko rečemo prepotentnosti, na faksu tudi do konfliktov? Je morda prisotna rasna nestrpnost?

"Nekaj individualizma seveda je, vendar ne prihaja do izraza. V vojaščini se predvsem goji enotnost in pripadnost enotam. Konflikti, predvsem večji, so zelo redki. Rasne nestrpnosti na naši šoli ni. Pravila so zelo stroga in kakršenkoli izpad bi se kaznoval z izključitvijo."

V času mojega študija rasne nestrpnosti še nisem doživel."

Na kratko, kako poteka tvoj dan?

"Vstanem ob 6.30 (v 1. in 2. letniku ob 5.20), ob 7.00 je zajtrk, nato 4 ure pouka in po kosilu še 3, kar traja nekje do 16.00. Sledijo športna tekmovanja ali pa korakanje. Šele po večerji sem v bistvu prost, razen če ni zven serijskih predavanj. 1. in 2. letniki imajo po večerji še obvezno učenje."

Kako poteka študij, pouk?

"Učna snov je že vnaprej po urah razdeljena in na ure moraš priti pripravljen. Kar pomeni, da prebereš nekaj in nato odgovoriš na dana vprašanja. V začetku se na kratko razložijo morebitne nejasnosti, sledi debata. Tako je pri družboslovnih predmetih, pouk matematike poteka seveda drugače. Moja smer so mednarodni odnosi in v sklopu te smeri sem izbral predmete. V prvih dveh letnikih so predmeti fiksni, zdaj pa se usmerjam predvsem na Evropo, npr. na zgodovino Nemčije, ki je eden izmed predmetov."

Že razmišljaš o času po končanem študiju?

"Čas res hitro mineva in zavedam se, da bo zdaj zdaj konec. Službo imam pravzaprav zagotovljeno, pa tudi izobrazba je interno priznana. Problem je drugje. Trenutno še ni nič dogovorjenega o tem, da bi diplomu priznavala tudi naša slovenska univerza. Naš prvi študent iz letalske akademije ima npr. diplomu iz fizike, ki v Sloveniji ne velja. Upam, da bo prišlo do dogovarjanj, sicer je nesmiselno sploh pošiljati naše študente na tuje univerze."

Kako gledaš na Ameriko kot način življenja? Kakšen se ti zdi Šentjur iz ameriške perspektive?

"Presenetilo me je, da so Američani zelo odprti in dostopni, precej bolj kot Slovenci. Z njimi ni nikakršen problem navezati prijateljstev. Šentjur ima v primerjavi z Ameriko izredno počasen način življenja. V štirih letih, kolikor sem zdoma, se praktično ni nič spremenilo."

Za konec še, kako se imaš doma?

"Enkratno!"

E. K. in L. H.

Piknik

Na govorilni uri so se starši dogovorili z učiteljico Stanko za piknik ob koncu šolskega leta. Ob 14. uri smo se zbrali na lovski koči na Grobelnem. Prišli so skoraj vsi učenci, z očki, mamicami, brtci in sestricami. Najbolj pridne mamicе so pripravile in narezale vse priloge, očki pa so spekli odlične čevapčiče, hrenovke, perutničke in krompir. Mize so bile polne peciva, sokov in dobrot z žara. Ko smo se najedli smo se šli med dvama ognjema, nogomet, vrtenje obroča in podobno. Tekmovali smo otroci proti staršem in na koncu smo zmagali otroci. Za nagrado nas je učiteljica nagradila z veliko vrečko bonbonov.

Na pikniku smo bili do poznih večernih ur. Nič nismo bili utrujeni, a treba je bilo iti spat.

Hura za zaključni piknik.

Maja Arlič

Poletje 2000

Oblak čez nebo
se upajoče razpne,
a le solzo utrne
in dalje gre.
Nad nagubanimi polji
vroč veter šepeta
pesem umiranja.

I.U.

Vnučku

V tvojih očeh
se kresničke igrajo,
sinek naš zlati.
V tvojem smehljaju
vidim sonce sijati,
pa padati dež,
in jutro rosna
vstajati.
Le rasti
sinek naš zlati!

I.U.

ZNOVA LEP MEDNARODNI TABORNIŠKI TEDEN

Konec junija in prve dni julija je Ponikva gostila 72 tabornikov, ki so se za teden dni zbrali na Mednarodnem taboru Šentjur 2000. Srečanje so organizirali šentjurski taborniki-skavti rodu Divjega petelina. Tabora so se poleg domačih tabornikov udeležili gostje iz Italije, BIH in Makedonije ter seveda prijatelji šentjurskih tabornikov iz Amerike, ki so tudi tokrat poskrbeli za pestrost srečanja.

Taborniki so se letos nastanili na ponkovškem stadionu. Njihov doslej tradicionalni prostor pri rezervnem nogometnem igrišču pod Botričnico je prešel nazaj v last Cerkve, tako da so morali poiskati novo lokacijo. Odločili so se za Ponikvo in tamkajšnje igrišče pri šoli. Okolje se resda ne more primerjati z neokrnjeno naravo med drevesi skritega tabora iz minulih let, a kar je je. Na Ponikvi pa so zato bili boljši logistični pogoji. Bližnja šola je nudila sijajne razmere za predavanja, prehrano in vedrenja pred dežjem, ki tudi letos ni obšel tabora.

Letošnjega tabora se je udeležilo 72 tabornikov, kar je manj kot minula leta. Razlog je v kakovosti dela, ki je boljše v manjših skupinah. Ravno zato so se po besedah Janija Kukoviča, vodje projekta, odločili za selekcijo. S tem so se strinjali tudi gostje iz Amerike, oziroma države Teksas. Letos jih je preko luže prišlo 14, tako kot lani pa so bili navdušeni nad neokrnjeno naravo in lepotami Slovenije. Ti so izvajali velik del programa, njihova pričevanja

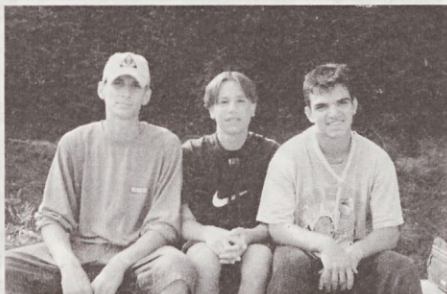

Karmen Artnak: na taboru je bila že šestič

in pogled na svet pa so bila po zatrjevanju nekaterih prisotnih zelo zanimiva. Amerika je očitno še vedno drug svet!

Tabor na Ponikvi je imel velik odmev širom Slovenije. Tako je zanj slišal tudi več kot 80-letni možak iz Celja, ki je bil nekoč tudi sam skavt. Prišel je na obisk in z mladimi preživel nekaj ur. Bil je ves navdušen ob obujanju spominov. Gostitelji so mu za spomin okoli vratu zavezali in seveda podarili taborniško rutico.

Sicer pa so bile glavne teme enotedenskega srečanja ekologija, angleški jezik, odvisnost, črnske duhovne pesmi, baseball in taborništvo-skavstvo. V okviru slednjega so se taborniki "šli" preživeti v naravi, ogledali so si okoliške znamenitosti in izvedli dvodnevni hajk v Žičko Kartuzijo. Iz Ponikve so v znameniti samostan odšli po Slomškovi poti. Tam so si v naravi poiskali živelj in si iz njega pripravili večerjo. Po

Fantje iz tehnične ekipe so imeli veliko dela...

njej so tako kot vsak večer ob tabornem ognju zapeli in se poveselili. Naslednje jutro so se na Ponikvo vrnili preko Dramelj po poteh 14. divizije.

Ekipa ŠN je tabor na Ponikvi obiskala petkovo popoldne, dva dni pred spustom zastav. Nismo imeli ravno sreče, saj je bila večina prisotnih na "terenu". Velika skupina tabornikov je bila v Žički Kartuziji, drugi pa so se po teoretičnem predavanju Raya Bohlina o ekologiji odpravili še na praktični prikaz v okolico Ponikve. V taboru je tako bila samo tehnična ekipa in nekaj gostov iz Amerike. Nekateri izmed njih so nam povedali:

DAVID CHIP LAWSON: "Tabor kot tak se mi zdi super zadeva, saj je imenitna priložnost za druženje. Drugače mi je v Sloveniji zelo všeč, predvsem prijazno okolje in ljudje, ki živijo v njem. Prav posebej pa so me prevzeli hribi, ki jih imate tako veliko, ter zelena pokrajina. Opazil pa sem tudi, da je način življenja veliko počasnejši, kot pri nas v Ameriki."

Taborniki-skavti rodu Divjega petelina so popolnoma zadovoljni z izvedbo tabora, pri čemer gre velika zahvala OŠ Blaža Kocena, TOD Ponikva, KS Ponikva in Slovenski vojski. To poletje pa je za šentjurske tabornike-skavte eno najaktivnejših doslej. Pred dnevi so se vrnili z 10-dnevnega taborjenja v Ankaranu, 21. avgusta pa se bodo za šest dni odpravili v Kokarje v Savinjski dolini.

Navdušenje nad gosti iz Amerike je bilo tudi letos veliko. S svojo sproščenostjo in znanjem so v tabor vnesli sijajno vzdušje. Z njimi je povezanih tudi kar nekaj zanimivosti. Praktično vsi imajo visokošolsko izobrazbo. Učiteljica angleščine Jackie Burks je letos s sabo pripeljala tudi dve izredno simpatični hčerki, ki sta bili zelo "opaženi" na šentjursko-ponkovski (moški) sceni. Zanimiva osebnost je Todd Kappelman, ki je premagal zasvojenost z mamili o čemer so tudi tekla njegova predavanja. Mož bo prihodnje leto doktoriral iz filozofije, prihaja pa iz Teksasa, slovenskega simbola za anarhijo in kriminal. Zanimivo je, da ima doma kar pet pištol, kar pa je za to ameriško zvezno državo nekaj čisto običajnega...

URBAN ROŽEJ in ALEN KOŠTOMAJ (sta na sliki kot tehnična ekipa): "Na taboru je super, bolje že skoraj nebi moglo biti. Mogoče nam je malce ponagajalo vreme. Tabora sva se udeležila prvič in zagotovo se ga še bova. Aktivni smo skozi cel dan, najboljše pa je ob večerih, ko ob ognju skupaj zapojemo."

KARMEN ARTNAK: "Na taboru sem že šestič, od tega drugič na mednarodnem, kot je tale. Imamo se fajn, najbolj me navdušuje hrana."

L. H. in L. Ž.

David Chip Lawson je mlade učil črnske duhovne pesmi in jih navduševal s fantastičnim glasom

Savinjski meddruštveni odbor planinskih društev in Planinsko društvo Šentjur

VABITA

vse planince in druge ljubitelje planin na
II. srečanje planincev SMDO,
ki bo v soboto, 26. avgusta, ob 11. uri
pri planinskem domu na Resevni.

Predsednik PD Šentjur, Ivan Straže

Četrtošolci so splavali

LETNA ŠOLA V NARAVI TOKRAT V UMAGU

94 učencev četrtil razredov osnovnih šol Dramlje, Ponikva in Šentjur je bilo od 1. do 8. julija v letni šoli v naravi v Umagu. V tednu dni se jih je večina naučila plavati, spoznavali so morski svet, se zabavali...

Športni pedagogi, ki so otroke spremljali tudi na morje, so že med šolskim letom preverili plavalne sposobnosti četrtošolcev. Takrat jih je znalo plavati le 22 %, po vrnitvi iz šole v naravi pa je od 94 učencev bilo le še 8,5 % neplavalcev. V Umagu so tako podelili 3 zlate, 28 srebrnih in 55 bronastih delfinov.

Za šolarje je pod vodstvom Nike Mihevc skrbelo 5 razrednikov, biolog, zdravnica ter 11 plavalnih učiteljev, ki so vsi diplomanti ali pa študenti fakultete za šport. Otroci so se s plavanjem ukvarjali zjutraj in zvečer po tri ure. Vmes so se pod strokovnim vodstvom biologinje in učiteljev spoznavali z morskim svetom. Ob večerih so tekmovali v plesu, izbirali mis in mistra, se igrali šaljive igre v vodi in na kopnem. Fantje so se pripravljali na nogometno tekmo z učitelji, s katerimi so se pomerili zadnji dan.... Popeljali so se tudi z vlakcem in pa z ladjo na ogled Istre. Dobra hrana, lepo vreme in zanimive aktivnosti so ustvarile nepozaben morski teden. V to pričajo tudi zapiski štirih učenek OŠ Franja Malgaja.

Marina Tunjič, 4. a: V sredo so bile igre v vodi. Iz našega razreda jih je tekmovalo 17. Sodelovala sem v igri, ko je fant nesel punco na ramenih. Z Benijem sva zmagala in skupaj prislužila 8 točk. V skupnem seštevku je bil naš razred četrti. Nato smo vsi šli v bazen in poslušali glasbo. Bili smo zadovoljni.

Lucija Lipošek, 4. a: V nedeljo smo imeli šaljive igre. Pri prvi igri smo zmagali, pri drugi in tretji pa nam ni šlo. Jaz sem sodelovala pri četrti igri. S

Razigrana družina na plaži

sošolcem Janezom sem morala plesati z jabolkom na čelu. Bila sva tretja. Pri zadnji, peti igri, pa smo zopet zmagali. Skupaj smo bili tretji. V šoli v naravi smo imeli vsak večer zanimiv, smešen in navijaški program. Bilo je ful kul.

Lara Grosek, 4. b: Začelo se je, ko smo se z avtobusom odpravili v Umag. Bili smo v hotelu Istra. Sobe in tudi druge stvari so bile v redu. Na zajtrk, kosilo in večerjo smo hodili v restavracijo, kjer je bila hrana dobra. Peš smo hodili na plažo in tudi bazen, kjer smo vsak dan imeli plavanje. Imeli smo se lepo, zdaj pa je že konec šole v naravi saj smo na morju zadnji dan. Všeč so mi bile učne ure

z učiteljico Barbaro, ki uči biologijo. Bilo je lepo, ko smo spoznali marsikaj zanimivega v morju in naravi.

Veroni Sorčan: Tukaj mi je zelo všeč. Učitelj plavanja Boštjan nas zelo priganja. Hrana je dobra, zajtrk in kosilo nam strežejo, večerja pa je samopostrežna. Vsak večer se nekaj dogaja. Tekmovala sem v plesu, vodnih in šaljivih igrah. Izbirali smo tudi mis in mistra šole v naravi. Druga spremljevalka je Metka Praprotnik, prva spremljevalka Ines Marot, mis pa je Maks Stozir. Imam se zelo lepo.

L. H.

Krvodajalska poroka sredi valov

Z blagoslovom Občinske organizacije Rdečega križa in veliko dobre volje domačega odbora so pred časom organizirali enodnevi izlet. Ob šestih zjutraj so krenili izpred centralne in najbolj pretočne dobijanske točke, pred gostilno na Tratah, proti Bovcu in Trenti. Šofersko mesto in z njim zloglasne gorenjske ovinke so zaupali Francu Rajhu, za vodnico pa so poprosili njegovo ženo Slavico, v prostem času tudi učiteljico glasbe na domači osnovni šoli. Če omenim še, da sta tudi vodilni tandem vsestransko glasbene družine in člana vokalnega noneta Grič, vam je verjetno jasno, da sta briljirala na vseh področjih.

Uvodni nagovor je imela predsednica krajevnega Rdečega križa Marija Novak, ki se je zahvalila za njihovo poštrevnost. Za njo pa je besedo povzel še župan Franc Salobir, saj imajo Dobjani lepo navado, da svojega nasmejanega pastirja vzamejo s seboj.

Prva postaja je bil park Šobec in v prijetnem okolju je prva malica še bolj teknila. Prva zato, ker nihče ni prišel praznih rok in se je kozareček rujnega in košček domačega peciva dalo dobiti skoraj na vsakem koraku.

Preden so prispeli na Vršič, je tu in tam kdo negotovo pogledal najprej skozi okno, takoj nato pa voznika, ampak Franc je deloval tako samozavestno, da je bil vsak strah odveč. Na vrhu pa je bilo ravno toliko mraz, da je medica prišla več kot prav. V Bovcu pa so se vkrcali na ladjo in pustolovščina se je začela. S kosilom dobrega. Nadaljevala pa z veliko smeha, dobre volje in seveda z nepogrešljivo županovo harmoniko. Za svojevrstno presenečenje pa je poskrbel tudi kapitan, ki je dva krvodajalca na ladji kar poročil. Iz varnostnih razlogov (mogoče sta se komu obljubila že prej) bomo identiteto srečnega para zamolčali. Da je

bilo na ta račun do doma dovolj smeha, mi seveda ni treba posebej razlagati.

In čisto za konec vsem, ki ste bili na tem izletu in vsem, ki tako ali drugače pomagata pri humanih dejavnostih v občini, predsednica krajevnega RK Marija Novak sporoča: „Hvala za vaš trud in poštrevnost. Ostanite vedno to kar ste - dobri ljudje.“

Drobtinice iz RK Dobje

Aktivni ostajajo na vseh področjih, najbolj pa seveda v svojem prvotnem poslanstvu pomagati bližnjemu. Vsako leto organizirajo srečanje starostnikov nad 70 let, tiste nad osemdeset pa tudi obdario. Invalidu Jožetu Hrastniku so namenili sedemdeset tisočakov za nakup invalidskega vozička, slepi Anji Cernešek pa petdeset za nakup računalnika z brailovo pisavo. Ne pozabijo pa tudi na ljudi v stiski, ki so daleč od doma in tako so namenili nekaj deset tisoč tolarjev tudi domačinki, ki živi v Prištini. Načrtov in potrebe je seveda še veliko, žal pa denar priteka po kapljicah in ga veliko drugače tudi deliti ni mogoče.

Obljuba prvih šentjurskih volčičev

Že leto dni v Šentjurju deluje tudi najmlajša skupina skavtov - volčičev. Vsak teden se je nekaj nad dvajset otrok, starih od sedem do deset, dobivalo na srečanjih v s svojimi voditelji Akelo, Bagiro in Balujem. Običajno jim pravijo tudi Helena, Nataša in Sandi, a ker volčiči živijo po naukih Knjige o džungli, so tudi njihova imena taka.

Vrhunec skavtskega leta vsakega skavta, ne glede na leta in staž, je poletni skavtski tabor. In pri Volčičih ni nič drugače. Ali pač. Zato, ker je bilo letos prvi tabor in ker je letos svečano obljubila prva generacija.

Dvajset otrok, deset fantov in deset deklic, je v petek 14. julija prispelo v svoj grad na Homec pri Slovenj Gradcu. Vse je potekalo v viteškem duhu. Tema, ambientacija in aktivnosti so bile v znamenju vitezov. Na gradu je bila viteška soba z mizo kralja Arturja, ob kateri so se zvečer zbirali. Pogovorili so se o vsem kar se je dogajalo čez dan in starejši vitezi so podelili ščite za vrline, ki so jih pripravniki morali krepiti. Biti vsak dan bolj pošten, ubogljiv, veder in časten. In veliko je bilo stvari, kjer so vse to lahko dokazali. Prvega dne so črni vitezi ugrabili princeso, ki jo je bilo treba rešiti, še prej pa si je bilo treba izdelati primerno opravo, obleko, ščit in zastavo. Treba je bilo pomagati mami Rakši pri pripravi viteških obrokov, pri pomivanju posode, pospravljanju, obvladati večščino lokostrelstva, novinarstva. In na koncu je sledil slovesen obred vitezovanja v soju bakel, ki so si jih vitezi sami izdelali.

Vse to pa je bila samo predpriprava za obljubo, ki so jo volčiči dali na veliki slovesnosti zadnjega dne. Ob prisotnosti staršev, prijateljev in starejših bratov in sester skavtov so obljubili, da bodo z božjo pomočjo vedno naredili kar najboljše morejo za svoje poboljšanje, da bodo vedno pomagali svojemu bližnjemu in spolnjevali zakon kardela. Vočič namreč vedno misli na drugega kakor na samega sebe in vsi živijo v veselju in poštenosti.

Peter, Silvo, Veronika, Doli, Lili, Saši, Žiga, Denis, Anže, Tilen, Tomaž, Maja, Nastja, Kaja, Natalija in Nejka so ponosno puzeli zelene rutke. Tajda, Lana, Jure in David in še nekateri drugi pa jih bodo čez nekaj mesecev. Vsi pa so dali vedeti, da se zavedajo kako pomembno je biti član velike skavtske družine in da se bodo vedno zavedali odgovornosti, ki so jo s tem sprejeli. Iskrene čestitke! **Saška**

Al' piše se kasha ali kaša

Zmeda z imeni

V eni od lanskih izdaj ŠN se je naš sodelavec spraševal o mejah "skrivnostnega" Kozjanskega. Skupaj z odzivom na ta članek smo bili seznanjeni z nekaterimi zanimivimi dejstvi o naših krajih. In ker smo se že spraševali kje, bi se bilo morda treba vprašati tudi kdo smo (v smislu, kako se "pravilno" imenujemo).

Dragi bralci. Gotovo se vam je kdaj že zataknila kakšna koščica v grlu, ko ste v katerem od javnih občil prebrali, slišali ali videli ime svojega kraja napisano ali povedano drugače kot je (naj bi bilo) pravilno.

Spomnimo se samo *lapsus linguae* ob tekmi slovenske košarkarske reprezentance, ki seveda ni bila v Šentjernej in seveda tudi ne v Šenčurju. V zadnjem času smo bili preimenovani celo v Šempeter (Mladina), naši novi košarkarski prvotilgaši pa so baje igrali v dvorani Kruševac (Delo). Ko smo že pri tem delu mesta; ob odprtju nove trgovske hiše pred leti so na velikih obcestnih tablah vabili k nakupu v Hrušovec. Predlanska zapora ceste zaradi dotrajanosti zgradbe osnovne šole se je za nacionalne medije zgodila na Prevorjah. Ko se je šele začelo govoriti o Slomškovi beatifikaciji, pa se je medijem praviloma zareklo o nekih Ponikvah. Najnovejša poimenovanje je iznašla Ekipa, ki je pisala o malonogometnem turnirju na Blagovnem.

Takšna površnost je vsaj v primeru Ponikve skoraj že odpravljena. Večinoma pa smo obsojeni na upanje, da bod(m)o novinarji kdaj pa kdaj naredili domačo nalogo in pogledali v pristojno literaturo ali pa enostavno pravilno prepisali zemljepisno poimenovanje.

Bolj boleče je, ko se takšna napaka pripeti v nekoliko bolj znanstvenih krogih. Tako je celo v knjižničnem sistemu COBISS na mestu, kjer bi moralo svetiti Šentjur izpisano Šentjernej.

No, prenehajmo jokati, da nismo prepoznavni in da samo drugi ne vedo... Kaj pa mi? Se sploh znamo poimenovati? Bolje rečeno, pravilno poimenovati? "Seveda, jaz bom pa že vedel(a), kako se prav reče!" si gotovo mislite. Pa ste prepričani, da res?

Ko smo že omenjali "pristojno literaturo"; eden izmed takih virov je tudi knjiga z naslovom Krajevni leksikon Slovenije (v nadaljevanju KLS), kjer so med drugim zapisana uradna imena prav vseh naselij v Sloveniji. Poleg vseh možnih podatkov je pri opisu naselja zapisana njegova pridevniška oblika (npr.: drameljski) in poimenovanje prebivalcev (npr.: Drameljčani). Do tu vse lepo in prav. Ampak, ali je res vse tako enostavno?

Na začetku se ustavimo pri Dobju, središču istoimenovane sosednje občine, ki prav v teh dneh praznuje občinski praznik. V ŠN in v Novem tedniku, kjer se kraj največkrat omenja, pišoč največkrat uporabijo poimenovanji dobjanski in Dobjani, v celjskem časopisu pa zasledimo tudi "pravilno" dobovski in "nepravilno" Dobovljani. V KLS pa za Dobje pri Planini piše dobovski in Dobljani! Po zatrditvah iz poznavalskih krogov se tamkajšnji prebivalci kličejo Dobovčani (obstaja tudi različica Dobjani). V Sloveniji je še nekaj krajev s takim imenom. In kaj pravi KLS zanje? Za bližnje Dobje pri Lesičnem velja dobovski in Dobovčani. Nam najbolj logično rešitev ima Dobje pri Grosupljem: dobjanski in Dobjani. Za četrto Dobje, ki leži v Poljanski dolini, pa je zapisano celo: dobenski in Dobenčani. Torej, ali delajo mediji napako ali pa KLS vsiljuje nemogočo rešitev. Po slovniciem principu funkcionalnosti naj bi se uradna poimenovanja zgledovala po dejanskem stanju na terenu, ne pa vzpostavljala novotvorb, ki živijo le na papirju in v bistvu zavajajo nepoučene. Kot zanimivost dodajam še poimenovanje, ki se je v ŠN "pripetilo" leta 1993, kjer stoji beseda dobojevski.

Drugi značilen in pogost primer je Ponikva. KLS uporablja poimenovanji ponikovski in Ponikovljani!

Torej se v naših krajih vsakodnevno in pogovornemu poimenovanju pridruži še črka i. In kakšne različice se pojavljajo v lokalnem tisku? V pričujočem časniku je za pridevnike "pravilo" ponkovski in Ponkovljani, v drugem lokalnem mesečniku pa so pred časom zapisali ponkovski. No, navsezadnje lahko z gotovostjo trdim, da na Ponikvi ni nikogar, ki bi se štel za "Ponikovljana".

Poglejmo si še poimenovanja za nekatera naselja znotraj meja bivše občine po KLS, ki večinoma niso problematična, se pa v vsakdanji rabi (večinoma nekrajanov) rado kaj zatakne. Če se razlikuje od uradne, je v oklepaju zapisana lokalna raba, ki smo jo preverili tudi na terenu. Vrbno: vrbiljski in Vrbiljani, Grobelno: grobelski in Grobelčani, Goričica: goričičski in Goričičani (Blagov(n)čani!), Proseniško: proseniški in Proseniščani (Blagov(n)čani!), Hruševac: hruševski in Hruševčani (večkrat slišimo tudi Hruševljani), Krajncica: krajncovski in Krajncčevljani, Večje Brdo: večjebrdski in Večjebrdčani (Dobjani, Dobovčani!), Dolga Gora: dolgogorski in Dolgogorčani in na koncu še posledek, ker je bilo o glavni jedi že pisano, Marija Dobje: dobovski in Dobovčani (Dobenčani!).

Anomalij, ko se prebivalci kličejo, ne samo drugače kot piše v KLS, ampak iz različnih vzrokov uporabljajo celo ime bližnjega naselja, je verjetno še kar nekaj. Še bolj zanimiv pa je primer Gorice pri Slivnici, ki jo govorci v prostem govoru večinoma imenujejo Slivnica (starejši prebivalci tudi Glince), prebivalci pa so seveda Slivničani (sic!). O tem fenomenu bi se bilo morda potrebno še posebej razpisati.

Da bo mera polna: prebivalci kraja, kjer je sedež ŠN, so po Malem slovenskem pravopisu imenovani Šentjurci. Če bi potemtakem sledili tej logiki, bi moralo biti ime novega šentjurskega lokalnega informativnega lista Šentjur(e)c.

br

pon-petek
9. - 18. ure

sobota
9. - 12. ure

Brigita LUBEJ s.p.
Drofenkova 16, 3230 Šentjur
(tržnoprodajni center)
telefon in fax: (03) 5741-381
GSM: (041) 452-436

Brigita

papirnica darilni butik

V TRŽNOPRODAJNEM CENTRU

NUDIMO VAM:

- fotokopiranje
- pisarniški material
- vse za šolo
- darilni program (darila tudi aranžiramo)
- bogato izbiro ženskih torbic, modnih barv in oblik
- bogato izbiro moških in ženskih denarnic

NA ZALOGI PA ŽE IMAMO VSE ZA NOVO ŠOLSKO LETO:
šolske torbe **že od 1666,00 SIT dalje**

ZA ZDRAVO IN PRAVILNO DRŽO VAŠIH ŠOLARJEV

šolske torbe z anatomsko oblikovanim hrbtnim delom in motivi pravilničnih junakov

Pridite in se prepričajte o pestrosti ponudbe ter ugodnih cenah!

PC

servis

Računalniški inženiring d. o. o.

BOGDAN GOBEC
Šibenik 7, 3230 Šentjur
Tel.: 749 0500, 749 0501
mobilni: 041 740 985
Tržnica Šentjur

---> akcijska ponudba tiskalnikov hp 610c

že za 24.000 SIT

---> priklop na internet - montaža brezplačna

prvih 20 ur zastonj!

Razmišljanja

BOG, BOŽJE, SVETO

Človeško bitje ima to zoprno navado, da vse okoli sebe predalčka in klasificira. No ja, tudi živali to počno, vendar imajo verjetno le dve kategoriji; svojo vrsto in druge, ki jih razdelijo še na nezanimive, na plen in na plenilce. Človek zadevo seveda radikalno zakomplicira in si izmisli nešteto različnih kategorij. Tako določa, kaj je narava in kaj ni, sebe vidi kot najvišje razvito bitje, takorekoč vsevedno, ki je komaj še del narave in je ustvarjeno, da vlada vsem drugim vrstam sveta. Naprej predalčka še svojo vrsto na vladajoče in na tiste, ki se jim vlada. Podobno delajo tudi živali. Zaplete pa se pri tisti zadevi, zaradi katere se ima naša vrsta za superiorno - zaradi razuma. Le ta nam dopoveduje, da vsi čutni impulzi, ki prihajajo v možgane, enostavno niso razložljivi. Nekaterih stvari si preprosto ne znamo pojasniti, v nas pa vzbujajo nenavadna občutja, ki jih ne znamo uvrstiti nikamor. Zato človek že kar na začetku svojega obstoja vpelje boga in mu preprosto pripiše vse, kar mu je nedoumljivo. Sprva se v božjo pristojnost uvrsti vse; od stvaritve človeka do naravnih pojavov in vremena, potem pa se število pojavov, pripisanih božji kreativnosti manjša; človek izumi znanost, vede o procesih v naravi, o razvoju človeka,... Zdi se, da je pojasnenih vedno več skrivnosti lastnega bivanja, procesov našega okolja, zato se bog umika in dobiva drugačne razsežnosti, bolj abstraktne in nepojmljive, umika se iz sveta, kjer vlada kult razumnosti. Razumno bitje? Pa poglejmo, kakšne grehe ima ta naša vsemogočna razumnost.

Prej smo že prišli do mesta, kjer je človek, z namenom, da bi bolje razumel svet, ustoličil vsemogočnega boga. Pri tem procesu sta se pojavila dva problema; človeške skupnosti živijo v različnih razmerah in so se dolga leta, preden so se kulturno asimilirale, razvijale ločeno in posledično ustvarile kup različnih bogov. Ti so imeli različne naloge, pristojnosti in vloge v življenju skupnosti. Prej pa smo omenili tudi cepitev na vladajoče in vladane. Če zadevo zmnožimo, dobimo vladajoči razred, ki si začne lastiti bogove, se okliče za njihove predstavnike na zemlji in se obnaša kot edini posrednik med bogovi in navadnimi smrtniki. To so počeli tako vrači primitivnih ljudstev, azijski menihi, kot tudi katoliška cerkev. Torej so si nekateri preprosto prisvojili boga ali bogove. Vendar je to problem manjšega formata. Veliko bolj tragičen je proces, ko so se določena ljudstva dokopala do ugotovitve, da je njihov bog najboljši in najvišji in da so vsa ostala ljudstva, ki mislijo drugače, primitivni idioti in barbari, ki jih je treba spreobrniti ali iztrebiti. In tako so pogani pobijali prve kristjane, muslimani so pobijali kristjane, ker jim ni bila všeč ideja svete trojice, potem so popenili kristjani in v imenu svojega boga in svete dežele jurili nad islam, par stoletij kasneje pa pospravili milijone Indijancev, Afričanov in Židov. Da ne govorim o tem, da so se neke vmes pobijali še med seboj. Samo iz prepričanja, da so edini vredni in pristojni za širitev prave in edine vere.

Tehnološki in znanstveni napredek potiskata boga iz čutne realnosti, iz vidnega spektra in vsakdanjega življenja. Morda bo človeštvo naposled odkrilo, kje je tisti edini, edinstveni, vsemogočni in vseobsegajoči bog. Da je bog prav vsepovsod; da ga naši alpinisti lahko vidijo v gori, mati v očeh otroka, berač v bankovcu za sto tolarjev, nekdo drug v blisku, ki razpara nebo ali v oazi sredi žgoče puščave... Bog je očem neviden, njegove sile skrivnostne, človek ga lahko le začuti. Bog je nepopisen občutek sreče, strahu, spoštovanja, naklonjenosti ali groze. Je vse, kar dela življenje tako nedoumljivo in nepredvidljivo.

A. polonija

Čudež življenja (4)

Zgodba neke nosečnosti

Prvi so za veselo novico izvedeli moji domači. Blažu ni bilo preveč všeč. Raje bi še malce užival v nevednosti drugih, kar mu ni za zameriti, saj je lahko dobrohotna (in tista malo manj dobrohotna) radovednost včasih zelo nadležna. No, čisto prvi je bil moj brat Tomaž in njegovo dekle. Med kupom knjig, ki so zvesto ležale na moji mizi v upanju, da jih bom morda celo prebrala, sta odkrila kar tri knjige o nosečnosti in otrocih in to je izzvalo pomenljive poglede in nasmeh. Ker je novica kar čakala, da izleti iz mojih ust, se nisem dolgo upirala in sem kar takoj priznala: "Res je, noseča sem!" "Striček bom, striček bom", se je veselil Tomaž in že v naslednji minuti smo veselo razpravljali.

Mamica oziroma v.d. babica je bila kar malo šokirana. Veselje nad prihajajočim podmladkom jo je srečalo šele kakšno uro kasneje, kot je izvedela novico, dedi pa se je zadovoljno nasmihal in ga hitro ruknil dva deci na zdravje svojega vnuka (vnukinje). Tudi Blaž je ponosno povedal novico doma in s tem je bila najina skrivnost razkrita. Kot požar se je razširila od ušes do ušes in v Šentjurju nisem mogla več nikamor, ne da bi se srečala s pomenljivimi pogledi, ki so premerjali moj rastoči trebušček. Kar nekaj časa sem rabila, da sem se navadila na nenehna vprašanja: V katerem mesecu pa si? Bo fantek ali punčka? Joj, kako lepo!

Počasi sem se pa le privadila na to, da pač vsi vedo. Zaenkrat sem sicer še lahko skrivala svoje rastoče veselje pod ohlapnimi puloverji, a že v kakšnem mesecu ali dveh, bi me tako ali tako izdala izboklina pod prsmi. Pravzaprav sem kmalu zatem začela kar uživati v ekstra pozornosti. Nošenje težkih vrečk in nahrbtnikov je bila preteklost, he he. Kamor sem prišla so mi ponujali same dobrote, ker morajo mamice pač dobro papcati. Vsi so pazili, da me ne bi preveč razburili in Blaž se je še posebej trudil, da sem bila ves čas dobre volje. "Kakšen pa bo otročiček, če se boš ti jokala? Samo smejati se moraš, veliko smejati." Malce me je jezilo, ker so vsi na veliko nazdravljali z dobro kapljico v najino oziroma naše zdravje, jaz pa sem samo simulirala drobne požirke. "Potem, ko bom pa jaz spet lahko spustila malce etanola po grlu, se pa nobeden ne bo spomnil", sem v mislih kuhala mulo.

Pa tudi to ni bilo tako hudo. Za mojo malo bebico bi se odpovedala še maršičemu. Preveč dolgo sem čakala in preveč sem se veselila, da bi mi bilo to težko. Mogoče je tu tudi prednost pred najstniškim materinstvom. V času, ko še iščeš sam sebe in je tvoj ego najpomembnejša oseba na svetu, ki jo je treba peljati na žure, v kino, se znoreti na vse možne načine in sprobati tisoč in eno stvar na tem svetu, preden si lahko zadovoljen sam s seboj, se je najbrž težko privaditi na neizogibno odgovornost in rastoče odrekanje. Kamorkoli sem šla, nisem bila več sama, zdaj sva bila dva (razen, če nismo morda celo trije?). Vsako odločitev sem morala pretehtati, ker kar bi jaz morda še prenesla, bi lahko škodovalo mojemu otroku.

In ko smo ravno pri škodovanju: že od prvega dne me je begalo, kaj naj ukrenem glede službe. Čakalo me je namreč potovanje z letalom na seminar, za katerega sem se zelo borila. Je lahko zaradi vpliva višinske razlike letenja nad oblaki kaj narobe? Pa še časovna razlika, saj je bil cilj potovanja onkraj luže? Zgodbi, ki sem jih slišala o "letečih" nosečnicah večinoma niso bile nič kaj spodbudne. Spet druge pa so se vozile s kolesom in plezale po gorah še v osmem mesecu nosečnosti? In tudi, če je 99% možnosti, da se ne zgodi nič, kaj če se uresniči ravno tisti en procent in si do konca življenja ne bom odpustila za to? Čas je bil, da povsem zamenjam prioritete, kar je bila zame kljub vsemu kar težka naloga. Mojo občutljivost na to temo so kaj hitro odkrili in če me je Blaž hotel od česa odvrniti, je kaj hitro uporabil: "Kaj pa če bo potem kaj narobe z otrokom?" In že sem bila čisto pri miru in ubogljivo sledila vsem nasvetom.

Veselo novico pa je moral zvedeti še nekdo, za katerega ta novica najbrž oziroma sigurno ni bila tako vesela. To je bil moj šef. Začela sem zbirati pogum, da stopim pred visokega možakarja s pipo v ustih in "veselo" izjavim: "Lep pozdrav, gospod šef. Se vidimo po poroduški!"

Miša

Študentska kronika

Pogled nazaj

V akciji "žur v naših krajih" smo julija (1.) najprej obiskali Prevorje, kjer so se tamkajšnji mladi kulturniki spopadli z veselimi skeči, potem pa smo se vsi skupaj veselili ob notah in pavzah Špilferderberjev. Drugi obisk (8.) se je zgodil na Kalobju, kjer bi se morali z domačini spopasti v večini brcanja *lufia zapakiranega v usnje* oz. žoge proti dvema kompletoma pravokotno postavljenih gred oz. goloma oz. vratima. Narava je delovala preventivno in onemogočila bratomorje, ni pa preprečila Špilferderberjem destruktivnega delovanja v gasilski dvorani, saj so dan potem mnoge mame dobile v žehto še dodatne artikule.

Na natečaj za slogan ŠKMŠ je prispelo za naše razmere enormno število predlogov. Ko bi še druge naše akcije doživele vsaj približno takšen odmev. Nagrada avtorju sledi.

Vsem prizadetim se opravičujemo ob nedogoditvi literarno-gibalnega performansa, saj je integralni del bil zadržan zaradi študijskih obveznosti. Kljub vsemu Šmarčani napovedujejo popravni izpit v jesenskem roku.

Pogled naprej

31. 7. ob 04:00 izpred klubske vitrine štarta "3. dolgi ŠKMŠ pohod". Tridnevna peš fešta bo po 100-kilometrski asfaltni agoniji prilezla v Sv. Jurij ob Ščavnici, naš kraj soimenjak. Vabljeni k udeležbi. Samoplačniški sistem. Info: 041 823-485.

Od 4. do 6. avgusta napovedujemo kolektivni izlet na študentski tabor Koupa 2000 v belokrajinskih Gribljah. Lanska ocena: legendarno.

V soboto, 12. 8. pa se bo po (pre)dolgemu času stresel tudi Šentjur, saj načrtujemo "Bazenjenje", po domače pul parti na šentjurskem bazenu. Od 17:00 naprej pričakujte družabne igre, žar, dobro glasbo začinjeno z MB raperji B.D.M.

18. 8. (petek) ob 21:00 nas ima v Prostoru s svojimi pesniškimi dobrotami pogostiti ustvarjalec/ka s kozjanskimi koreninami.

Pripomba: za udeležbo v naštetih aktivnostih (seveda) ni potrebno članstvo v ŠKMŠ.

Birokracija

Dijaki, študentje! Za razbremenitev družinskega proračuna in za "miren" spanec v papirnicah poiščite vloge za republiške iz Zoisove štipendije ter za bivanje v študentskih domovih (novinci do 8.8.!).

OPRAVIČILO

Opravičujemo se vsem obiskovalcem, ki so prišli 6. julija v hotel Žonta, kjer naj bi se odvijal "Avtoportret neke Šmarčanke". Na žalost so nam iz KUD-a Antona Aškerca iz Šmarja šele 15 minut pred predvidenim začetkom sporočili, da zaradi študijskih obveznosti ne bodo mogli izvesti predstave. Opravičujemo se in upamo, da se vam nismo preveč zamerili ter da nam boste še kdaj namenili Vašo pozornost.

Študentski klub mladih Šentjur

SEZNAM KNJIŽNIČNIH NOVOSTI ZA JUNIJ

MEDICINA

- S. Chiazazi - Barve
- T. Lamovec - Kako misliti drugačnost
- T. Lamovec - Psihosocialna pomoč v duševni stiski
- T. Lamovec - Prehrana - vir zdravja

SPLOŠNI ROMANI

- M. Burgess - Sanje neme deklice
- S. King - Zelena milja

- Z. Kodrič - Barva dežja ali Pritlikavec iz kavarne
- N. McCarthy - Ti.jaz.usoda.net
- B. Novak - Zgodba o uspehu

ŽIVLJENJEPISI

- G. Gluvić - Eric Clapton
- M. Hlastar - Fenomenalno!! Zgodba o Srečku Katancu

iz

V INDONEZIJ

Šesttedensko potovanje ni kar tako. Doma pustiš fanta, družino, prijatelje in celo starega jugeca, na katerega sem se komaj dobro navezala. Pa še finančen zalogaj je povrh vsega. Zamenjaš svoj ustaljen življenjski ritem, podnebje in poloblo. Ampak, kaj je boljšega kot pet prijateljev na poti... Odločitev je padla, okupirali bomo Indonezijo. Pa ne mislite, da smo bili edini Slovenci s takšnim ciljem. Pri naših dveh milijonih smo jih tam srečali še preveč.

22. junija smo se pognali v višave, poleteli preko Frankfurta, počivali v Singapurju in Jakarti, nato pa pristali naravnost na Baliu. Za nekatere sanjski otok, naši vtisi pa nič kaj spodbudni. Sonce zaide že ob šestih zvečer, plaža kot Portorož avgusta, ulice pa zanemarjene. Pa smo najeli džip in se odpravili na potem po otoku. Prva riževa polja in drobne trgovince z izrezljanimi maskami so nam pokazali pravo podobo tamkajšnje kulture. Preračunavanje iz rupij v dolarje, pa še v tolarje nam je sprva delalo probleme, pa smo se kmalu navadili, kot tudi na barantanje z domačini za prav vse, kar se da kupiti z denarjem in Gu Gu bomboni (drugo leto bomo Kolinsko zaprosili kar za sponzorstvo). Obisk stoletnega templja nas je duševno napolnil, nočno plezanje na bližnji vulkan pa nam je razkrilo lepote sončnega vzhoda na južni polobli. Tam, med samimi domačini, smo srečali prvega Slovence, kolesarja Silva, s katerim smo z veseljem delili zajtrk (trdo kuhana jajca iz žveplane vulkanske vode), v zameno pa dobili koristne fotografske nasvete. Prava avantura se je tako začela. Matej se je spopadal z vožnjo po levi strani ceste, indonezijski kombiji pa so, ne meneč se za novopečene turiste, vozili vstric in nenehno opozarjali nase s hupanjem, kot da so šele za lanski božič dobili avtomobilske troblje. Včasih smo se kar tresli od strahu, da nam izposojenega avta ne bo uspelo vrniti v enem kosu. Pa se nismo ušтели; presrečni domačini so nam (ker pač nismo hoteli parkirati tam, kjer bi morali odšteti nekaj novcev), malce preoblikovali vrata in stransko ogledalo. Avtomehanične sposobnosti naše ekipe so se takrat dobro izkazale: vrata smo lično poklepali, čarobne besede za pritrditev ogledala pa niso delovale. Posledica: 20 dolarjev. Pa kaj bi to, smo si rekli, ko pa smo videli tempelj na vodi, opice ob cesti in se kopali v morju, polnem koral. Štirje dnevi kruzanja po Baliu so minili kot za stavo, polni vtisov smo se tako prepustili še lenarjenju na Kuti.

Potem so odrinili, natančneje odleteli proti Sulawesiju, sosednjemu indonezijskemu otoku, kamor bi lahko spravili kar nekaj Slovenij in njenega prebivalstva. Iz letala hop v kombi s štirimi Francozi, pa mimo erotičnih gora v Tana Torajo, pokrajino v osrednjem delu otoka. Povabili smo se namreč na pogreb. Črnine nismo oblekli, to je bilo le za najožje sorodnike, cigarete pa smo vseeno odnesli za darilo. Zaradi majhne vrednosti daril se nam ni bilo treba ustaviti pri dacarskem šanku, kjer so veselo popisali vse dobrote (beri: vole in pujse), ki so jih žalujoči prinesli na žurko. Da, prav ste prebrali, pogrebi so največje slovesnosti za tamkajšnje prebivalce. V lično zgrajeni vasi smo si tako lahko ogledali, kako so klali prašiče in pekli njihovo drobovino, zavito v bambusove veje (baje specialiteta), poskušali nekaj domačih riževih dobrot (odvisno spet od okusa) in skoraj čutili prisotnost štiri mesece starega pokojnika, napihnjenega s formalinom in skrbno postavljenega na častno mesto. Tam bo verjetno počival, dokler mu vaški klesarji ne bodo izklesali luknje v skalo, v kateri bo preživel večnost; če bi ga pokopali v zemljo, bi to povzročilo slabo letino.

(se nadaljuje)

M.O.

En Francoz sprašuje drugega: "Ali veš kakšna je razlika med lizanjem ženske in lizanjem limone?"

Drugi odgovori: "Ne vem, še nisem lizal limone...."

Šentjurski seksološki priročnik

KUNILINKCIJA (5)

Fantje, naslednje vrstice so za vas lahko zlata vredne: Dokazano je, da je ženska v stanju spolne vznemirjenosti še polno uro po tistem, ko je doživela prvi orgazem. V primerjavi s polno sekundo pri moškem, je to kar občudovanja vredno. Se zavedate uničevalne moči tega spoznanja? Se zavedate uničevalne moči vagine? Vagina lahko brez problemov požre celo Schwarzeneggerja, ga prežveči in izpljune kot največjega slabiča na svetu. Ne vem, kako so to merili, toda nekako so izmerili, da lahko ženska v tem času doživi 56 orgazmov. In zdaj si zamislite, da bi pri vsakem spolnem odnosu ženska priskrbeli 56 orgazmov! Prepričani ste lahko, da vas nikoli ne bo zapustila, edino če jo ubijete, pa morda še to ne bi bilo dovolj.

Ko ima punca končno zadosti, pa spolnega odnosa še ni konec. Vidite, medtem ko se pri moškem začne izločati neka kemikalija, ki ga po seksu naredi neverjetno utrujenega in je vse, kar si želi le, da bi lahko zaprl oči in zaspal (punce, ne zamerit, tu nam enostavno ni pomoči), pa si dekle močno močno želi malo crkljanja in pogovora. Božajte jo po telesu, šepetajte, vse dokler se popolnoma ne sprosti in pomiri.

Lekcija zadnja

Da pa ne bi slučajno mislili, da je kunilinkcija, oziroma oralni seks na splošno samo užitek, pa dovolite, da vam pokvarim vso veselje. V nasprotju z razširjenim verovanjem, da oralni seks ne prenaša nalezljivih spolnih bolezni, temu na žalost ni tako. Lahko se nalezete celo AIDS-a, čeprav pri oralnem odnosu ne pride do izmenjave krvi in sperme (če jo partner ravno ne požre). Res je, da je možnost okužbe veliko manjša kot pri penetraciji, vendar je vseeno tu, zato se pobrigajte, da v ustih nimate kakšnih ran preko katerih lahko pride do okužbe (na primer od ščetkanja zob), poskrbite, da nimate kakšnega herpesa ali kaj podobnega, da ženska nima kakšnega vnetja vagine, vi pa vneto grlo in podobno. Čeprav se še to menda ni zgodilo, obstaja celo teoretična možnost, da se preko kunilinkcije nalezete gripe!

Kaj torej narediti v zgornjih primerih? Uporabite lahko kondom, katerega razrežete po dolžini, da dobite nekakšen robček - konec koncev bo tudi navadna plastična vrečka čisto v redu - in ga na eni strani navlažite s kakšnim mazilom in z njim pokrijte celotne ženske genitalije. Zdaj lahko brez problemov ližete. Če pa vam okus po plastiki ni po volji, pa si drugo stran namažite z medom ali marmelado. Važno je, da vaša usta nikakor ne pridejo v stik z njeno vagino. Ah, še en nasvet: vrečko ali kondom po uporabi zavržite - ne smete ga uporabiti več kot enkrat.

Pri felaciji je stvar preprostejša: uporabite kondom. Kolikor vem, obstaja celo neka firma v ZDA, ki proizvaja kondome z okusom, ki so namenjeni ravno zaščiteni felaciji.

Epilog

Tako, to je bolj ali manj vse, kar si lahko privoščimo na teoretični strani kunilinkcije. Pravo učenje se seveda začne z neutrudnim prakticiranjem. Naj vam vsem nadebudnim vajencem zaželim podobno, kot sem zaželel vsem vajenkam felacije: Ne smete se kot pijanec plota držati samo teh nasvetov, ampak si privoščite zadovoljstvo odkrivanja. Odkrijte, kaj je za vas in vašo žensko najboljše in to razvijte do popolnosti, odkrijte svoj "podpis", po katerem boste znani, poiščite in razvijte tisto tehniko, po kateri vas bo vaša ženska zvezanih oči prepoznala med stotinami strokovnjakov za kunilinkcijo.

mf

Spoštovani g. urednik!

Lepo pozdravljeni!

Pišem vam, ker sem dobesečno zgrožena nad tekstom v zadnji številki ŠN z naslovom KUNILINKCIJA (4).

Moram vam povedati, da imamo doma osnovnošolce, ki seveda nič hudega sluteče prebirajo vaš časopis. In potem ... najdejo ta članek.... Njim je nerodno, starejši je zgrožen, ... češ, kako si upajo take stvari objavljati.... Da jih ni sram ipd...

Kot starš - ne veš, kaj bi jim odgovoril, oz. odgovoriš, kakor pač veš in znaš in vržeš časopis stran. Kar je preveč, je preveč!

Ne vem, kako bi se zdelo vam, če bi moral vaš otrok, pravzaprav "na silo" prebrati takšen članek ...

Menim, da je objavljane takšnih člankov v časopisu, ki je dostopen tako širokemu krogu ljudi, povsem nedopustno!

Takšni članki sodijo v "specialne časopise", morda Vroči kaj ali kaj podobnega, ki je ovit v folijo in ga kupi tisti, ki točno ve, kaj bo v njem dobil. **Ne moremo pa nič hudega sluteče otroke, s takimi rečmi tako rekoč posiljevati!**

Opozarjam Vas, da nisem sama takega mnenja - veliko ljudi je dobesečno z g r o ž e n i h, da si kaj takega dovolite.

Če lahko pripomnim, menim, da na tak način ne boste pridobivali novih kupcev, predvsem pa ne toliko, kot jih boste izgubili. Vaš časopis mi je bil sicer všeč, skoraj redno sem ga kupovala, kako pa bo v bodoče, pa bo odvisno od vas.

Pričakujem, da se boste malo zamislili nad tem, kar sem vam napisala in da boste tudi sami prišli do zaključka, da tovrstni članki res ne sodijo v vaš časopis.

S spoštovanjem!

(nepodpisano)

Običajno pismo, katerih avtorstvo ni znano, ne objavljamo, toda tokrat smo naredili izjemo. Čeprav je naslovljeno uredniku, je odgovoril napisal avtor spornih člankov.

Spoštovana bralka ŠN!

Seks je ena izmed najbolj naravnih stvari na tem svetu. Zanikati spolnost pomeni zanikati naravo. Je zelo pomemben del življenja. Brez nje se človeška vrsta le stežka nadaljuje. A vendar spolnost nima le prokreativnih namenov, ampak tudi užitek... Ne vem kako je bilo s tem včasih, toda prepričani ste lahko, da danes ženska, ki se poroči, poleg ljubezni pričakuje tudi všečno spolno življenje z možem. In obratno. Marsikdaj je spolnost, ki ne zadovolji moža ali ženo oz. kar oba, razlog za razpad zakona oziroma varanje. Biti dober in pozoren ljubimec oz. ljubimka je v zakonu zelo pomembno - pravzaprav je eden izmed njegovih temeljev. Spolnost je pač kot denar - ni vse, je pa veliko. Še posebej to velja za mlade.

Spolnost pa je tudi precej izmuzljiva stvar, ki jo je nemogoče popolnoma definirati. Vsi smo namreč spolna bitja - in to še preden se rodimo. Spol nas definira in vpliva naše celotno življenje. Vsakršno izobraževanje o spolnosti je tako prej koristno kot pa škodljivo. Starši, ki svojim otrokom nočejo, ne znajo ali ne vedo kako razložiti spolnost, so slabi starši. Skrivanje pred izobraževanjem o spolnosti danes ni samo zastarelo dejanje, temveč celo nevarno, ker je spolna osveščenost v času AIDS-a zelo pomembna. Prav tako je pomembno ločiti med pornografijo (Vroči kaj in podobne revije) in erotiko. Erotika ni pornografija. Članki kot so Kunilinkcija so bolj primerni za Šentjurske novice kot pa za pornografske časopise. Pravzaprav v Sloveniji ni primerne specializiranega časopisa za tovrstne članke. Nekaj časa je sicer izhajala odlična revija Dotik ljubezni, ki pa je zaradi premajhne prodaje kmalu propadla - kar pove dosti o Slovencih.

Tudi zakrivanje oči otrokom pred tovrstnimi članki je brezpredmetno - tiste, katere to ne zanima, jih tako ali tako ne bodo brali, drugim pa bodo potešili nekaj radovednosti. Potrebno je vedeti, da bodo tudi ti otroci enkrat zrasli in spolno zaživeli, zato ni prav nič narobe, če že vnaprej dobijo vpogled v tisto, kar jih čaka. Ali pa ste eden izmed tistih ljudi, ki so prepričani, da otroci do polnoletnosti ne smejo vedeti, da imajo organe med nogami še za kaj drugega kot za lulanje? In ko nekoč postanejo polnoletni, naj se pa potem kar sami znajdejo v svetu spolnosti, kakor vedo in znajo?

Prepričan sem, da ste v vaši sveti jezi pisali tudi televizijskim postajam, recimo PopTv, A Kanalu, TV Slovenija, itd., zaradi prikazovanja nasilja, posiljevanja, streljanja, klanja, špricanja krvi, in kupov trupel ter podobnih stvari, s katerimi "posiljujejo" naše nič hudega sluteče osnovnošolske otroke **vsak dan**. Pravzaprav sem prepričan, da ste poslali ogorčeno pismo tudi članicam (bivše) skupine Spice Girls, saj si njihove pesmi popevajo največkrat osnovnošolke, vsebujejo pa tekste kot so "If you want to be my lover" ("če hočeš biti moj ljubimec..."). In to popevajo devetletnice!

Kot vidite, se spolnost obnaša kot žoga na vodi - bolj ko jo skušate potlačiti, višje in močnejše vam bo priletela nazaj ter vam eksplodirala naravnost v obraz. mf

Kuharski kotichek

Kaj kuhati v avgustu?

Še enkrat nekaj o blitvi, tokrat bolj po naše. Sploh bo to kosilo bolj klasično naše.

Začeli bomo z govejo juho z zdrobovimi žličniki. Juho že znamo skuhati, žličnike pa pripravimo takole: vzamemo žlico masčobe, jo mešamo, da naraste, dodamo dve jajci in spet dobro zmešamo. Nato počasi dodajamo pšenični zdrob - 4 žlice. Maso pustimo nekaj časa počivati, da se zdrob napoji. En žličnik lahko poskusno skuhamo, da ugotovimo, če je masa primerna. Če je premehka, dodamo še malo zdroba, sicer pa nekaj kapljic vode. Z mokro žlico zajemamo maso in jo zakuhavamo v vreli juhi. Juha z žličniki naj lažno vre še 15 minut.

Kot prilogo h kuhani govedini pripravimo blitvo. Vzamemo pol kilograma blitve, odstranimo peclje, operemo in kuhamo v slanem kropu nekaj minut. Jo odcedimo in na drobno sesekljamo. Pripravimo prežganje iz žlice moke, dodamo blitvo in zalijemo z vodo. Delno lahko vodo nadomestimo z mlekom. Posolimo, popopravimo, dodamo 2 zrne strtega česna in pustimo da vre 5 minut. Jed lahko izboljšamo s kislo smetano.

Zraven ponudimo pire krompir.

Namesto kuhane govedine lahko damo na krožnik tudi jajce, pečeno na oko. Zgodaj spomladi lahko blitvo nadomestimo s "špinačo" iz mladih kopriv, ki je še posebej zdrava. **C.H.**

Prireditve v avgustu

Sobota, 12. avgusta ob 17. uri na bazenu:
Baszajenje - pol parti (SKMS)

Petek, 18. avgusta ob 21. uri v "Prostonu":
Literarni večer (SKMS)

Sobota, 26. avgusta ob 11. uri na Reševni:
Srečanje pianistov

Četrtek, 31. avgusta ob 19. uri v Ipatovi hiši:
predavanje Petra Arčiča, z diaspetrali, o delovanju in izvanju v Stockholm

Planinski izleti
Triglav: 11. avgusta - PD Prevorje,
20. avgusta - PD Slivnica;
Mališka planina in Ojstrica: 15. avgusta PD Slivnica

Kino
4. in 6. avgust ob 20. uri: **Gladiator**
11. in 13. avgust: **Resnična zgodba**
18. in 20. avgust: **Ena brečevica**

Obvestila matične službe

Poročili so se

Boštjan Zidar iz Celja in Saša Erjavec s Kalobja, Jožef Mastnak iz Prožinske vasi in Dorica Pušnik iz Lokarja, Edvard Postrak iz Hruševca in Heimann Tanja iz Berlina, Miha Cmok iz Tratne in Barbara Bobnar iz Pletovarja, Darko Jager iz Jarmovca in Urška Koprivc iz Šentjurja, Cvetko Koprivc iz Paridola in Boža Robič iz Slatine, Anton Senica iz Praprotnega in Ivanka Kovačič iz Repuša.

Umrli so

Damjan Lipovšek (27) iz Jakoba, Miroslav Vogrinc (73) iz Šentjurja, Marija Jazbinšek (80) iz Jelc.

MALI OGLASI

Izvajam glasbo vseh zvrsti za vse priložnosti. Zelo ugodno. 041/951-524 (Gašper).

Oddam vzdrževan družinski grob v Šentjurju. Tel. 481 - 147 in 743 - 059.

Oddam poslovni prostor - pisarno v središču Šentjurja. Tel. 041 759 816.

Vicko Puser - sedemdesetletnik

Svojo pot šentjurskega javnega delavca je začel v kmetijski zdruzi Dobje takoj po odsluženju vojaškega roka. V Dobju je sčasoma postal tudi upravnik zadrage. Kasneje se je KZ Dobje najprej združila s KZ Planina, nato pa še skupaj z vsemi združili v občini v KZ Kalobje s sedežem v Šentjurju. V njej mu je bila namenjena dolžnost vodje obrata kmetijske mehanizacije, a je vmes posegla občinska kadrovska služba. Ker v občinskih strukturah ni bilo nikogar iz Dobja, je Vicko dobil nalogo občinskega sindikalnega organizatorja. To službo je uspešno povezal z nadaljnjim pravnim izobraževanjem,

kar mu je omogočilo, da se je prijavil na razpis za direktorja obrtnega komunalnega podjetja. Pod njegovim vodstvom se je obrtno komunalno podjetje poglobilo v komunalno dejavnost, še posebej po formiranju komunalno cestne skupnosti. Razvilo je vodovodno in servisno dejavnost, prevzelo vzdrževanje komunalnih naprav in trgu in posameznih KS in ustanovilo gradbeno in pleskarsko obrtno dejavnost. Podjetje je imelo več kot 100 zaposlenih. Ob naslednji reelekciji se je g. Puser delno invalidsko upokojil in s polovičnim delovnim časom urejal kadrovske, premoženjske in delno komercialne posle.

S svojo življenjsko sopotnico Cilko sta se iz Dobja preselila za dobro desetletje v Dramlje, leta 1971 pa dokončno v Šentjur.

Iskrene čestitke ob jubileju in naj mu bodo naslednja leta naklonjena z zdravjem in srečo!

V. Jagodič

zdravniški nasveti

Novo o zdravljenju debelosti

Draga Kovač - Škoberne, dr. med.

Debelost ni le estetski problem, temveč je najbolj razširjena kronična presnovna bolezen s hudimi zdravstvenimi posledicami. Najpomembnejša je seveda preventiva že od malih nog dalje, to sta primerno kalorična hrana in povečana telesna aktivnost. Ko do debelosti že pride, je za trajni uspeh potrebno spremeniti način življenja, ki vključuje vse našete aktivnosti in postane resničen "novi stil".

Velikokrat pa kljub trudu ni uspeha in je potrebno zaradi prevelikega tveganja zaradi koronarne bolezni, povišanega pritiska, zvišane ravni maščob v krvi in nastanka sladkorne bolezni uvesti farmakološko zdravljenje debelosti. Za takšno zdravljenje imamo zdaj dve možnosti - zdravilo s centralnim delovanjem, ki zmanjšuje potrebo po hrani in povečuje občutek sitosti (REDUCTIL) in zdravilo, ki zmanjša resorpcijo maščobe iz črevesja, tako, da v črevesju zavira razgradnjo maščob (XENICAL).

Obe vrsti zdravil je moč dobiti tudi pri nas. Poleg jemanja zdravila, upoštevanja navodil glede hipokalorično uravnoteženo prehrane, skrbi za redno fizično aktivnost in motivacijo za zdrav način življenja, je potreben še zdravniški nadzor takšnega načina hujšanja.

Ko te piči žuželka

Goran Šiljeg, dr. med.

Večina ljudi po pikih žuželk iz reda kožekrilcev - čebel, os, sršenov, čmrljev - nima večjih težav. Pik žuželke je sicer vedno boleč, na mestu pika nastane srbeča rdečina in otekline, ki izgine v nekaj urah.

Pri nekaterih ljudeh, takšnih je približno 5 na 1000, pa se po piku pojavi alergijska reakcija. Ko se alergija enkrat pojavi, jo lahko pričakujemo po vsakem ponovnem piku enake ali tudi sorodne žuželke (strupa čebele in čmrlja sta zelo podobna, kot tudi strupa ose in sršena).

Alergijska reakcija se lahko pokaže z veliko oteklino na mestu pika, ki ostane več dni, ali pa v obliki sistemске reakcije praviloma v roku nekaj minut po piku. Simptomi so lahko **blagi** (srbečica, izpuščaji po vsem telesu, otekanje okrog oči), **zmerni** (cmok v grlu, krči v trebuhu) ali **težki** (omotičnost, dušenje, izguba zavesti zaradi znižanja krvnega tlaka). Pri sistemski alergijski reakciji je navadno potrebna pomoč zdravnika, vendar ljudje, ki so težko alergijsko reakcijo preživeli, živijo v večnem strahu pred ponovnim pikom. Bolniki s sistemsko alergijsko reakcijo imajo pri naslednjem piku največkrat podobne ali blažje težave, redkeje je reakcija težja. Pri otrocih preobčutljivost pogosto počasi izveni. Bolnik, ki je imel alergijsko reakcijo, se dva do tri tedne po tej reakciji manj burno odzove na ponovni pik. Preobčutljivost za strup pri nekaterih bolnikih izgine, če jih žuželka več let ni picala.

Kaj storiti, če ste hudo alergični na pik žuželke?

Najpomembneje je, da se piku izogibate, vedno pa morate imeti pri sebi zbirko zdravil za samopomoč in jo tudi uporabiti, če vas žuželka piči. Morda vam bo zdravnik svetoval specifično imunoterapijo.

Cvetke s policijske postaje

Preteklo policijsko obdobje je zaznamovala porast "veselih" soferjev. Kar 33% pihajočih je napihalo preveč promilov. V času posebne akcije, ki so jo policisti izvedli v noči s 7. na 8. julij, pa je bilo v rožkah celo 43% prizkušanih voznikov. Če k temu dodamo še rezultate "rekorderjev", ki so se tokrat zelo, zelo "izkazali", potem je pravzaprav čudno, da število prometnih nezgod sploh ni večje (23).

Najprej rekorderji

Na top listi rekorderjev je prišlo do spremembe na drugem mestu. Januarski rekorder Bogdan Z. s 3,96 promilami je še vedno v vodstvu, Zdravko G. iz Šentjurga s svojimi 3,23 promilami pa je zdrsnil kar na četrto mesto. V koš sta ga dala Enes K. iz Podpeči nad Marofom (3,82 promile) in Zlatko O. iz Jakoba (3,28 promile).

Samo eden v "hladilniku"

Edini, ki si ga je v preteklem obdobju prislužil je bil Branko Đ. iz Šentjurga. V sredo, 28. junija, so ga že v ranih dopodanskih urah hudo razjezili domači, ki niso prijemali na njegove ročne vzgojne ukrepe, ob močni zvočni spremljavi pa je tudi preizkušal lomljivost domačega pohištva in celo treniral met klešč v sina. Ko so ga prišli pozdraviti policisti, je tudi njim v obraz povedal vse tisto, kar si navadni državljani mislijo o njih. In še nekaj več. Z ličnima zapestnicama na rokah in z oboroženim spremstvom so ga pospremili do Celja.

Operacija "Kresna noč na Slivniškem jezeru"

Bila pa je zastavljena za malenkost drugače, kot so si zamislili organizatorji. Šlo pa je le za okrasne pokrove, ki so izginili iz opla, last Srečka V., za polomljeno in ukradeno

zastavo, pa za telefonski aparat iz javne govorilnice, ki se je nenadoma znašel v občestnem jarku in morda še za kakšno poniglavost, ki je oškodovanci niti niso prijavili. Policisti so bili pridni in so kmalu odkrili veseljake. To so bili Boštjan D., Damjan P. in Miran M., vsi iz okolice Slivnice. Nad telefonom se je znesel mladoletni D.M. iz Celja.

Mami na izletu, oči pa strelja

Zgodba se je odvijala na znani lokaciji v Loki pri Žusmu. Mamica je svojega malčka zaupala v varstvo svojemu očetu in materi ter odšla na izlet. Ko se je očka Branko P. vrnil s šihta domov, kajpada primerno okrogel, mu zlasti ni bil povšeči bodoči tast Martin B. iz Bovš. Beseda je dala besedo, dialog pa se je zaključil s streljanjem. Prvi naboj je zgrešil, drugi pa se je zataknil v cevi doma izdelane puške in tako je Martin odnesel celo kožo. Zanimivo je, da je puška takoj po incidentu čudežno izginila in je policisti še do danes niso uspeli najti.

Nekomu je moral povedati

Ker ni našel nikogar, ki bi se mu lahko izpovedal, je Vladimir M. iz Šibenika 2. julija zvečer pred lokalom Palma na cesti Leona Dobrotinška pod nujno ustavil policijsko patroljo. Dežurnemu policistu je povedal, da je baraba, pa še več drugih učinkovitih okrasnih

pridevnikov je uporabil. Tudi s svojimi borilnimi veščinami se je tako hvalil, da se je dežurni policist čutil v dno duše užaljenega, s čemer je Damjan storil kaznivo dejanje in zato je že na čakalni listi za g. Lichtenegerja.

Dokazal se je

Kaj je prišlo mladoletnega Aleša K. iz Šentjurga, ki je 5. julija sredi noči poskušal spati kar na cesti Kozjanskega odreda, niso mogli izvedeti niti slučajni avtomobilisti, ki jim je preizkušal zavore, niti policisti, ki so "zaspanca" uvidevno naložili v marico in zapeljali na policijsko postajo. Še preden pa sta ga oči in mami, ki sta prišla identificirati svojega nadobudneža, prevzela v svoje varstvo, je le-ta popestril monotonijo policijske postaje z razbitjem priložnostne šipe. **F.K.**

POZOR, RADAR!

Laserski merilci hitrosti vas bodo na območju občine Šentjur čakali v zasedi vsak dan med 31. julijem in 7. avgustom.

Dne 9., 12., 15., 18. in 28. avgusta pa lahko pričakujete, da vas bo za kakšnim nepreglednim ovinkom ujel v grehu oni pravi radar.

Oba imata približno enake cene. Pa srečno in bolj počasi!

Nova stran v zgodovini šentjurskega nogometa

Obrnile pa so jo dekleta in žene z Grobelnega in Tratne. V soboto, 22. julija, je bilo na igrišču in okrog igrišča na Grobelnem bolj živahno, kot na šentjurskih drugoligaških tekmah. Kar 22 nogometašic, nekatere niso skrivale, da prvič brcajo, pa okrog 200 glasnih navijačev in vse kar spada zraven k takšnemu spektaklu: boben, harmonika, navijanje otrok "dajmo, mami", pa zaključek s torto in znanim steklenim "mačističnim" ženskim darilom za v usta itd. Rezultat je bil sicer miroljuben 1:1, tekma pa tako vroča - kot je komentiral eden od gledalcev - da se je moker asfalt takoj posušil. Punce so se tako razgrele, da sta jih kapetanki, Gajškova (Tratna) in Mesičkova (Grobelno) po zaključnem sodniškem pisku komaj prepričale, da so se odpovedale streljanju penalo.

Za naslednjo številko ŠN pripravljamo fotoreportažo s tekme.

F.K.

Klumpoviada na Planini

V soboto, 22. 7., se je na Planini pri Sevnici odvijal ulični košarkarski turnir ali streetball po domače. Lepo vreme je tja pritegnilo marsikatero košarkarsko navdušeno dušo. Organizatorji turnirja, KLUMP - Klub mladih Planina, so si tako zadovoljno meli roke. Ob pričetku turnirja ob 13. uri se je na asfaltnem igrišču pri šoli zbralo šestnajst košarkarskih ekip iz Planine, Šentjurga, Žalca in drugod. Glede na to, da je bil turnir izveden prvič, je bilo število prijavljenih ekip več kot zavidljivo. Ob povezovanju Simone Kopinšek, ki je na prireditev prišla iz Rogatca, so največ spretnosti pod obročem pokazali zmagovalci turnirja Pivovarna Haler, sicer stari znanci vseh streetballov širom Slovenije. Drugo mesto so po trdem boju v finalu osvojili gostje iz Študentskega kluba Žalec, tretji in četrty pa sta bili šentjurski ekipi - Drzni in Lepi in Hruševci, ki sta si nagrado tudi bratsko razdelili.

Zabave pa ob podelitvi glavne nagrade še ni bilo konec, saj so organizatorji pripravili še žur do zgodnjih jutranjih ur. Prvi se je na odru pojavil domača legenda Janko Narat, t.i. Jenki, ter zbrani množici odpel nekaj svojih skladb. Ob tragičnem puku strune na kitari je nadaljeval le ob playbacku. Za njim so

na oder stopili še mladi glasbeniki iz Šentjurga, skupina Zakon. Pokazali so, da bo mogoče iz njih še kaj. Zabavo pa je do konca razvnela skupina, ki smo jo vsi pričakovali - M12 iz Rogatca -, in znova dokazala, da zna razživeti poslušalce. Organizator KLUMP se je tokrat resnično izkazal in Klumpoviado pripeljal brez večjih zapletov do konca.

Še nekaj izjav sodelujočih:

Marko Vouk (predsednik KLUMPA, ekipa Dream team): Stvar je stekla kot smo si začrtali. Veliko so nam pomagali sponzorji in vsa čast jim. Streetball je svetovno uspel. Šestnajst ekip je veliko za prvič. Moram pa povedati, da je za ta projekt delalo vsaj dvajset ljudi in brez njih tega turnirja ne bi mogli izpeljati.

Jure Raztočnik (ekipa Tevžiji in Jureki): Organizacija je bila na višku, z problemom, da organizator ni točno vedel kaj se dogaja po deseti dosojeni osebni napaki. Vse čestitke mladim Lakersom, ki so zbrali toliko poguma, da so se spopadli z ekipami, ki so bile za dve generaciji starejših od njih.

Tomaž Knez - Bluzz (DJ med prireditvijo): Tekmovanje je bilo na visoki ravni. Ekipa je prišla od vseh poldnev predvsem pa iz Planine in Šentjurga. Vreme je bilo kot naročeno lepo in sončno.

J.G.

NK Šentjur na začetku

V priprave za novo sezono so krenili tudi šentjurski nogometaši. Zaenkrat je stara ekipa še popolna, med njimi pa smo opazili tri nove obraze. Ljubiteljem nogometa je gotovo najbolj poznan Dejan Bauman, bivši igralec Publikuma. Priimka drugih dveh sta Gojkovič in Muršec, menda sta dobri okrepitvi. Rezultati prvih treh prijateljskih tekem (Triglav, Posušje, Bih) so sicer nespodbudni, a vendarle to je šele začetek priprav. Kako pa se bodo pripravili do začetka prvenstva, bo moč videti že na pokalni tekmi proti Jadranu, ki bo šestega v avgustu. **Lž**

Občina je bila sponzor nogometnega turnirja

Društvo za mali nogomet Šentjur je 1. julija organiziralo turnir, ki se ga je udeležilo 13. ekip. Zmagala je ekipa Fizerstvo Tina, pred ekipama Diabolo in Alan Ford. Prijetno je presenetila domača ekipa "Mladiči", ki je v dramatični tekmi premagala Cigrad iz Šoštanja. Sponzorja turnirja, župan Malovrh in direktor hotela Žonta Podkoritnik, sta bila navdušena nad kvaliteto igre. **F. Zupanc**

Pred pripravami košarkarjev

Gradnja prvoligaških temeljev

KK Kemoplast bo priprave začel pa s prvim avgustom, ko bo na vrsti običajno testiranje. Bazične priprave bodo izvedene v bližnjem Kozjem, kjer je prav g. Lapornik sam vzpostavil razmere za kaj takega. V bližini pa je tudi vsa potrebna infrastruktura za kvalitetno vadbo.

Tudi kar se tiče igralnega kadra so spremembe še vedno možne, operiranje z imeni pa v tem trenutku ne bi bilo smotno.

Zaradi spremembe pravil in dosledne zahteve KZS bodo v hruševski dvorani postavili tudi nov semafor, katerega cena je marsikomu povzročila precej sivih las.

V teku so evropska košarkarska tekmovanja za mlajše selekcije. Na reprezentančnih spiskih se tokrat ni znašel Andrej Maček. Uspešnejši je bil Davorin Škornik, ki bo v Makedoniji branil barve domovine, novi kemoplastovec Matej Črešnik pa se je zaradi poškodbe odpovedal reprezentančnim aktivnostim.

Spored bitk

Zaradi olimpijskih iger se bo prvenstvo začelo šele 30. 9., vendar že v ritmu sobota - sredo. Šentjurčani bodo najprej gostovali v Sežani in v Zagorju, 7. oktobra pa bodo doživeli domači krst proti Heliosu. Srečanja z velikimi tremi Krko, Pivovarno Laško in Union Olimpijo bodo novembra, slednja ekipa bo edina gostovala pri nas.

Pridni na vseh področjih

Mlini na krovnih košarkarski organizaciji meljejo počasi, a zanesljivo naprej. KZS nam je tokrat postregla z nekaj statistike. V 1. B ligi, od koder se Šentjurčani vsaj za eno leto poslavljajo, so ekipe v pretekli sezoni "kasirale" povprečno po 3,5 tehnične napake. Naši košarkarji so bili tudi v tem elementu "pridni" in skupaj s Hrastničani in Sobočani osvojili prvo mesto s po šestimi tovrstnimi prestopki.

Uvrstitve košarkarskega podmladka

V konkurenci mladincev je v državnem merilu v pretekli sezoni sodelovalo 51 klubov, naši fantje pa so bili uvrščeni na 23. mesto. Podobno uspešni so bili tudi kadeti, ki so bili 26. med 60 ekipami.

Kot novopečenim prvoligašem pritiče, smo v Šentjurju lani tudi pridno obiskovali tekme. V vsej sezoni se je na 14 tekmah v hruševski dvorani zbralo 2685 ljubiteljev "oranžnega balona" (192 na tekmo), kar nas uvršča na drugo mesto za Konjičani. Prvoligaški klubi so za primerjavo zbrali po 400 glavo množico in več. **br**

Lanska statistika novincev pri KK Kemoplast

	cm	kg	rojen	M	T	% I	% PM	SK
Jadranko Čovič	203	108	10.8.1970	32,3	10,9	51	78	4,5
Črešnik Matej	204	102	14.2.1980	29	11,1	62	74	5,1
Petrovič Ilija	193	76	2.4.1976	23,7	8,2	45	67	1,1

M - povprečno št. odigranih minut, T - povprečno št. doseženih točk, % I - odstotek meta iz igre, % PM - odstotek prostih metov, SK - skoki. Vir: KZS

Tri naše atletinje v državni reprezentanci

Osebni rekord Monike Jevšnik

V začetku julija je bil v češkem Olomucu četverboj mladinskih reprezentanc Madžarske, Hrvaške, Češke in Slovenije. V slovenski reprezentanci sta nastopili Šentjurčanki Nataša Oset in Monika Jevšnik in Martina Ratej, metalka kopja iz Loč, ki pa nastopa za AK Koval.

Slovenska reprezentanca ni preveč blestela, saj je zasedla zadnje mesto. Šentjurčanke niso razočarale, saj so dosegle solidne rezultate. Še najbolj se je izkazala 19-letna Monika Jevšnik iz Nove vasi, ki je sicer že leto dni članica celjskega Kladivarja. Monika je tekmovala na 400 metrov z ovirami in je bila med osmimi tekmovalkami četrta. Na Češkem je v svoji šestletni karieri četrtrič nastopila za reprezentanco in s časom 1:04,95 dosegla osebni rekord na 400 m z ovirami. Njen čas je med slovenskimi mladinkami tretji najboljši, tako da je bila Jevšnikova minuli vikend med favoritkami za najvišja mesta na mladinskem državnem prvenstvu, ki je bilo v Ravnah na Koroškem.

Atletinja, ki je pred kratkim maturirala na celjski prvi gimnaziji in si želi študirati stomatologijo, je trenutno na zasluženih počitnicah, za ŠN pa je o počutju v celjskem klubu in načrtih povedala: "Predvsem se moram zahvaliti trenerju

Mladenu Pavleku, ki zares zna delati z atleti. Predvsem sem v Celju veliko pridobila na psihološki trdnosti, saj naše delo temelji na zaupanju in enakem obravnavanju vseh atletov. Četudi si v krizi si enakovreden in ti pomagajo, da spet ujameš

Ratajeva in Osetova na stopničkih

Prejšnjo soboto in nedeljo je bilo v Kranju člansko državno prvenstvo v atletiki, na katerem je nastopilo tudi nekaj šentjurskih atletov. Najuspešnejši sta bili Martina Ratej in Nataša Oset. Ratajeva je kopje vrgla 46,26 m in zasedla drugo mesto, Osetova pa je s časom 19:15,24 osvojila tretje mesto na 5000 metrov.

formo. Zdaj me čaka nekaj oddiha, potem pa spet na delo. Glede na to, da bom verjetno študirala v Ljubljani, si bom seveda morala tako urediti tudi treninge, nikakor pa nimam namena prekiniti kariere."

L.H.

Za vas se trudi Pepca Planinc

Dragi Roman!

Tako dolgo te že nisem videla, da ti moram pisati.

Najprej vreme. Kakšno poletje! Najprej mi je bilo vroče, da mi je teklo po vseh grabenčkih, zdaj sredi julija pa zmrzujem kot mokra kura. Sem takšen nahod zadnjič fasala na gradu, ko sem si ogledovala Domna, pa tisto njegovo Anko in vso njuno enako razžaloščeno družino s Rikotom na čelu, da mi je šnetctihlov zmanjkalo. Baba zmešana, sem se ozmerjala, mar bi raje stopila na pir v Fakulteto, kot vsi razsodni tržani, lepo na toplem cuzala svojo dozo, pa Domen gor ali dol. Pametni ljudje prvo poskrbijo za zdravje in šele potem je na vrsti kultura. Zato pa na gradu ni bilo tebe. In tudi tvoje mini gospe ne, ki menda nekaj ajfra zaradi mojih javno izraženih nagnenj. Hm, ta tvoja kulturna abstinenca, ali kako se že učeno reče, če te nekdo ne šmirgla, ne kaže dobro. Že zadnjič si nas pustil na cedilu, ko smo romali na DOMIMO na Prevorje, zdaj pa še tole. Romanček, Romanček, kaj še nisi videl svojega šentjurskega šefa Jurija, kako hodi na vse božje in manj božje procesije, ali vozi nevarne romunske traktorje po hribih in tudi skozi samo mestno središče? Vse za svoje podanike. Ti pa samo tičiš v tistem Montparisu. Skoraj tako kot Viki. Le da njega od šanka in tiste device še potegnejo obiski ženice, tebe pa še to ne. E, moj dragi, več boš moral dati na kulturo. Vsaj toliko kot naš Jenki na umetnike in na rože. Pravzaprav na enega umetnika in na eno Rožo. Ampak za enkrat je tudi to čisto dovolj. Kot je bilo dovolj, da sta za

trenutek prišla na Tajfunov piknik kar oba gospoda Špana. Pokazala in dokazala sta, da ljubita to planinsko rajo in šele potem odbrzela v daljno službeno Ljubljano. Vidiš, tako se služi ljudstvu! In če bi bil vsaj pol tako dosledno nasmejan in tečen kot je dobjanski župan Franci, bi morda tudi ti že imel svojo občino, pa skozi Planinsko vas široko in po sredini z belo črto premalano črno cestico, pa zastavo in grb, in tudi tvoji Gordani bi se morda prilegla kakšna KS medalja. Tvoj kamerad in sosed, liberalni Pajek s Prevorja, je glede teh zadev rahlo drugačen. Če je prilika, se postavi celo pred mikrofoni in kot pravi spiker gunca afne v korist svojega ljudstva. In če prevorsko mladež popade groza, na primer ko začnejo s svojim bum, bum šentjurski Špilferderberji, stopi smelo na plesišče, pa čeprav v smrtni grozi, in nato druge potegne za seboj. Bi ti prijateljsko svetovala, da naj vsaj na Šmarjetno nedeljo tvoja Gordana speče nekaj sladkega, pa pridita s cekrčkom v trg. Pa tudi nič vama ne bi škodilo, če bi stopila k spovednici in obhajilni mizi. Tako kot naš skupni Jurij ali dobjanski oblastni dvojec.

Pa kaj se jaz ubadam s teboj in tvojo vzgojo, ko pa si gluha za sleherno pametno besedo. Tako sem obupana, da bom na naslednjih volitvah menda kar sama šla na plakate in hruške.

Tvoja Pepca

NAGRADNA KRIŽANKA

								NOVICE	ODLIČEN V STRATEGIJI	ŠTEVNIK	ENICA	EDEN OD KAŠTELOV	HRVAŠKA IGRALKA TENISA (MAJOLI)	ČERNIGOJ AVGUST	NOVICE	ZAČETEK NOGE PRI ČLOVEKU (MNOŽINA)	
								NEKDANJI JUGOSLOVAN- SKI ATLET NENAD							KALIJ		DELČEK PRORAČUNA
								MESTO NA SLOVAŠKEM									
								JAPONSKO DVOKOLESN VOZILO						PALEST. LIB. ORGANIZATION			
								AVSTRIJA	ASTAT				KAKOVOSTNI PREMOG				
									UMAZANE (HRVAŠKO)				OCET				
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	SLOVENSKI DIRIGENT ANTON	ČE (STARIN- SKO)	JOULE	SPODNJI DEL POSODE	16. ČRKA SLOVENSKE ABECED	ČITATI	METEORJI	TONE PAVČEK			EDVARD KARDELJ				NITKA		AMPER
							MESTO V NEMČIJI	PAPIGA			OCVIRK ANDREJ				AMERIŠKI ONKOLOG		MADŽARSKI SKLAD.
GESLO																	
AKTINIJ			DUŠIK		REP. OF STH. AFRICA				JOD		1000 kg		RIMSKI CESAR AVRELIJ				
			ANGL. POL STRANKA		PREDLOG				DEL		OOŽAGAN KOS DEBLA		DEL BESEDE BAČKA				
GESLO (nad.)								PUŠKA S KRATKO CEVJO									
URAN		VEZNIK		POSLIKAVA KOŽE													1. VOKAL
		POLMER		KISIK	RIMSKA 5												
GESLO (konec)														PISATELJICA PEROCI			

SLOVARČEK: ERKEL - MADŽARSKI SKLADATELJ: TEMIN - AMERIŠKI ONKOLOG: AEROLITI - METEORJI

Turistična agencija Kekec bo srečno izžrebalo **Andrejo Budna** iz Plānine, ki je pravilno rešila nagradno križanko iz prejšnje številke, popeljala v **Gardaland**! Nagrajenka bo o podrobnostih izleta seznanjena po pošti. **Čestitamo!**

Lahko bi bilo res

Je Jurij prepričan v svojo zmago?

Občani so zaskrbljeni: le še nekaj mesecev je do volitev, na nadvozu, največji šentjurski črni gradnji, pa še nobene demonstracije gradbene mehanizacije?

ŠN razprodane

Skrivnost uspešne prodaje zadnje številke ŠN je razjasnjena: pokupili so jih občinarji, da folk ne bi zvedel za njihove plače.

Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri!

Takoj po zaključku šolskega leta so cestarji ob šolah namestili opozorilne table, da jih zaradi dopustov ne bi prehitel 1. september.

Ne bo težko

Po junijski proslavi v Jurkloštru, ko je nekdo uporabil za tisti del Kozjanskega izraz slovenski Sandžak, se je tudi v NATO vojaških krogih močno okrepilo zanimanje za ta teritorij kot za poligon za zahtevnejše vojaške vaje. Ampak samo pod pogojem, da teritorij ostane prometno tako prvinski, kot je bil doslej. Kot smo zvedeli, so jim pristojni iz naše občine z lahkoto dali ustrezna zagotovila.

Laški župan se uči pri Malovrhu

Zaradi šentjurskih izkušenj s prevorsko šolo in njenimi gradbenimi težavami si je laški župan zagotovil časovno rezervo in je otvoritev šole v Jurkloštru odločno postavil na konec šolskega leta.

Čokl na šentjurski naj listi

Podžupan Čokl uspešno prevzema štafetno palico od nekdanjega šentjurskega občana Nikole, ki je bil s svojim "polagano" prava maskota kraja. Po številu korakov na minuto, storjenih na službenih sprehodih okrog Občine že prekaša legendarno "polaganega" Nikolo in se nepreklicno zapisuje v šentjursko zgodovino.

Predlog za občinsko priznanje

Josipa Pintarja, Konjičana, ki direktoruje našemu podjetniškemu centru in hkrati tudi naši konkurenci "Šentjurčanu", uredništvo Šentjurskih novic uradno nominira za letošnje občinsko priznanje. V četrť leta je za informiranje občanov uspel dobiti (in porabiti) petkrat več občinskega denarja kot ŠN v sedmih letih.

Njena skrb za dobro spanje

Ali lahko mirno zaspite? Tako se zaskrbljeno sprašuje v svojem uvodniku glavna urednica "Šentjurčana"? Zanimivo, da to sprašuje bralce, ne pa svojih šefov.

Ve se, kdo je prvi

Župan je glavni, nad njim pa sta le modro nebo – in njegova žena. Res ne vem, zakaj se potem nekateri zmrdujejo, ker je dobjanski župan najvišje občinsko priznanje dal svoji ženi.

Čestitamo

Po večletnem koruzništvu sta te dni končno pred bogom in cesarjem dahnila svoj da - šentjurska SLS in SKD. Ker ni šlo ravno za poroko iz ljubezni, se je vse zgodilo v najožjem družinskem krogu in daleč od ponorelega sveta. O medenih tednih ne poročajo.

• **NAJVEČJA PONUDBA JAPONSKIH VOZIL TOYOTA, SUZUKI IN SUBARU** •

TOYOTA **YARIS - EVROPSKI AVTO LETA 2000**

1.0 ali 1.3, 3V ali 5V od **1.934.400 SIT**

AKCIJA cool

Privoščite si dolgo, vroče poletje v prijetno ohlajenem Yarisu za samo **98.000 SIT**

**KLIMA ZA SAMO 55.000 SIT
ALI 155.000 SIT POPUSTA**

SWIFT

1.0 ali 1.3, 3V ali 5V od **1.535.940 SIT**

SUBARU

FORESTER 2.0 GL AWD

AKCIJA SUPREME

že za **4.692.000 SIT**

(ABS in klima brez doplačila)

PRODAJNO SERVISNI CENTER

ANDI AVTO d.o.o.

Salon Celje, Miklošičeva 5, 483-473 • Salon Šentjur, 743-086, servis in rezervni deli, 743-389

PONUDBA RABLJENIH VOZIL

Delovni čas:

ŠENTJUR - pon-pet: 8.00-17.00, sob: 8.00-12.00,
PE Celje - pon-čet: 8.00-18.00, pet: 8.00-15.00, sob: 8.00-12.00

UGODNI KREDITI TOM + 4,5%
KREDIT NA POLOŽNICE
STARO ZA NOVO
STARO ZA STARO - LEASING

OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič

tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 ŠENTJUR

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev

z eno do deset letno GARANCIJO

**GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE**

VUILLET VEGA

VD

**VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE**
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE
occhiali

Ray-Ban

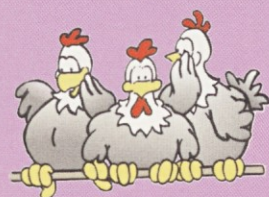
Ko potrebujete več...

samopostrežna prodajalna

MEJA

šentjur, d.d.

AKCIJSKE CENE

- pijač
- keksov
- zamrznjenih izdelkov
- sadja
- zelenjave
- delikatese

**TRAJNO
MEJNA CENA**

- dnevno svežih jajc
 - jabolk
- testenin Meja
- lešnikov

**OBIŠČITE NAS
IN SE PREPRAČAJTE!**

Pričakujemo vas vsak dan od 7.30 - 19. ure, sobota od 7.30 - 14. ure.

Telefon: 574 31 94

Celje - skladišče

D-Per

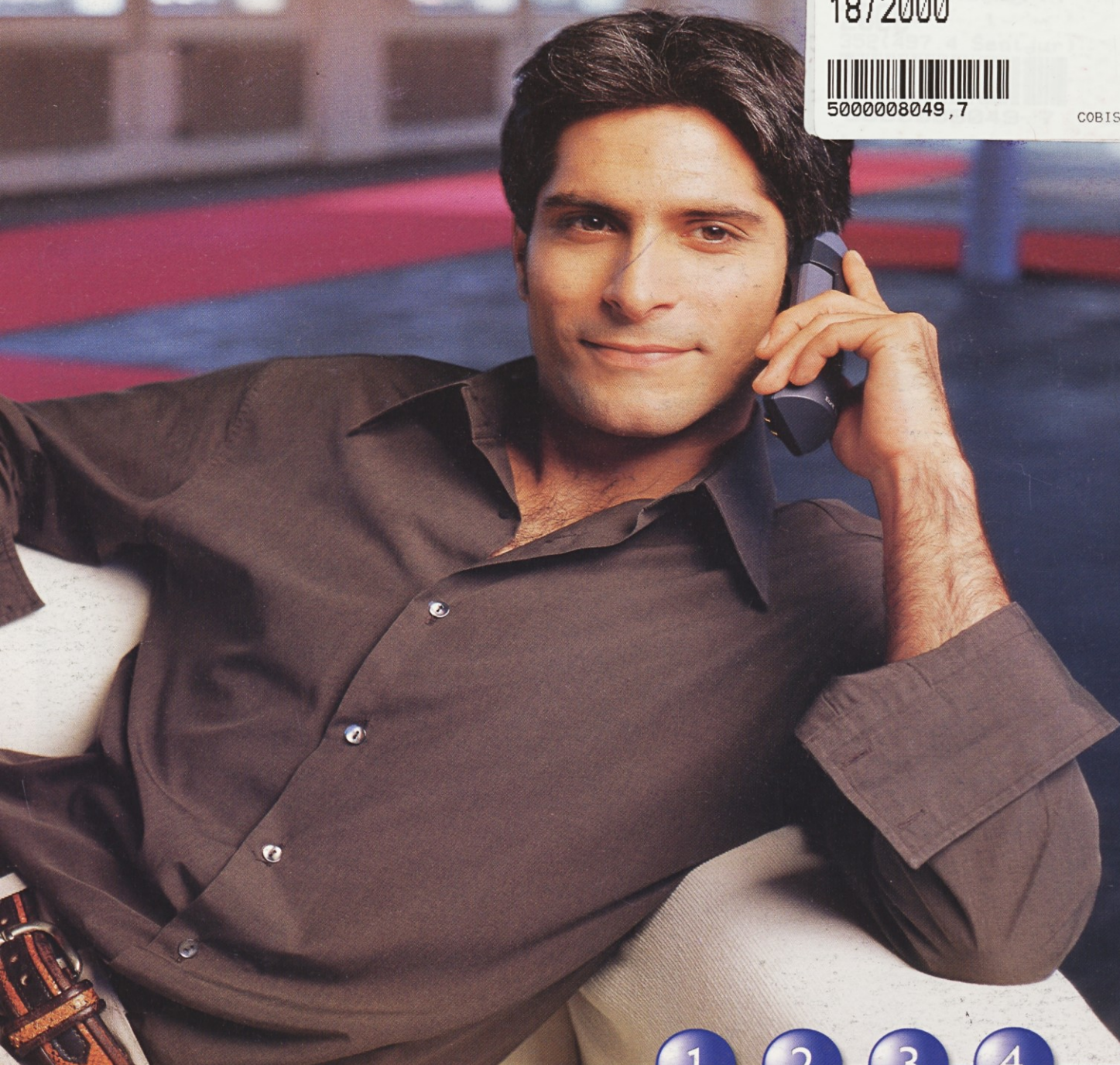
18/2000

5000008049,7

COBISS

OSREDNJA KNJ. CELJE

1
ENKA

2
DVOJKA

3
TROJKA

4
ŠTIRKA

Nova ISDN izbira!

Preprosto več svobode! V izbiri, v odločitvi, v telefoniranju! Novi paketi ISDN s prenosnim telefonom za zahtevnejše uporabnike. V paketu je vse, kar analogni telefonski priključek potrebuje za prehod na ISDN: priključitev paketa ISDN, telefon Eurit 33 **ali** prenosni telefon Eurit 133, modem Stollmann **ali** zmoglivejši modem US Robotics, paket SiOL (dostop do interneta).

Osnovni ISDN paket ENKA odslej že za **39.900,00 SIT!**

Pokličite brezplačno telefonsko številko **080 3000** ali povprašajte v najbližji Teletrgovini.

